ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ
Τ.Γ. Αδ. 52
Αθήνα Δέκεμ. 655
PRESS POST X+5 PRESS MAIL
ΕΛΤΑ Hellenic Post

Προβληματισμοί

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
HELLENIC INSTITUTE for STRATEGIC STUDIES
87 ον Τεύχος
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 2017
Νίκης 11, 105 57 Αθήναι
Ευρώ 0,01

Ημερίδες

Ημερίδα της 9ης Δεκ.2016 στην Ακαδημία Αθηνών με θέμα **: "Εθνική Ταυτότητα"**

Άρθρα

***Η απόφαση των Βερσαλλιών κουβαλά νερό στον μύλο των σχεδίων Kissinger για την Ευρώπη**
Του κ.Βασίλη Κοψαχείλη
***Μίνι Σύνοδος Κορυφής των Βερσαλλιών**
Του κ.Δημητρίου Ζακοντίνου
***Όταν οι αριθμοί διδάσκουν**
Του Αντιπτεράρχου (Ι) εα Ευαγγέλου Γεωργούση
***Όχι στην Διζωνική Δικοινοτική Ομοσπονδία**
Του κ.Παναγιώτη Δράκου
***Το νομοθετικό πλαίσιο του αδικήματος του εμπρησμού της Ελληνικής Σημαίας**
Του Αντιστρατήγου εα Ευαγγέλου Γριβάκου
***Βαλκανική ωριμότητα ή οφθαλμαπάτη;**
Του κ.Γεωργίου Ε. Δουδούμη
***Τούρκοι στην Ελληνική περιοχή Ε&Δ**
Του Ταξιάρχου εα Χρήστου Μηνάγια
***Οι αυτοκαταστροφικές Δυνάμεις**
Του κ.Βασίλη Κοψαχείλη
***Ο Ρωσο-αμερικανικός ανταγωνισμός στο νέο διεθνές περιβάλλον**
Του κ.Κωνσταντίνου Γρίβα
***Ο ρόλος των κοινωνικών μέσων δικτύωσης στην "Αραβική Άνοιξη"**
Της κ.Κατερίνας Βαθρακογιάννη
***Η Αεροπορική Στρατηγική τη δεκαετία 1990**
Της κ.Μαρίας Χριστίνας Παγιαννοπούλου
***Το τέλος του Πολέμου στην Συρία**
Του Αντιστρατήγου εα Ιωάννου Μπαλτζώη
***Η Νέα Ευρώπη και η Ευρώπη των Πατρίδων**
Του κ.Πέτρου Τασιού

Επίσημα Κείμενα

***Διακήρυξη της Ρώμης της 25ης Μαρτίου 2017**

Δοκίμια

***Περί Πεποιθήσεων**
Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Επισκοπήσεις

*** Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος**
Του Αντιστρατήγου ε.α. ***Χ. Μουστάκη****,*
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

Οι Προβληματισμοί του Εκδότου

Αγαπητά μέλη και φίλοι,

Το μεγαλειώδες ιστορικό ορόσημο της 25ης Μαρτίου 1821 θα δείχνει διαχρονικά στους νεωτέρους, ότι ο δούλος ελευθερώνεται μόνος του με το σπαθί και όχι με ευχές, προσευχές και μοιρολατρεία. Η διεθνής κοινή γνώμη συγκινείται μόνο εάν πεισθεί για την αποφασιστικότητα και την θέληση του «ραγιά» να θυσιασθεί για την ελευθερία του. Αιώνια τιμή λοιπόν στους ήρωες του 1821. Η εθνική ωφέλεια από τον εορτασμό των ιστορικών επετείων μεγιστοποιείται όταν παράλληλα με τα θετικά παραδείγματα διδάσκονται και τα αρνητικά διότι η πρακτική αυτή διαμορφώνει τον λαό και τον καθιστά ωριμότερο και σοφότερο πολιτικά.

Διαρκούντος του επαναστατικού αγώνος το πρώτο πράγμα που έσπευσαν να πράξουν οι τότε επικεφαλής ήταν πολιτικά κόμματα (και μάλιστα προσκείμενα σε αντίστοιχες ξένες δυνάμεις) τα οποία προξένησαν δύο εμφυλίους πολέμους με αμοιβαίες φυλακίσεις οπλαρχηγών και κοτσαμπάσηδων, μεγάλες σφαγές και αγριότητες για την εξουσία, καθώς και την νομή και κατασπατάληση των δανείων του εξωτερικού ενώ σε ουδενός το μυαλό πέρασε η ιδέα της δημιουργίας κράτους.

Ο Ιωάννης Καποδίστριας αποτελούσε σπάνια μορφή διεθνούς εμβέλειας η οποία τιμάται έως σήμερα στην Ρωσία, την Γαλλία, την Ελβετία, σε χώρες των Βαλκανίων αλλά όχι στην Ελλάδα, την οποία είχε βοηθήσει πολλαπλώς και καθοριστικώς κατά την διάρκεια της επαναστάσεως. Ως Κυβερνήτης της Ελλάδος, με άδεια ταμεία και εντός δύο ετών δημιούργησε νόμισμα, νομισματοκοπείο, τράπεζα (όπου κατέθεσε μέρος της περιουσίας του), δικαστήριο, εφετείο (διέταξε και την ετοιμασία αστικού και ποινικού κώδικος), σχολεία, την στρατιωτική σχολή Ευελπίδων, τυπογραφείο, ταχυδρομείο, ασφαλιστικό οργανισμό, νοσοκομεία, ορφανοτροφεία, γηροκομεία, δρόμους, κανονισμό για την ναυτιλία, διοικητική αποκέντρωση, την αγροτική σχολή Τίρυνθος (εισήγαγε ως γνωστόν και την πατάτα), έθεσε τις βάσεις δημιουργίας του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου, εξέδωσε εγκυκλίους κατά του τεκτονισμού (απαγόρευση σε δημοσίους υπαλλήλους, στρατιωτικούς και αστυνομικούς) και δραστηριοποιήθηκε έντονα υπέρ της Ελλάδος στο εξωτερικό (σήμερα υπάρχουν πολιτικοί οι οποίοι καυχώνται για την δημιουργία ενός δρόμου εντός τετραετίας). Αποτελεί (μοναδικό ίσως) παράδειγμα πολιτικού ο οποίος όχι μόνο δεν πήρε μισθό αλλά διέθεσε την μεγάλη προσωπική του περιουσία του στο Έθνος. Μεταξύ πολλών άλλων (όπως π.χ. αποζημιώσεις οπλαρχηγών από την περιουσία του κ.λπ.), για την εισαγωγή σίτου από την Μάλτα (απαραιτήτου για την τότε επιβίωση των Ελλήνων) και ελλείψει άλλων εγγυήσεων, υποθήκευσε ολόκληρη την περιουσία του στην Κέρκυρα. Την ηγετική και ηθική αυτή μορφή, κάποιες εγχώριες μεγάλες οικογένειες οι οποίες απώλεσαν την πρόσβαση στην εξουσία και το χρήμα, σε αγαστή συνεργασία με το ξένο παράγοντα, φρόντισαν να τον υπονομεύσουν με ραδιουργίες, με επαναστάσεις (που έφθασαν ακόμη και στην πυρπόληση πανάκριβων πλοίων του Στόλου) και τελικά να τον δολοφονήσουν.

Έκτοτε έως και σήμερα (με ελάχιστες εξαιρέσεις), η ιστορία του χρεωκοπημένου πολιτικού μας συστήματος δυστυχώς συνεχίζεται ως εκ του τραγικού αποτελέσματος το οποίο δοκιμάζει ακόμη και την επιβίωση των Ελλήνων πολιτών και του έθνους. Κάθε εναλλακτική λύση προς ολοκληρωτικό καθεστώς θα πρέπει να αποκλείεται ακόμη και σαν σκέψη. Το παράδειγμα για την κοιτίδα της Δημοκρατίας δεν θα πρέπει να είναι γραφικά καθεστώτα της Ασίας και της Αφρικής αλλά ευνομούμενα Δυτικά δημοκρατικά κράτη. Η άρση του διαχρονικού νοσηρού φαινομένου των παραδοσιακών και νέων πολιτικών οικογενειών (συνέχεια των «τζακιών» των κοτσαμπάσηδων) και η ορθή επιλογή πραγματικών πολιτικών ηγετών και όχι ημιμαθών ή ιδεοληπτικών δημαγωγών, περνά από την ριζική αλλαγή και την πολιτική ωρίμανση του Έλληνος πολίτου, η οποία είναι επίπονη και απαιτεί παιδεία, γνώση, πίστη σε αξίες (όπως εθνική ανεξαρτησία, η κοινωνική δικαιοσύνη, αλληλεγγύη και αξιοκρατία κ.λπ.) και επιβάλλει την υπέρβαση διαχρονικών πρακτικών και αντιλήψεων. Όταν η στενόμυαλη ατομική ιδιοτέλεια, η ανατολίτικη κουτοπονηριά και ο ραγιαδισμός δώσουν την θέση τους στον ώριμο δημοκρατικό πολίτη που γνωρίζει τις υποχρεώσεις του και απαιτεί τα δικαιώματά του, τότε μόνο θα επέλθει και η εξυγίανση του πολιτικού μας συστήματος.

Η επανάσταση της 25ης Μαρτίου ας παραδειγματίζει και ας προβληματίζει τους νεώτερους Έλληνες.

Μάρτιος 2017

Αντιναύαρχος ε.α. Β. Μαρτζούκος Π.Ν.
Επίτιμος Διοικητής Σ.Ν.Δ.
Πρόεδρος ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Επισκεφθείτε μας στο Διαδίκτυο www. elisme.gr

Ιδιοκτήτης: ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. ΚΩΔΙΚΟΣ 016037
Εκδότης-Διευθυντής: Β. Μαρτζούκος
Υπεύθυνος Συντάξεως: Κ. Αργυρόπουλος
Υπεύθυνος Τεχνικής Υποστηρίξεως: Α. Τόσιος
Συντ/κή Ομάδα: Ε. Τέμπος, Α. Μπασαράς, Π. Κατσαρός
DTP-Καλλιτεχνικά: Κ. Αργυρόπουλος
Εκτύπωση: ΝΕΜΕΣΙΣ Α.Ε.

Διευθύνσεις

Γραφεία: Νίκης 11
ΤΚ 105 57 Αθήναι
Τηλέφωνο: 210 8211025
Fax: 210 8211056
E-mail: elesme@otenet.gr
Διαδίκτυο: www. elisme.gr

«Εθνική Ταυτότητα»

Ημερίδα στην Ακαδημία Αθηνών
9 Δεκεμβρίου 2016

Την 9η Δεκεμβρίου 2016 το Γραφείο Στρατιωτικών και Αμυντικών Θεμάτων της Ακαδημίας Αθηνών σε συνεργασία με το Ελληνικό Ινστιτούτο Στρατηγικών Μελετών (ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.) διενήργησαν Ημερίδα με τον γενικό τίτλο «Εθνική Ταυτότητα».

Η Ημερίδα εστέφθη υπό επιτυχίας με αξιοσημείωτη την ανταπόκριση από τον Ακαδημαϊκό και Στρατιωτικό χώρο.

Πολιτικοί εκπρόσωποι του Ελληνικού κοινοβουλίου και τούτη την φορά απουσίασαν από την αίθουσα της Ακαδημίας. Πιστεύομε δικαιολογημένως. Ελπίζουμε στο ότι θα καταστούν κοινωνοί των προτάσεών μας με την λήψη των πρακτικών της Ημερίδος και προβληματιστούν στον βαθμό σοβαρότητος που τους αναλογεί.

ΟΥπεύθυνος Συντάξεως του περιοδικού "Προβληματισμοί" Κωνσταντίνος Αργυρόπουλος

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ

Αξιότιμες Κυρίες και Κύριοι

Σας ευχαριστώ για την παρουσία σας στη σημερινή Ημερίδα, που συνδιοργάνωσαν το Γραφείο Στρατιωτικών και Αμυντικών Θεμάτων της Ακαδημίας και το Ελληνικό Ινστιτούτο Στρατηγικών Μελετών, μία συνεργασία με ιστορία κάποιων χρόνων, που έχει αποδειχθεί καρποφόρος και για τα δύο μέρη.

Την επιλογή του Γενικού Θέματος της Ημερίδος, δηλ. της ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ και του ρόλου της στις στρατηγικές επιλογές της Χώρας, στη διαμόρφωση ενσυνειδήτων Ελλήνων πολιτών, στην πάσχουσα παιδεία μας, ακόμα και στο δημογραφικό πρόβλημά μας και στο πρόσφατα προκύψαν μεταναστευτικό και πολύ γενικά στην επί χρόνια τώρα σοβούσα ποικίλης μορφής – και όχι μόνο οικονομικής – κρίση, βρίσκω πάρα πολύ επίκαιρο και εξαιρετικά ενδιαφέρον.

Στα επί μέρους θέματα, που όλα μαζί συνθέτουν το γενικό θέμα της εθνικής ταυτότητος, έχουν επιλεγεί κατάλληλοι και γνώστες του αντικειμένου Ομιλητές – δεν θα αναφέρω ονόματα – οι οποίοι αποτελούν εγγύηση, ότι η Ημερίδα θα εκπληρώσει το σκοπό της, που δεν είναι άλλος από την ανάδειξη των προβλημάτων πάνω στο θέμα της Ημερίδος και την παρουσίαση προτάσεων, που θα μας οδηγήσουν σε έναν επαναπροσανατολισμό και αυτοσυνειδησία, σαν άτομα και σαν σύνολο. Οφείλουμε να ακολουθήσουμε ότι η Εθνική μας Ταυτότητα επιτάσσει.

Οι καιροί είναι δύσκολοι, τα προβλήματα του Τόπου πολλά και δυσεπίλυτα. Το μήνυμα που θα ακουσθεί σήμερα από αυτόν εδώ το Χώρο, εύχομαι να φθάσει στα ώτα των αρμοδίων και των χειριζομένων τα προβλήματα και πρωτίστως αυτών που αποφασίζουν γι' αυτά.

Και πάλι ευχαριστώ όλους σας και εύχομαι καλήν επιτυχία.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΒΑΛΤΙΝΟΣ

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ - ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΣΚΑΡΒΕΛΗ

Εκλεκτό Ακροατήριο

Ευχαριστώ όλους για την παρουσία σας στην σημερινή εκδήλωσή μας. Λέγω «μας», διότι η εκδήλωση αυτή είναι προϊόν συνεργασίας του ΕΛΙΣΜΕ (Ελληνικό Ινστιτούτο Στρατηγικών Μελετών) και του Γραφείου Στρατιωτικών και Αμυντικών Θεμάτων της Ακαδημίας Αθηνών, το οποίο και εποπτεύω.

Θέλω να σας γνωρίσω ότι μας απασχόλησε πολύ η επιλογή του θέματος της σημερινής Ημερίδος. Συμφωνήσαμε ότι το θέμα μας πρέπει να ανταποκρίνεται στους καιρούς μας και στη ζώσα πραγματικότητα.

Η από ετών κρίση η οποία μαστίζει τη Χώρα και η κατηφορική της πορεία, σφόδρα μας ανησυχούν. Η κρίση είναι πολύπλευρη και όχι μόνον οικονομική. Έχει επηρεάσει όλες τις πτυχές της ζωής μας και αυτή την ψυχική μας υγεία. Σε χειρότερη κατάσταση από την οικονομική της πλευρά, είναι –νομίζω- η ηθική της πλευρά.

Χρόνιες αρχές και αξίες, που στερέωναν το ήθος μας, το φρόνημά μας, την κοινωνική δομή και αυτό το κράτος, δοκιμάζονται σήμερα και φθίνουν. Έτσι, εύλογα γεννάται το ερώτημα, «που βαδίζουμε;». Ποιό θα είναι το αύριο αυτού του Τόπου; Και το κυριότερο...Πώς θα βγούμε από την μαστίζουσα κρίση;

Δεν επεκτείνομαι περισσότερο, όμως αυτά σκεπτόμενοι, επιλέξαμε σαν θέμα Γενικό, αυτό της «ΕΘΝΙΚΗΣ μας ΤΑΥΤΟΤΗΤΟΣ».

Η σημερινή φωνή του Γραφείου Στρατιωτικών και Αμυντικών Θεμάτων της Ακαδημίας και αυτή του ΕΛΙΣΜΕ (του Ινστιτούτου) πρέπει ενωμένες να στραφούν προς τον «Ελληνισμό», σαν γιατριά της τωρινής πληγής μας, με την αναβάπτιση σ' αυτόν, δηλ. στην Εθνική μας Ταυτότητα.

Από αυτήν και τις πηγές της, δηλ. από την ιστορία μας, τη γλώσσα μας, τις παραδόσεις μας, τις παρακαταθήκες των προγόνων μας, γενικά την πολιτισμική κληρονομιά μας, θα πρέπει να αντλήσουμε τα εφόδια εκείνα, που θα μας εξοπλίσουν για να επιτύχουμε την αναστροφή τηςση-

μερινής πτωτικής πορείας μας.

Οι εκλεκτοί Ομιλητές μας θα μας αναπτύξουν τα επί μέρους θέματα που συνθετικά οδηγούν στην Εθνική Ταυτότητα μας. Θα μας μιλήσουν για τον ρόλο της Εθνικής Ταυτότητας στην επιλογή εθνικών στρατηγικών για τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε, για την Παγκοσμιοποίηση σε σχέση με την Εθνική Ταυτότητα., για την Παιδεία μας, για την Εθνική Ταυτότητα σε σχέση με το Δημογραφικό μας πρόβλημα, για το Μεταναστευτικό, για την ταλαιπωρημένη Γλώσσα μας, για το πολιτισμικό πλεονέκτημά μας, που μένει ανεκμετάλλευτο, για όλους αυτούς τους παράγοντες που μπορούν να συμβάλουν στην αφύπνισή μας και τον επαναπροσανατολισμό μας προς τη σωστή κατεύθυνση.

Κυρίες και Κύριοι,

Επιθυμώ να τονίσω –και παρακαλώ να σκεφθείτε κατ' ιδίαν αυτό που θα ειπώ- ότι, ο Κόσμος μας σήμερα τελεί κάτω από ένα Διεθνές Σύστημα, που είναι έντονα εθνοκρατικό. Δηλ. έχουμε ισχυρό Εθνοκρατικό Διεθνές Σύστημα και μάλιστα λίαν ανταγωνιστικό. Μέσα σε ένα τέτοιο σύστημα, προέχει να διατηρήσουμε τα εθνικά μας χαρακτηριστικά, δηλ. την Εθνική μας Ταυτότητα, διαφορετικά δεν θα επιβιώσουμε ως λαός, ως Έθνος. Ο διεθνισμός, ο πολυπολιτισμός, οι μεικτές κοινωνίες κλπ. παρόμοια, εδοκιμάσθησαν (στην Αγγλία, στην Ολλανδία και αλλού) και απέτυχαν, είναι ουτοπικά και αποπροσανατολίζουν.

Τελικά, μέσα από τις ομιλίες-αναλύσεις των Ομιλητών μας και τις απόψεις και ιδέες τους, αλλά και τη συζήτηση που θα ακολουθήσει, θα προσπαθήσουμε να ανιχνεύσουμε και εντοπίσουμε κάποια διέξοδο, κάποιο φώς στο τούνελ, που να αναπτερώσουν τις ελπίδες μας για την πορεία και το μέλλον αυτού του Τόπου και του Ελληνισμού.

ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ (Ε.Α.) ΔΗΜ. ΣΚΑΡΒΕΛΗΣ
ΕΠΙΤΙΜΟΣ ΑΡΧΗΓΟΣ ΓΕΕΘΑ

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Εκλεκτό ακροατήριο

Εκ μέρους του ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. θα ήθελα να ευχαριστήσω την Ακαδημία Αθηνών και ιδιαιτέρως το Γραφείο Στρατιωτικών και Αμυντικών Θεμάτων αυτής, για την άμεση ανταπόκριση στην ιδέα συνδιοργανώσεως της σημερινής Ημερίδος. Ευχαριστώ τους Κυρίους εισηγητές οι οποίοι με την εγνωσμένη ποιότητα του λόγου τους θα αναλύσουν σε λίγο τα αντικείμενά τους και ασφαλώς θα ήθελα να ευχαριστήσω το ακροατήριο για την παρουσία του σε αυτή την λαμπρή αίθουσα, γεγονός που δεικνύει ότι παρά την εύλογη τρέχουσα εστίαση της ελληνικής κοινωνίας σε οικονομικά ζητήματα, παραμένει ζωντανή η δίψα της όπως ενημερωθεί και προβληματισθεί επί ευρυτέρων θεμάτων τα οποία την αφορούν. Ευχαριστώ τέλος ιδιαίτερα τον Πρόεδρο του Δ.Σ. INTERSYS SA Κον Ν. Παπανδρέου για την ευαισθησία την οποία επέδειξε ως προς την άρτια διοργάνωση της σημερινής ημερίδος με την οικονομική του συνεισφορά.

Η πρώτη σκέψη για το ζήτημα της εθνικής μας ταυτότητος παραπέμπει σε θεωρητικές προσεγγίσεις ιστορικών και φιλοσοφικών διαστάσεων. Ένας από τους σκοπούς της σημερινής μας ημερίδος είναι να προβάλει την εκδοχή ότι το ζήτημα της εθνικής μας ταυτότητος ενέχει και πολλαπλές πρακτικές προεκτάσεις οι οποίες αφορούν το ήθος μας, το στρατηγικό όραμα και τις επιλογές της εξωτερικής μας πολιτικής, την ποιότητα των πολιτικών αποφάσεων, το επίπεδο της Δημοκρατίας μας, την προσαρμογή και αποτελεσματικότητα του έθνους μας σε σύγχρονες προκλήσεις όπως η παγκοσμιοποίηση, η αξιοποίηση των συμμαχιών μας, καθώς και η εγρήγορση των εθνικών μας ανακλαστικών έναντι σημαντικών απειλών όπως το δημογραφικό και η αθρόα μετανάστευση αλλοεθνών σε συνδυασμό με το Ισλάμ (όχι ως θρησκεία αλλά ως επεκτατικό ολοκληρωτικό αξιακό σύστημα).

Η ερμηνεία της έννοιας της εθνικής μας ταυτότητος επιδρά επιπλέον στην κατεύθυνση της παιδείας και στην αξιοπιστία διαφυλάξεως της γλώσσας και του πολιτισμού μας. Ο πολιτισμός μας, εκτός άλλων, θα ήταν δυνατόν να αποφέρει και σημαντικά οικονομικά οφέλη, κυρίως στους τομείς των σπουδών, των τεχνών, της επιστήμης, του τουρισμού και του αθλητισμού. Στην προοπτική αυτή συμβάλλει το γεγονός ότι η διεθνής κοινότητα αναγνωρίζει το μεγαλείο του αρχαίου Ελληνικού πολιτισμού, ειδικότερα δε η Δύση θεωρεί την αρχαία Ελλάδα ως την μακρινή πατρίδα χάρις στην οποία κατόρθωσε να απαλλαγεί τόσο από τον θεοκρατικό μεσαιωνικό ολοκληρωτισμό όσο και από τον μοναρχικό ολοκληρωτισμό, απολαμβάνοντας σήμερα το αγαθό του κοσμικού κράτους και του Δημοκρατικού κεκτημένου. Το πρόσφατο προσκύνημα του Προέδρου Ομπάμα στην Ακρόπολη των Αθηνών και οι σχετικές εμπνευσμένες ομιλίες του αποδεικνύουν του λόγου το αληθές.

Είναι γεγονός ότι η κομβική γεωγραφική θέση της

Ελλάδος μεταξύ διαφορετικών πολιτισμών και η μακρά ιστορία της, πλούσια σε γεγονότα, γεωπολιτικές μεταβολές, εναλλαγές πολιτικών συστημάτων, κατακτητών και συμμάχων, φιλοσοφικές, ιδεολογικές και θρησκευτικές επιδράσεις, ορθολογικές και μεταφυσικές αναζητήσεις, έχουν θολώσει την έννοια της «εθνικής ταυτότητος» και προκαλούν συγχύσεις στα «πιστεύω» και τις επιλογές των Ελλήνων, καθώς και στην αγωγή και διάπλαση των νέων Ελλήνων πολιτών.

Ενώ η Ελλάς έχει συνδέσει στρατηγικά τις τύχες της με την Δύση, στο εσωτερικό, εδώ και αιώνες, θεσμικοί της φορείς και ομάδες συμφερόντων δηλώνουν ανοικτά την εχθρότητά τους προς αυτήν και απευθυνόμενοι στο θυμικό των Ελλήνων αλλοιθωρίζουν άλλοτε προς Βορράν και άλλοτε προς Ανατολάς, προκαλώντας την γνωστή εθνική σχιζοφρένια και τις ενίοτε επαμφοτερίζουσες εθνικές συμπεριφορές, με τις αντίστοιχες δυσμενείς επιπτώσεις.

Η αποσαφήνιση της εθνικής ταυτότητος θα συνδράμει στην αυτοσυνειδησία, την αυτοκριτική και την ενσυνείδητη εθνική δράση. Η Πολιτεία μέσω της παιδείας και του πολιτισμού οφείλει να συνδράμει σε αυτό.

Σε μία εποχή διεθνιστικών τάσεων και ιδεολογικών ή μεταφυσικών ιδεοληψιών, οι οποίες προκαλούν άμβλυνση των εθνικών ανακλαστικών, τελική επιδίωξη αποτελεί η επιβίωση, η μακροημέρευση και η ευημερία του ολιγάριθμου Ελληνικού έθνους, ως κοινωνού και θεματοφύλακα ενός, κατά παγκόσμια ομολογία, ανυπέρβλητου πολιτισμού πάντοτε επίκαιρου και στις μέρες μας περισσότερο παρά ποτέ.

Το ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ. ευελπιστεί ότι η σημερινή ημερίδα θα συμβάλει προς την κατεύθυνση αυτή.

ΑΝΤΙΝΑΥΑΡΧΟΣ Ε.Α. Β. ΜΑΡΤΖΟΥΚΟΣ ΠΝ
ΕΠΙΤΙΜΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΣΝΔ
ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΥ (ΕΑ) ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΓΚΑΡΤΖΟΝΙΚΑ

Κάνοντας μια εισαγωγή, επιτρέψτε μου να θέσω ένα πλαίσιο, εντός του οποίου κινείται και οριοθετείται η θεματική της σημερινής ημερίδας. Η λέξη έθνος και τα παράγωγά της μπορούν να ανιχνευθούν και να εντοπισθούν καθ' όλο το μήκος του σώματος της ελληνικής γραμματείας. Απαντά, ως ουσιαστικό, στα πλέον πρώιμα κείμενα του ελληνικού λόγου, τα ομηρικά έπη, για να περιγράψει ομάδες ανθρώπων συγκεκριμένης γεωγραφικής προέλευσης ή κατεχόντων κάποια κοινή ιδιότητα. Η συγγένεια, η κοινή θρησκεία, η κοινή γλώσσα και τα κοινά ήθη κατά τον Ηρόδοτο αναδεικνύονται ως καθοριστικοί ενοποιητικοί συντελεστές ενός ανθρώπινου πληθυσμού.

Ο ελληνισμός στη μακραίωνη διαδρομή του πέρασε από διάφορα στάδια. Η ελληνική γλώσσα όμως δεν έπαυσε ποτέ να ομιλείται. Όπως ανέφερε ο Οδυσσέας Ελύτης στην τελετή απονομής του βραβείου Νόμπελ, ''ομιλώ μια γλώσσα που χρησιμοποιεί τις ίδιες λέξεις από την εποχή του Ομήρου'' . Μετά τους ελληνιστικούς χρόνους όμως, από την ρωμαϊκή περίοδο και μετά είναι γεγονός ότι ο όρος Έλλην και τα παράγωγα αυτού υποχώρησαν. Η κατάσταση αυτή διήρκεσε έως τον 11ο αιώνα μ.Χ. περίπου. Η αναβίωση της έννοιας άρχισε εκ των πραγμάτων κατά την ύστερη βυζαντινή περίοδο, οπότε η επικράτεια της αυτοκρατορίας συρρικνώθηκε αισθητά και περιορίσθηκε σε εδάφη κατοικούμενα, κατά πλειοψηφία, από ελληνόφωνους πληθυσμούς. Η Εκκλησία, κατά τη διάρκεια των αιώνων της οθωμανικής κυριαρχίας που ακολούθησαν, λειτούργησε πράγματι ως η Κιβωτός του Γένους. Διαφύλαξε την πίστη και την παιδεία, καλλιεργώντας με συνέπεια την ελληνική γλώσσα. Και όταν έφθασε το πλήρωμα του χρόνου, ο κλήρος έλαβε ενεργά μέρος στην Εθνεγερσία .

Μετά την ίδρυση του νέου ελληνικού κράτους, επεκράτησε η εκδοχή της αδιάκοπης ιστορικής συνέχειας του Ελληνισμού κατά την μακραίωνη πορεία και εξέλιξή του. Το ερμηνευτικό τούτο σχήμα έχει διατυπωθεί με σαφήνεια και διεξοδικότητα, προ πάντων στα εμβληματικά έργα των Παπαρρηγοπούλου και Ζαμπελίου , θεωρούμενων ως «πατριαρχών» της νεοελληνικής ιστοριογραφίας. Η δημοσιοποίηση των απόψεων του Fallmerayer περί εκφυλισμού, εξάλειψης και αντικατάστασης του πληθυσμού της Ελλάδας κατά το Μεσαίωνα από αλλόφυλους εισβολείς , έδρασε ως κέντρισμα για την αποφασιστική αντίκρουση της συγκεκριμένης θεωρίας με επιστημονικούς όρους, από Έλληνες, αλλά και ξένους ειδήμονες.

Εγείρεται όμως εύλογα το ερώτημα: συνάδει η «επίσημη» αυτή αφήγηση, στις διάφορες παραλλαγές της, με τα μεθοδολογικά εργαλεία και τις προσεγγίσεις της σύγχρονης συναφούς επιστήμης; Επιπλέον: συμπίπτουν τα συμπεράσματα και τα πορίσματα των καθιερωμένων ερμηνειών με εκείνα των σύγχρονων και, κατά γενική αποδοχή, έγκυρων ρευμάτων ιστορικής έρευνας και ιστοριογραφικής δεοντολογίας;

Ας δούμε επιγραμματικά, τα κύρια ρεύματα του ευρύτερου χώρου των κοινωνικών επιστημών, τα οποία έχουν διερευνήσει τα ζητήματα της ανάδυσης του έθνους και της εθνικιστικής ιδεολογίας .

Κατά τις τελευταίες δεκαετίες, κυριάρχησε η μοντερνιστική αντίληψη και ερμηνεία του έθνους. Σύμφωνα με αυτή, το έθνος αποτελεί αποκλειστικά φαινόμενο της νεώτερης εποχής, ως αναγκαίο παράγωγο της Βιομηχανικής Επανάστασης κατά το τέλος του 18ου αιώνα και της ραγδαίας αστικοποίησης που λαμβάνει χώρα έκτοτε ανά τον κόσμο. Κατά τον Ernest Gellner, τον θεωρούμενο ως «γενάρχη» της κλασικής μοντερνιστικής σχολής, ο εθνικισμός, όπως επίσης η καθιέρωση μαζικού εκπαιδευτικού συστήματος εκ μέρους του κράτους, υπαγορεύονται αναγκαστικά από τον κοσμοϊστορικής σημασίας και κλίμακας κοινωνικό μετασχηματισμό, ο οποίος αποδίδεται στη συντελούμενη εκβιομηχάνιση. Η θεωρία αυτή επικράτησε κατά την πρώιμη φάση ανάπτυξης του κλασικού μοντερνισμού.

Μία σημαντική προσθήκη, η οποία ουσιαστικά συμπληρώνει το προαναφερθέν σχήμα, είναι εκείνη που κάνει λόγο για την περαιτέρω συμβολή του πολιτισμικού παράγοντα στη δημιουργία των εθνών. Καθοριστική προς

τούτη την κατεύθυνση υπήρξε η συνεισφορά των Eric Hobsbawm και Benedict Anderson. Το έθνος είναι μια κατασκευή και η επινόηση κοινού εθνικού αισθήματος και παρελθόντος, αποτελεί, κατά τους δύο αυτούς στοχαστές, ιδανικό μέσο και εργαλείο, εκ μέρους των αρχουσών τάξεων, για την επιβολή και παγίωση της κοινωνικής τους κυριαρχίας. Οι θέσεις αυτές έγιναν, για ένα διάστημα, καθολικά αποδεκτές στις τάξεις των κοινωνικών επιστημόνων, αποκτώντας χαρακτήρα ορθοδοξίας .

Παρά ταύτα, μία σημαντική μεταβολή του υποδείγματος αυτού επήλθε, αρχής γενομένης από τη δημοσιοποίηση των σχετικών θέσεων του Anthony Smith. Ο συγκεκριμένος ερευνητής, αποδέχθηκε μεν το προγενέστερο ερμηνευτικό πλαίσιο περί νεωτερικής φύσης και υφής του έθνους, αλλά μόνο μερικώς. Με το πρωτότυπο έργο του, αποκατέστησε την προταθείσα οριστική ρήξη εντός των κοινωνιών πριν και μετά τον εκβιομηχανισμό, υποδεικνύοντας την πολιτισμική τους συνέχεια. Πιο συγκεκριμένα, ο Smith θεωρεί ότι η αρχαιότητα των εθνών δύναται να αναχθεί στα συστατικά τους μέρη. Οι πολιτισμοί των νεωτερικών εθνών, δηλαδή, έχουν γονιμοποιηθεί και επηρεασθεί από τις παραδόσεις των προνεωτερικών και προβιομηχανικών κοινοτήτων που τα συναπαρτίζουν .

Η επίδραση που έχει ασκήσει το έργο του Smith είναι βαρύνουσα, συμβάλλοντας στον αναπροσανατολισμό της κρατούσας θεωρίας προς την κατεύθυνση της βαθύτερης και ενδελεχέστερης διερεύνησης. Το ρεύμα που εγκαινιάσθηκε από την προσέγγισή του, έχει καταστεί η νέα ορθοδοξία στην προβληματική σχετικά με το έθνος και τις διάφορες εκφάνσεις του.

Αξίζει να τονισθεί το γεγονός ότι, στα επί μέρους πεδία των κοινωνικών επιστημών, ανακύπτουν συχνά ζωηρές αντιπαραθέσεις και έντονες διχογνωμίες, οι οποίες εν μέρει οφείλονται στους όρους και τις μεθόδους που χρησιμοποιούνται κατά τη διεξαγωγή της έρευνας. Σαφέστατα, τα κοινωνικά φαινόμενα μπορούν να μελετώνται σύμφωνα με τις θεμελιώδεις αρχές της επιστημονικής μεθοδολογίας για την εξαγωγή συμπερασμάτων. Εν τούτοις, οι εκάστοτε ισχυρισμοί των θεραπόντων των κοινωνικών επιστημών σχετικά με την ανεύρεση και την οριστική διατύπωση νόμων που διέπουν την κοινωνική συμπεριφορά, δεν πρέπει να γίνονται αποδεκτοί άκριτα και απερίσκεπτα. Και αυτό διότι, η πειραματική μέθοδος και η επαναλαμβανόμενη παρατήρηση δεν είναι δυνατόν να εφαρμόζονται κατά τον τρόπο με τον οποίο αυτό γίνεται στις φυσικές επιστήμες .

Δεν πρέπει να παραβλέπεται ούτε η πτυχή της σύγχυσης μεταξύ περιγραφικού και κανονιστικού λόγου. Αναπόφευκτα, οι κοινωνικοί επιστήμονες μπορεί να εκφράζουν δεοντολογικές προτάσεις υπό την επήρεια της παιδείας και του πολιτισμικού περιβάλλοντος εντός των οποίων διαπλάστηκαν. Δεν αποκλείεται, επίσης, η υστεροβουλία στον λόγο διαφόρων επιστημόνων, καθώς αυτοί μπορεί να έχουν αναλάβει ενεργό συμβουλευτικό ρόλο στα πλαίσια της χάραξης συγκεκριμένων πολιτικών. Η ιδεολογική-πολιτική τοποθέτηση, συνεπώς, δύναται να επηρεάζει την εκφορά του επιστημονικού λόγου, καθιστώντας τοιουτοτρόπως το στοιχείο της αμεροληψίας αμφίβολο.

Θεωρώντας την ελληνική ιστορία στη διαχρονικότητά της από την οπτική γωνία του τελευταίου κύματος που επικράτησε στις κοινωνικές επιστήμες, φαίνεται ότι μπορεί να επέλθει κάποιου είδους «συμφιλίωση» με το κατεστημένο σχήμα της νεοελληνικής ιστοριογραφίας, τουλάχιστον ως προς την επιρροή του πολιτισμικού παράγοντα στην διαμόρφωση του έθνους.

Ουσιώδης κρίνεται η συμβολή της αίγλης του ελληνορθόδοξου πολιτισμού για την αφομοίωση, από τον Ελληνισμό των Νέων Χρόνων, αλλόγλωσσων πληθυσμών, όπως οι Βλάχοι, οι Αρβανίτες και οι σλαβόφωνοι Μακεδόνες. Δεν θα έπρεπε, όμως, να υποτιμάται και ο παράγοντας της εγγύτητας των πληθυσμών αυτών προς τους λοιπούς Έλληνες, από φυλετική-ανθρωπολογική άποψη .

Κλείνοντας, να αναφέρω ότι η μόνη συνθήκη, η οποία δύναται να χαρακτηρισθεί ως ικανή για τη δημιουργία ενός έθνους, είναι η συνείδηση αυτού ως ενιαίου και αλληλέγγυου συνόλου στο παρόν και το μέλλον.

ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ ΕΑ
ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΓΚΑΡΤΖΟΝΙΚΑΣ
ΕΠΙΤΙΜΟΣ ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ ΧΧ Τ/Θ ΜΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΗΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΙΔΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΕΙΣΗΓΗΣΕΩΝ

1η ΕΙΣΗΓΗΣΗ: Εθνική Ταυτότητα και Ρόλος Αυτής στις Εθνικές Στρατηγικές Επιλογές. Προβλήματα και Προτάσεις. Αλιπράντης Νικήτας, Ομότιμος Καθηγητής Πανεπιστημίου Στρασβούργου και Δημοκριτείου, Κοινωνιολόγος, Αντεπιστέλλον Μέλος Ακαδημίας Αθηνών.

Ο ομιλητής ξεκίνησε τονίζοντας τη συνέχεια των ελληνικών παραδόσεων από τον Σόλωνα, στο Αρκάδι, στον Παύλο Μελά μέχρι τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκηνό. Τόνισε στη συνέχεια την οικουμενικότητα του Ελληνισμού και του Χριστιανισμού και πως όλοι οι αγώνες έγιναν υπέρ πίστεως και πατρίδος. Επίσης ανέφερε πως η Ορθόδοξη Εκκλησία διαφέρει και δεν έχει την παράδοση της Καθολικής. Επίσης, η πολυπολιτισμικότητα επιδρά στην εθνική ταυτότητα και σκοπεύει να εξαλείψει τις ατομικές διαφορές. Μπροστά δε στις απροσδιόριστες εξελίξεις και στον κοσμοπολίτικο πιθηκισμό, πρέπει να προτάξουμε αντίσταση με τη γλώσσα και την Παιδεία. Τέλος προέτρεψε να αντισταθούμε στον εθνομηδενισμό, να εγκαταλείψουμε την πολιτική των ανοιχτών συνόρων και να ενδυναμώσουμε τις σχέσεις μας με τη Ρωσία.

2η ΕΙΣΗΓΗΣΗ: Παγκοσμιοποίηση – Ευρωπαϊκή Ολοκλήρωση και Εθνική Ταυτότητα. Προκλήσεις, Ευκαιρίες και Προτάσεις, Αργυρόπουλος Κωνσταντίνος, Υποστράτηγος ε.α. – Μέλος ΔΣ/ΕΛΙΣΜΕ

Ο ομιλητής αναφέρθηκε αρχικά στη λειτουργία του κόσμου και της Ευρώπης και τόνισε πως οι αδύναμες χώρες υφίστανται τους περιορισμούς οι οποίοι υπαγο-

ρεύονται από τους οίους δήποτε δανειστές. Ακολούθως αναφέρθηκε στις παντός είδους και προελεύσεως απειλές και τόνισε πως κάθε κράτος πρέπει να επιδιώκει την ενδυνάμωση της γεωπολιτικής του θέσεως. Αναφέρθηκε στα αναφυόμενα και διαφοροτρόπως αντιμετωπιζόμενα προβλήματα της ευρωπαϊκής ολοκληρώσεως. Η ανάγκη διατήρησης της εθνικής μας ταυτότητας είναι αυτονόητη. Στις διαπιστώσεις του τόνισε την αποφυγή επικλήσεων στους προβεβλημένους προγόνους αλλά την επιδίωξη περιαγωγής των στην κατάστση ισαξίων συνεχιστών εκείνων. Το διεθνές σύστημα αδικεί τους αδυνάτους. Η αποτρεπτική ικανότητα των ενόπλων δυνάμεων εγγυάται την ασφάλεια. Μεταξύ των πολλών προτάσεών του συμπεριέλαβε τη δημιουργία Παγκοσμίου Μουσείου Πολιτισμού, τη λειτουργία ιδιωτικών πανεπιστημίων διεθνούς εμβελείας σε ιστορικούς χώρους, καθώς και στην επικέντρωση της Παιδείας σε αξίες, στην ποιότητα λειτουργίας της δημοκρατίας, στην ανάγκη δράσης των πολιτών με γνώμονα το συλλογικό συμφέρον και τη συνέπεια των πράξεων όλων των εμπλεκομένων στους υπευθύνους αυτούς φορείς.

3η ΕΙΣΗΓΗΣΗ: Δημογραφικό – Μετανάστευση – Ισλάμ και Εθνική Ταυτότητα. Διαπιστώσεις, Προοπτικές και Προτάσεις, Λαυρέντζος Αναστάσιος, Οικονομολόγος, Φυσικός, Συγγραφέας, Μέλος ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ.

Ο ομιλητής διεκραγώδησε την κατάσταση του δημογραφικού της χώρας, όχι με προσωπικές του εκτιμήσεις αλλά με αριθμούς οι οποίοι είναι αμείλικτοι. Αρχικά αναφέρθηκε στη ραγδαία μείωση των γεννήσεων, που από 150.000 το 1975 έπεσαν στις 90.000 περίπου το 2015, με αποτέλεσμα το ισοζύγιο μεταξύ γεννήσεων και θανάτων να είναι πλέον αρνητικό. Τόνισε πως αναμένεται σημαντική μείωση και γήρανση του ελληνικού πληθυσμού στα επόμενα χρόνια. Η υπογεννητικότητα στην Ελλάδα επιτείνεται από την οικονομική κρίση, η οποία με τη σειρά της προκαλεί και μεταναστευτική έξοδο νέων και μορφωμένων Ελλήνων.

Ο συνδυασμός υπερπληθυσμού, φτώχειας και πολιτικής αστάθειας σε Ασία και τη Αφρική, θα δημιουργήσει τις επόμενες δεκαετίες συνεχές μεταναστευτικό ρεύμα από τον τρίτο κόσμο προς την Ευρώπη. Η Ελλάδα δέχεται δυσανάλογη μεταναστευτική πίεση λόγω της γεωγραφικής της θέσης.

Τέλος, πρότεινε τη χάραξη εθνικής δημογραφικής πολιτικής, με προστασία πολυμελών οικογενειών – οικογενειακά επιδόματα, κίνητρα για την απόκτηση δεύτερου παιδιού, πολιτικές κρατικής πρόνοιας, διασφάλιση εξωτερικών συνόρων, άσκηση αποτρεπτικής πολιτικής για τη μείωση των μεταναστευτικών ροών και μηδενισμό των μεταναστευτικών ροών στη Θράκη

4η ΕΙΣΗΓΗΣΗ: Η Παιδεία ως Παράγων Διαμορφώσεως Ενσυνειδήτων Ελλήνων Πολιτών. Παρούσα Κατάσταση. Προκλήσεις. Προτάσεις. Κουνάδης Αντώνιος, Ομότιμος Καθηγητής ΕΜΠ και Ακαδημαϊκός.

Ο επόμενος ομιλητής αναφέρθηκε αρχικά στην κρίση θεσμών και αξιών που βιώνουμε και το σχέδιο εναντίον της Παιδείας, της εθνικής ταυτότητας και της Εκκλησίας. Τόνισε την απαράμιλλη διαχρονικότητα της ελληνικής γλώσσας, μίλησε για τους κινδύνους που διατρέχει η ανθρωπιστική παιδεία και περιέγραψε τις σύγχρονες περιπέτειές της γλώσσας, από την εποχή της καθιέρωσης της δημοτικής και του πολυτονικού. Ανέφερε χαρακτηριστικά πως η ελλιπής διδασκαλία της γλώσσας οδηγεί στην αδυναμία έκφρασης και πως χωρίς γλώσσα δεν υπάρχει σκέψη και επιπλέον η διαφύλαξη της γλώσσας είναι υποχρέωση όλων και όχι μόνο των ειδικών. Επιπλέον τόνισε πως η Εκκλησία βρίσκεται υπό διωγμόν και ότι τα παρακμιακά φαινόμενα που παρατηρούνται στη νεολαία μας, οφείλονται στην έλλειψη Παιδείας. Τέλος, προέβη στη διατύπωση σειράς προτάσεων για Εθνική Πολιτική για την Παιδεία και μεταξύ των άλλων: συγχώνευση ΑΕΙ-ΤΕΙ, αναβάθμιση Τεχνικής Παιδείας, αξιολόγηση εκπαιδευτικών και αναβάθμιση της Ιστορίας. Επίσης έκανε λόγο για εφαρμογή των νόμων και την κατάργηση του κομματισμού.

5η ΕΙΣΗΓΗΣΗ: Η Γλώσσα και η Πολιτισμική Παράδοση, ως Παράγοντες Διατηρήσεως της Εθνικής Ταυτότητος. Σημερινές Προκλήσεις και Προτάσεις. Χαραλαμπάκης Χριστόφορος. Καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών, Γλωσσολόγος.

Ο ομιλητής αφού ανέφερε πως διαθέτουμε το πλεονέκτημα να έχουμε την αρχαιότερη γλώσσα στον κόσμο, τόνισε πως η ταυτότητα είναι ατομική και ομαδική και πως χρειάζεται διεπιστημονική προσέγγιση από πολλές επιστήμες. Τόνισε ιδιαίτερα πως σκέψη και γλώσσα είναι ταυτόσημες και πως τελευταία έχει υποβαθμιστεί η γλώσσα αλλά και η ταυτότητα. Επίσης ανέφερε πως η γλώσσα στηρίζει την εθνική ταυτότητα διότι λόγω της γλώσσας έχουμε την εθνική μνήμη και ιστορία. Αφού έκανε σύντομη ιστορική αναδρομή στην εξέλιξη της γλώσσας, αναφέρθηκε στην έκδοση του Χρηστικού Λεξικού από την Ακαδημία και επεσήμανε τον κίνδυνο από τους νέους επιστήμονες που προτιμούν να γράφουν στην αγγλική. Τέλος, ανέφερε τη ρήση του Καζαντζάκη, ‘’η γλώσσα είναι η πατρίδα μου.’’

6η ΕΙΣΗΓΗΣΗ: Η Παιδεία και ο Πολιτισμός ως Μοχλός Εθνικής Οικονομικής Αναπτύξεως. Προϋποθέσεις. Προτάσεις, Σαλαβράκος Ιωάννης, Επισκέπτης Καθηγητής Στρατιωτικών Σχολών, Μέλος ΕΛ.Ι.Σ.ΜΕ

Ο τελευταίος ομιλητής αρχικά επισήμανε την αγγλοσαξονική προσέγγιση πως σημασία έχει το πώς είναι ο κόσμος και όχι όπως θα θέλαμε να είναι. Αναφέρθηκε στην ανθρώπινη φύση και τις ανισότητες που δημιουργεί, τα πάθη που εγείρει και πως οδηγεί σε χαοτική συμπεριφορά του ανθρώπου. Στη συνέχεια έκανε αναδρομή στην οικονομική ανάπτυξη της Ευρώπης από το 1500 και για τους λόγους κυριαρχίας της, που στηρίχθηκε στο κράτος, τον ανθρώπινο παράγοντα και την ηγεσία, και στο ελληνικό πνεύμα και τη χριστιανική ηθική. Τόνισε τη σχέση Ελλάδας και Δύσης και αναφέρθηκε στις οικονομικές εξελίξεις από το 1970 και μετά. Τέλος, επεσήμανε το πρόβλημα της πολυνομίας στην Ελλάδα και εξήρε τον κίνδυνο της πολυπολιτισμικότητας.

Η ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΩΝ ΒΕΡΣΑΛΛΙΩΝ
ΚΟΥΒΑΛΑ ΝΕΡΟ ΣΤΟ ΜΥΛΟ ΤΩΝ ΣΧΕΔΙΩΝ ΚΙΣΙΝΓΚΕΡ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Του Βασίλη Κοψαχείλη*

Η απόφαση των τεσσάρων πιο ισχυρών κρατών της ΕΕ (Γερμανίας, Γαλλίας, Ιταλίας και Ισπανίας) να οδηγήσουν την Ευρώπη, μετά από τόσες ελπίδες και θυσίες των Ευρωπαϊκών λαών, σε μια ένωση πολλών ταχυτήτων, όπου ανάλογα με το πώς θα τους συμφέρει θα συμπεριφέρονται άλλοτε ως Ένωση και άλλοτε ως έθνη-κράτη, σηματοδοτεί δύο πράγματα: το τέλος της ΕΕ και την δικαίωση Κίσινγκερ ότι αυτό το πείραμα της μεταπολεμικής Ευρώπης δεν θα πετύχει.

Σε ότι αφορά το πρώτο συμπέρασμα, δηλαδή στο ότι έρχεται το τέλος της ΕΕ, μην περιμένουμε να συγκεντρωθούν μια μέρα οι Ευρωπαίοι ηγέτες και να ανακοινώσουν επίσημα τη διάλυσή της. Χαρακτηριστικό της εποχής μας είναι, ότι όπως δεν κηρύσσονται πια οι πόλεμοι, έτσι ομοίως δεν ανακοινώνεται το τέλος θεσμών που η εποχή και οι εξελίξεις έχουν απαξιώσει. Είναι τόσο μεγάλα και τόσο ισχυρά τα γραφειοκρατικά συμφέροντα που έχουν οικοδομηθεί γύρω από την ΕΕ, που το πιθανότερο είναι αυτός ο θεσμός να διαιωνίζεται στα χαρτιά μέχρι και το βιολογικό τέλος του τελευταίου θυρωρού στις Βρυξέλλες.

Χαμένα θα είναι εκείνα τα κράτη, που από αδυναμία ή αδράνεια, δεν θα σχεδιάσουν την αυτόνομη και βιώσιμη πορεία τους στο μέλλον, ανεξάρτητα και παράλληλα των δεσμεύσεών τους στην ΕΕ.

Και ερχόμαστε στο δεύτερο συμπέρασμα που αφορά την δικαίωση Κίσινγκερ, ότι αυτό το μεταπολεμικό πείραμα της Ευρώπης είναι καταδικασμένο να αποτύχει. Πράγματι, η πορεία της ΕΕ από το 2009 ως σήμερα, καθώς και η πρόσφατη απόφαση του κουαρτέτου στις Βερσαλλίες τον δικαιώνουν.

Όμως ο Κίσινγκερ έχει τα δικά του σχέδια για τη μετά-ΕΕ Ευρώπη και από νωρίς τα επικοινώνησε με τον νέο Αμερικανό πρόεδρο Ντόναλντ Τράμπ.

Τα σχέδια Κίσινγκερ χωρίζουν την Ευρώπη σε άξονες και σφαίρες επιρροής (βλέπε σχετικό χάρτη).

Στα δυτικά, διαμορφώνεται η Αμερικανική σφαίρα επιρροής, με τον άξονα να εκκινεί στα βόρεια από τη Μεγάλη Βρετανία και να καταλήγει νότια στην Ιταλία. Στα ανατολικά, θα υπάρχει μία «φιλανδοποιημένη» ζώνη στην οποία η Ρωσία θα έχει ρόλο και λόγο (εύλογα συμφέροντα). Ο ανατολικός άξονας εκκινεί στα βόρεια από τα Βαλτικά κράτη και καταλήγει νότια στην Τουρκία. Και μένει ένας κεντρικός άξονας στην Ευρώπη που εκκινεί από τη Γερμανία και καταλήγει νότια στην Ελλάδα. Αυτή, κατά τον Κίσινγκερ, θα είναι η Γερμανική σφαίρα επιρροής.

Το να διαλυθεί η Ευρωπαϊκή Ένωση, να πάνε «περίπατο» τα χρέη στην ΕΚΤ (ιδιαίτερα τώρα που δεν έχει εκδώσει ακόμη ευρωομόλογο) και να κοιτάξουν τα Ευρωπαϊκά κράτη αυτόνομα το μέλλον τους, υπό προϋποθέσεις θα ήταν το καλό σενάριο. Όμως ο σχεδιασμός μιας ΕΕ πολλών ταχυτήτων παράλληλα με τις Ευρωπαϊκές αποικίες χρέους και με τις ΗΠΑ να σχεδιάζουν πολιτικές αξόνων και σφαιρών επιρροής στη Γηραιά Ήπειρο, μόνο ευοίωνο δεν θα είναι το μέλλον! Η πρόσφατη απόφαση των «4» στις Βερσαλλίες απλά κουβαλά νερό στο μύλο των σχεδίων Κίσινγκερ για μια Ευρώπη «μπαλάκι» στο συνεταιρισμό ΗΠΑ-Ρωσίας, προκειμένου να αντιμετωπίσουν επιτυχώς τον μεγάλο και πραγματικό τους αντίπαλο που είναι η Κίνα.

*Ο κ. Βασίλης Κοψαχείλης είναι Διεθνολόγος, Γεωστρατηγικός Αναλυτής. (vkopsacheilis72@gmail.com)

ΜΙΝΙ ΣΥΝΟΔΟΣ ΚΟΡΥΦΗΣ ΤΩΝ ΒΕΡΣΑΛΛΙΩΝ

Του κ. Δημητρίου Ζακοντίνου
Οικονομολόγου
MSc Αμυντικές& Στρατηγικές Σπουδές
Μέλους & π.Αντιπροέδρου ΕΛΙΣΜΕ

Aggela Merkel - 6/3/2017 "Μια Ευρώπη διαφορετικών ταχυτήτων είναι αναγκαία, διαφορετικά θα κολλήσουμε.

Πρέπει να έχουμε το θάρρος ορισμένες χώρες να προχωρήσουν ακόμη και όταν δεν επιθυμούν όλοι να συμμετάσχουν.

Οι κυβερνήσεις των χωρών της ΕΕ πρέπει να συνειδητοποιήσουν ότι βρισκόμαστε σε δύσκολη φάση.

Η κλιματική αλλαγή, η τρομοκρατία, οι μεταναστευτικές πιέσεις συνιστούν καίριες προκλήσεις όπως και η δυσαρέσκεια και η ανεργία των Ευρωπαίων".

Η παραπάνω δήλωση της κας Merkel για την Ευρώπη των πολλών ταχυτήτων είναι επανάληψη της από 3/2/2017 δήλωσής της στην άτυπη σύνοδο της Μάλτας με την οποία συμφωνούν ανοιχτά πλέον & οι κ.κ. Hollande, Rajoy & Gentiloni.

Ωστόσο με την δήλωση αυτή δημιουργούνται περισσότερα ερωτηματικά και δεν λαμβάνονται απαντήσεις για την πορεία των πραγμάτων στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Ήταν και είναι γνωστό τοις πάσι η κατάσταση των Οικονομιών των χωρών της Ε.Ε. και ότι αυτές κινούνταν με διαφορετικές ταχύτητες με τις Οικονομίες των χωρών του νότου σε πορεία επιδείνωσης.

Η Ιταλία συγκαταλέγεται στις πλέον αδύναμες Οικονομίες, η Ελλάδα βρίσκεται εδώ και 7 χρόνια σε πρόγραμμα διάσωσης, το ΑΕΠ της συρρικνώθηκε στα επίπεδα της προ 20ετίας εποχής, και η ανεργία έχει εκτιναχθεί σε δυσθεώρητα ύψη.

Επίσης προγράμματα λιτότητας εφαρμόζουν και η Ισπανία και η Πορτογαλία ενώ σε πρόγραμμα διάσωσης είχε μπει και η Ιρλανδία προ ολίγων ετών.

Παράλληλα το επενδυτικό κλίμα που αντικατοπτρίζει την προοπτική ανάπτυξης μιας χώρας και πιστοποιεί την διαφορετικότητα των Οικονομιών βρίσκεται σε πλήρη ανισομέρεια όταν ο Γερμανικός χρηματιστηριακός δείκτης " DAX" βρίσκεται μόλις 4% κάτω από το ανώτατο σημείο της προ της οικονομικής κρίσεως εποχής, ενώ στην Ισπανία και Ιταλία ο αντίστοιχος δείκτης πρέπει να διπλασιασθεί, στην Ελλάδα σχεδόν να δεκαπλασιασθεί ενώ η καταστροφή των επενδυτών στο τοπικό χρηματιστήριο ήταν τεράστια όπως το ίδιο συνέβη και στην Πορτογαλία.

Κατά συνέπεια αν πράγματι οι ηγέτες των ισχυρών Οικονομικά χωρών θέλουν να βγάλουν την Ε.Ε. από την δύσκολη θέση στην οποία έχει περιέλθει, αντί να κάνουν περιττές και ανούσιες δηλώσεις μάλλον θα έπρεπε να αναλύσουν αν το μείγμα Δημοσιονομικής, Νομισματικής και Συναλλαγματικής πολιτικής που καθορίζεται ουσιαστικά από την Γερμανία όπως και οι δυνατότητες και συνθήκες παραγωγής των κ-μ, συνέβαλλε σε μεγάλο βαθμό στο αδιέξοδο στο οποίο βρίσκεται η Ε.Ε.

Ωστόσο επειδή τέτοιου είδους δηλώσεις δεν γίνονται εν τη αφελείᾳ κάποιων, αλλά κάπου αποσκοπούν και με δεδομένο ότι η Γερμανία δεν πρόκειται να θυσιάσει την πρωτεύουσα οικονομική θέση της, στο όραμα μιας Ευρώπης των λαών, μάλλον θα πρέπει να εστιάσουμε στα περί "τρομοκρατίας - μεταναστευτικές πιέσεις κλπ" που ελέχθησαν από την Γερμανίδα καγκελάριο.

Προφανώς η κα Merkel παραβλέπει την εξυγίανση των Οικονομιών των χωρών του Ευρωπαϊκού νότου και αλλάζει την ατζέντα, θέτοντας θέμα Ομοσπονδοποίησης ορισμένου αριθμού Κρατών της Ευρώπης κάνοντας χρήση της δυνατότητας που προβλέπεται από την συνθήκη της Λισαβόνας να επιτρέπει, "μόνιμη, διευρυμένη συνεργασία χωρών της Ε.Ε. στους τομείς της εγχώριας καταστολής, στενότερη συνεργασία στην Εξωτερική και Στρατιωτική Πολιτική," όπερ εστί μεθερμηνευόμενον ότι, προτείνεται η δημιουργία ενός "σκληρού πυρήνα" αποτελουμένου από επιλεγμένες χώρες της Ε.Ε. που θα συνεργάζονται σε συγκεκριμένους τομείς της Πολιτικής, όπως η δημιουργία πολυεθνικών Ενόπλων Δυνάμεων, κοινή Άμυνα, κοινό καθεστώς συνοριακών ελέγχων, ενιαία φορολογική και εργασιακή Πολιτική.

Σε μια τέτοια περίπτωση δημιουργείται ένα " Φεντεραλιστικό Υπερκράτος" που σύμφωνα με τους εμπνευστές του, με την ενσωμάτωση σ' αυτό των Γαλλικών Ενόπλων Δυνάμεων και του πυρηνικού οπλοστασίου των, θα καταστεί ομότιμο με τις υφιστάμενες σήμερα Υπερδυνάμεις των ΗΠΑ, Ρωσίας, Κίνας με ότι αυτό συνεπάγεται και ως προς την αύξηση της επιρροής του σε παγκόσμιο επίπεδο αλλά και ως προς την δημιουργία συγκρουσιακών συνθηκών με τα δυνητικώς θιγόμενα συμφέροντα.
Οψόμεθα στην επετειακή σύνοδο της Ρώμης την 25/3/2017.

ΥΓ. Η 25η Μαρτίου είναι ημερομηνία της δολοφονίας του Ιουλίου Καίσαρα στην Ρώμη.

Αθήνα 9/3/2017

Δύο ενδιαφέρουσες ιστοσελίδες που αξίζει να επισκεφθείτε
http://elisme.gr/en/
https://www.facebook.com/elisme.gr?ref=ts&fref=ts

ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΔΙΔΑΣΚΟΥΝ

Γράφει ο Αντιπτέραρχος(Ι) ε.α Ευάγγελος Γεωργούσης,
Επίτιμος Δκτής Δ.Α.Ε, Πρόεδρος Σ.Α.Σ.Ι.,

Επιμελείται ο Αναστάσιος Μπασαράς, Αντιπρόεδρος ΕΛΙΣΜΕ

Δάνεια Ελληνικού Κράτους

1. 1824: 1ο δάνειο 800,000 χρ. λίρες Αγγλίας. Έξοδα δανείου 500,000 λίρες.

2. 1825: 2ο δάνειο 2,000,000 χρ. Λίρες Αγγλίας. Έξοδα δανείου 1 200,000 λίρες. Υπεύθυνοι δανείων: Αλ. Μαυροκορδάτος Πρωθυπουργός επαναστατικής κυβέρνησης. Ι. Κωλέττης Υπουργός Στρατιωτικών. Οικονομικοί Σύμβουλοι: Ορλάνδος, Κουντουριώτης, Λουριώτης.

3. Για την αποζημίωση της Τουρκίας λόγω του πολέμου του 1897 δάνειο 4 000 000 χρ. Λιρών Τουρκίας.

Εξέλιξη Δημόσιου Χρέους

1966 : 000,1 Δσ€
1971 : 000,2 Δσ€
1976 : 000,5 Δσ€
1981 : 002,0 Δσ€
1986 : 009,5 Δσ€
1991 : 036,2 Δσ€
1996 : 106,4 Δσ€
2001 : 160,6 Δσ€
2006 : 226,2 Δσ€
2011 : 368,0 Δσ€
2015 : 420,0 Δσ€

Δαπάνες Εξυπηρέτησης Δανείων Ελληνικού Κράτους, ανά πενταετία.

1980-1984 : 001,7 Δσ€
1985-1989 : 008,7 Δσ€
1990-1994 : 049,4 Δσ€
1995-1999 : 094,3 Δσ€
2000-2004 : 130,3 Δσ€
2005-2009: 167,0 Δσ€
2010-2014 : 191,2 Δσ€

Σύνολο Εξυπηρετηθέντων Δανείων

1980-2014: 642,6 Δσ€

Βρετανική Βοήθεια 1941-1944 προς τον ΕΔΕΣ και ΕΛΑΣ

Στον ΕΔΕΣ: 750,000 χρ. Λίρες Αγγλίας
Στον ΕΛΑΣ : 1,250,000 χρ. Λίρες Αγγλίας
Σημείωση: Ο ΕΔΕΣ δια του υπευθύνου διαχειριστή του, Αντωνίου Πετάση απέδωσε λογαριασμό. Ο ΕΛΑΣ δεν απέδωσε ποτέ λογαριασμό.

Συγκρίσεις που τρομάζουν

Α.Έτος 1933, Πληθυσμός Ελλάδος 6,500,000, Δημόσιοι Υπάλληλοι: 74,000, Συνταξιούχοι: 89,000 (1.1% και 1.3%).

Β.Έτος 2013, Πληθυσμός Ελλάδος 11,000,000, Δημόσιοι Υπάλληλοι: 695,000, Συνταξιούχοι: 495,000. (6.3% και 4.5%).

Γ.Ανώτατοι Δικαστές: Ελλάδα (11 000 000): 90 μέλη στον Άρειο Πάγο και 147 στο Συμβούλιο Επικρατείας.
ΗΠΑ (315 000 000): 9 μέλη στο Ανώτατο Δικαστήριο.

Δ.Ημέρες Εργασίας για πληρωμή φόρων (Μ.Ο) στην Ελλάδα
2006: 141 ημ., 2010: 153ημ., 2012: 171ημ., 2016: 187ημ.

Ε. Σύγκριση με άλλα Κράτη Ημερών Εργασίας για φόρους το 2016.
Ελβετία: 57ημ.,
Αυστραλία: 99ημ.,
ΗΠΑ: 114ημ.,
Ν.Ζηλανδία: 141ημ.,
Αγγλία: 154ημ.,
Καναδάς: 157ημ.
Ελλάδα: 187ημ.

Χρηματοδοτήσεις Ε.Ε- ΔΝΤ

Από το 1981 η Χώρα έχει λάβει από τους δύο αυτούς φορείς ΕΝΑ(1) Τρσ€.
650 Δσ€ δάνεια με αιτήματα των ελληνικών κυβερνήσεων.
300 Δσ€ δωρεάν επιδοτήσεις.
25 Δσ€ άτοκες επενδυτικές χορηγήσεις.

Αποτελέσματα Χρηματοδοτήσεων.
1980 Εξαγωγές: 5 Δσ€. 2000 Εξαγωγές: 10 Δσ€.
1980 Εμπορικό Ισοζύγιο: -6 Δσ€.
2000 Εμπορικό Ισοζύγιο: -22 Δσ€

Δοθείσες Αντιστασιακές Συντάξεις Περιόδου 1941-1944
Εδόθηκαν 251281. Σύνολο μαχητών όλων των αντιστασιακών οργανώσεων της ίδιας περιόδου, περίπου 100000.

Έλληνες στα όρια της φτώχιας

2005: Το 4% του πληθυσμού
2015: Το 37% -//- -//-

Ανεργία
1970: 0%, 2015:27%

Δημογραφία
Το 2014: Θάνατοι: 114 088, Γεννήσεις: 93 429
Σημείωση: Από το 2012 οι θάνατοι στη χώρα είναι περισσότεροι από τις γεννήσεις.

Παράδειγμα Λειτουργίας Ελληνικής Διοίκησης

Το 1975 η ελληνική κυβέρνηση αποφασίζει την κρατικοποίηση του ομίλου Στρ. Ανδρεάδη, αρχίζοντας από τις τράπεζες (λέγεται για προσωπικούς λόγους).
Το 1978 ο Στρ. Ανδρεάδης στρέφεται κατά του ελληνικού δημοσίου και το 1984 κερδίζει την δίκη και του επιδικάζεται αποζημίωση 116,000,000δρχ., 16,000,000 δολ. Και 615,000 γαλ. φράγκα. Το ελληνικό δημόσιο δεν πληρώνει.
Το 1994 οι κληρονόμοι του Στρ. Ανδρεάδη προσφεύγουν στο Ευρωπαικό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στο Στρασβούργου και το οποίο αναγκάζει το ελληνικό δημόσιο στην καταβολή 7,5 δις δραχμές.
Το πείραμα για την σωστή εξέλιξη της Νέας Ελλάδος που ξεκίνησε το 1827 δεν φαίνεται να έχει πετύχει.

(Τα στοιχεία προέρχονται από το βιβλίο του Κ.Λούλη: ’ Η Επιβίωση της Ελλάδας μέσα από διαδοχικά θαύματα’’)

ΟΧΙ στην Διζωνική Δικοινοτική Ομοσπονδία (ΔΔΟ) στην Κύπρο

Γράφει ο Παναγιώτης Δρακος, Πρόεδρος της Ένωσης Εισηγμένων Εταιρειών, Μέλος ΕΛΙΣΜΕ

Όταν δεχόμαστε συζητήσεις επί τη βάσει της ΔΔΟ εδώ και χρόνια έχουμε ουσιαστικά συμφωνήσει στην συγκεκαλυμμένη (νομίζουμε) νομιμοποίηση της εισβολής, κατοχής και διχοτόμησης της Κύπρου από την Τουρκία. Κάθε φορά που λέμε ότι δεν έχει επέλθει επίλυση παρά τα 42 χρόνια διαπραγματεύσεων ουσιαστικά εννοούμε ότι δεν έχουμε ακόμα αποδεχθεί όλες τις θέσεις των τούρκων.

Εκπλήσσομαι με τον αριθμό των εθελοτυφλούντων Ελλήνων. Ελάχιστοι φαίνονται να αντιλαμβάνονται ότι η ΔΔΟ είναι νομιμοποίηση της Τουρκικής εισβολής, κατοχής και διχοτόμησης; Μήπως βαρεθήκαμε το Κυπριακό και τα δίνουμε όλα για να μην το ξανακούσουμε; Μήπως ενοχλεί η απότιση ευθυνών στους υπεύθυνους; Μήπως ενοχλεί η μερική απότιση ευθυνών (ψέγουμε ορισμένους και αποσιωπούμε τον ρόλο άλλων); Γιατί δεν ανοίγει ο φάκελος της Κύπρου; Ποιος έδωσε οδηγίες να μην ρίξουν τα υποβρύχια στον αποβατικό στόλο; Ποιος απέτρεψε την μεταστάθμευση των Phantom στο Λασίθι για νάναι κοντά στην Κύπρο; Ποιος, ποιος, ποιος;;; Γιατί ξεχνάμε το " η Κύπρος είναι μακριά" την παραμονή του Β΄ Αττίλα από τον αποκαλούμενο από ορισμένους "εθνάρχη";

Για την Κύπρο προτείνουμε να μην αποδεχθούμε άλλο την «συνταγή» της ΔΔΟ. Δεν θέλουμε λύση που δικαιώνει τον Κίσινγκερ και τον Ετσεβίτ. Όπως είμαστε τώρα είναι καλύτερα γιατί δεν βάζουμε τον τούρκο και στο ελεύθερο Κυπριακό κράτος, πράγμα που θα κάνουμε με την ΔΔΟ. Προτείνουμε να περιμένουμε μήπως προκύψει καλύτερη λύση, και να μην αποδεχθούμε την χειρότερη, την Διζωνική Δικοινοτική Ομοσπονδία.

Πρέπει να βάλουμε στο μυαλό μας μια λύση την οποία θα υποστηρίξουμε όσο περιμένουμε. Η Τουρκία βαδίζει για αυτοδιάλυση, γιατί να τους χαρίσουμε μία «λύση», ζουρλομανδύα για εμάς αλλά κομμένη και ραμμένη στα μέτρα τους; Πρέπει να δουλέψουμε για μια λύση με μακροπρόθεσμη εφαρμογή στηριγμένη στην μετά βεβαιότητος επερχόμενη μελλοντική επιθυμία των Αμερικανών να απεμπλακούν από τον πιο ύπουλο και χειρότερο «φίλο» και «σύμμαχο» που είχαν ποτέ.

Η λύση αυτή μπορεί να προβλέπει για την Κύπρο την ανταλλαγή της βάσης του Ιντσιρλίκ στα Άδανα με το αεροδρόμιο της Τύμπου στην Λευκωσία. Ο Τουρκικός στρατός να πάει να φυλάει Μερσίνα και Άδανα και η Αμερικανική αεροπορία να έλθει στην Κύπρο.

Οι Αμερικανοί θα παρέχουν τις ζητούμενες εγγυήσεις στους Τουρκοκύπριους. Όσοι από αυτούς δεν θεωρούν επαρκή την Αμερικανική προστασία να ακολουθήσουν τον Τουρκικό στρατό στην Ανατολή. Για περισσότερη ασφάλεια μπορούν να πάνε πίσω μέχρι την Μογγολία.

Η Αγγλία να κληθεί να επιστρέψει τις βάσεις στο κράτος της Κύπρου για να μην εγκαταστήσουμε τα τελωνεία του Brexit στο νησί. Η Κύπρος μπορεί να ενοικιάσει τις βάσεις αυτές στους Άγγλους και στους Αμερικανούς αλλά δεν θα μπορεί να τις εκχωρήσει πια σε κράτη που δεν θα είναι μέλη της Ευρωζώνης.

Όσο για τα Ελληνο-Τουρκικά, και εκεί πρέπει να περιμένουμε ώστε αντί για αναθεώρηση της Συνθήκης της Λωζάννης να προτείνουμε να υπογράψει και να εφαρμόσει η Τουρκία την Σύμβαση των Ηνωμένων Εθνών για το Δίκαιο της Θάλασσας.

Και αν δεν διαλυθεί η Τουρκία; Η Ελλάς θα φροντίσει να την αντιμετωπίζει όπως μπορεί καλύτερα επιμένοντας στην οικονομική της ενδυνάμωση για πιο ρωμαλέα άμυνα. Η Κύπρος θα μείνει αναγνωρισμένο κράτος στην Ευρώπη χωρίς να αποδεχθεί Τουρκική συγκυριαρχία στον νότο. Οι Αγγλικές βάσεις ούτως ή άλλως δεν μπορούν να παραμείνουν ως έχουν λόγω Brexit. Η επιστροφή των βάσεων στο Κράτος της Κύπρου θα επιτρέψει στην Κύπρο να τις ενοικιάσει στους Άγγλους και στους Αμερικανούς. Εξ άλλου η ηλεκτρονική παρακολούθηση της υφηλίου από τις βάσεις χρησιμοποιείται περισσότερο από τους Αμερικανούς. Έτσι θα εισαγάγει την Αμερική στον κόσμο της Κύπρου, και την Κύπρο στο ΝΑΤΟ μόλις μεταφερθεί και το Ιντσιρλίκ στο νησί. Και θα περιμένουμε όλοι μαζί την τελική αποχώρηση του Τουρκικού στρατού και την ένταξη όλης της Κύπρου στο Κράτος της Κύπρου χωρίς τις ανοησίες της συγκυριαρχίας του 20% με το 80%. 11/1/2017

ΤΟ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΤΟΥ ΑΔΙΚΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ (ΒΙΑΙΟΥ) ΕΜΠΡΗΣΜΟΥΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Γράφει ο Ευάγγελος Γριβάκος, Αντιστράτηγος ε.α – Νομικός, Μέλος του ΕΛΙΣΜΕ

Πρόσφατα, ο τέως υπουργός Δικαιοσύνης Νικ. Παρασκευόπουλος, σε δηλώσεις του σε αθηναϊκή εφημερίδα, πρότεινε την αποποινικοποίηση της βίαιης καύσης (εμπρησμού) της επίσημης Ελληνικής Σημαίας. Κατά τον κ. Παρασκευόπουλο, τα άτομα που ενσυνείδητα κατακαίουν δημόσια την Σημαία (όπως είναι οι αυτο-αποκαλούμενες «αντιεξουσιαστικές ομάδες» κατά τις διαδηλώσεις τους) δεν θα πρέπει να διώκονται ποινικά αλλά να υφίστανται τις συνέπειες «μόνο μιας απλής πολιτικής, κοινωνικής και ηθικής απαξίας».

Προτού προχωρήσουμε στον σχολιασμό του σχετικού νομικού πλαισίου, θα προσδιορίσουμε τις συνιστώσες που διαμορφώνουν την έννοια της Σημαίας.

Την 1η Ιανουαρίου 1822 στην Πιάδα της Επιδαύρου, η Α΄ Εθνοσυνέλευση των Ελλήνων, με το άρθρο ΡΔ΄ του «Προσωρινού Πολιτεύματος της Ελλάδος» (Συντάγματος), όρισε ότι η νέα Ελληνική (Εθνική) Σημαία συμβόλιζε «την Πάρεδρον του Θεού Σοφίαν, την Ελευθερίαν και την Πατρίδα», και καθιέρωσε να φέρει ως Σύμβολο τον Σταυρό και ως χρώματα το κυανού και το άσπρο. Την 15η Μαρτίου του ιδίου έτους, το Εκτελεστικό Σώμα (Κυβέρνηση) με το υπ΄αριθ. 540 Διάταγμα καθόρισε το σχήμα της Σημαίας και τις λοιπές λεπτομέρειες εφαρμογής του ανωτέρω άρθρου. Αρχικά η Σημαία των δυνάμεων της ξηράς διέφερε από εκείνη των δυνάμεων της Θάλασσας που ήταν για μεν τα εμπορικά πλοία χρώματος κυανού με λευκό τετράγωνο και κυανό σταυρό στο επάνω εσωτερικό μέρος αυτής, για δε τα πολεμικά εννέα (9) εναλλασσόμενες ισοπλατείς οριζόντιες ταινίες (πέντε κυανές και τέσσερεις λευκές) με κυανό τετράγωνο πλαίσιο στο επάνω αριστερά και μέρος αυτής, εντός του οποίου υπήρχε λευκός σταυρός. Από το 1928 καθιερώθηκε ως ενιαία Σημαία για την Θάλασσα η ισχύουσα για τα πολεμικά πλοία που, κατά τον τύπο και το σχήμα, είναι ακριβώς όμοια με την σήμερον αναγνωρισμένη ως «ενιαία και μοναδική» Εθνική Σημαία. Το ιδεολογικό σκεπτικό αυτών που επινόησαν τον σχεδιασμό της Σημαίας συνίστατο στο ότι το «κυανό (γαλάζιο)» χρώμα του ουρανού υποδήλωνε την εκ Θεού ευλογία προς Έθνος για την διεξαγωγή του υπέρ της ανεξαρτησίας Αγώνα και το «λευκό», τον άμωμο και αγνό σκοπό των Ελλήνων για την αποτίναξη του ζυγού της πολύχρονης τυραννίας του κατακτητή.

Ο λευκός σταυρός υποδήλωνε την σταθερή προσήλωση των Ελλήνων στην Ορθόδοξη Πίστη και, σύμφωνα με την επικρατέστερη εκδοχή, οι εννέα κυανόλευκες ταινίες, τις ισάριθμες συλλαβές της φράσης «Ελευθερία ή Θάνατος», επί της οποίας ορκίζονταν οι αγωνιστές της Επανάστασης. Το αρμονικό αυτό σύμπλεγμα των επί της Σημαίας συμβολικών παραστάσεων, αποτυπωμένο σε ένα τεμάχιο υφάσματος καθορισμένων διαστάσεων και αναρτημένο στον ιστό του, όσο θα υπάρχει η Ελλάδα, θα κυματίζει υψιπετές και υπερήφανο, ενσαρκώνοντας τις μέγιστες αξίες του Ελληνισμού - της Πίστεως, της Πατρίδος, της Ελευθερίας, της Δικαιοσύνης, της Ανθρώπινης Αξιοπρέπειας- και αποβλέποντας στη διατήρηση της ιστορικής μνήμης των αγώνων του Έθνους με την νοερή απόδοση των δεουσών τιμών προς τους πατέρες- προγόνους μας που θυσιάστηκαν στα πεδία των μαχών υπερασπιζόμενοι τα πάτρια εδάφη. Πέραν αυτών η Σημαία απεικονίζει την ενότητα και συνέχεια του Κράτους και οριοθετεί τη κρατική κυριαρχία. Η γαλανόλευκη θωριά της, εξειδανικεύοντας το παρελθόν, αναζωπυρώνει τους πόθους για την τελική εκπλήρωση των υψηλοτέρων ιδανικών του Λαού και εμπνέει στις ψυχές των Ελλήνων τις βέλτιστες ελπίδες για ένα καλύτερο μέλλον.

Βλέπουμε λοιπόν ότι η Σημαία είναι ένας υπέρτατος εμβληματικός θεσμός που αναδείχθηκε ρητά από το πρώτο Σύνταγμα ως αναπόσπαστο στοιχείο του άρτι συσταθέντος Ελληνικού Κράτους και έκτοτε προστατεύεται συνεχώς από όλα τα μέχρι σήμερα Συντάγματα. Είναι, κατά συνέπεια, θεμιτή η βούληση του κοινού νομοθέτη να ορίσει αναγκαστικούς κανόνες Δικαίου για την αποτροπή της προσβολής αυτής της ίδιας και των εννόμων αγαθών αντιπροσωπεύει, επέκεινα εκείνων (των μη αναγκαστικών κανόνων) που επιβάλλονται από την Ηθική και την Εθιμοτυπία με κυρώσεις προερχόμενες από το κοινωνικό περιβάλλον υπό μορφή ανυποληψίας και απομόνωσης.

Σχετικός, κατ' αρχήν, είναι ο Ν.851/1978, ΦΕΚ 232 Α΄, «Περί της Εθνικής Σημαίας, των Πολεμικών Σημαιών και του Διακριτικού Σήματος του Προέδρου της Δημοκρατίας» που αναφέρεται στην εν γένει εμφάνιση (εικόνα), τα υλικά κατασκευής, τις κανονικές διαστάσεις της Σημαίας, του ιστού της (κοντός) και του επ΄αυτού Σταυρού και τους χώρους όπου επιτρέπεται να επαίρεται (Βουλή, Υπουργεία, δημόσια, δημοτικά και κοινοτικά κτίρια, εκπαιδευτικά Ιδρύματα, Ακρόπολη των Αθηνών, εμπορικά και πολεμικά πλοία, συμμαχικά στρατηγεία, οικίες ιδιωτών, καταστημάτων, επιχειρήσεων κατά τις Εθνικές Εορτές, ημέρες εθνικού πένθους κλπ). Καθορίζεται επίσης το υποχρεωτικό της παρουσίας της στις επίσημες παρελάσεις των Ενόπλων Δυνάμεων, των Δυνάμεων Ασφαλείας και της μαθητιώσης και σπουδαζούσης νεολαίας και περιγράφονται τα τυπικά για την απόδοση προς αυτήν τιμών.

Υπάρχουν, όμως, και απαγορεύσεις. Δεν επιτρέπεται να αναρτάται επί εξωστών ή παραθύρων άνευ κοντού, ούτε να φέρει επ΄αυτής τα διακριτικά Οργανώσεων, Οργανισμών, Συλλόγων, Σχολών, Ιδρυμάτων ή οιαδήποτε άλλη παράσταση.

Επίσης δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιείται προς κάλυψη αγάλματος ή προτομής, (όπου, αντί Σημαίας, μπορεί να χρησιμοποιηθεί ύφασμα με τα εθνικά χρώματα), ή να υψώνεται ως Λάβαρο – έστω και με διαφορετικές διαστάσεις – από Σωματεία, Συλλόγους, Οργανώσεις ή, τέλος, να γίνεται αντικείμενο εκμετάλλευσης για διαφημιστικούς ή εμπορικούς σκοπούς. Σε περίπτωση που χρειάζεται αντικατάσταση λόγω παλαιότητας ή φθοράς δεν απορρίπτεται στα άχρηστα, αλλά καταστρέφεται, κατά προτίμηση δια πυράς.

Οι παραβάσεις του εν λόγω νόμου ή των Προεδρικών Διαταγμάτων που εκδίδονται με βάση αυτόν, σύμφωνα με το άρθρο 8, θεωρούνται πταίσματα και τιμωρούνται με «κράτηση μέχρι 2 μηνών ή πρόστιμο ή αμφότερες τις ποινές, εφόσον από άλλες διατάξεις δεν προβλέπονται βαρύτερες ποινές». Βέβαια, αυτές οι παραβάσεις δεν έχουν ιδιαίτερα βαρύνουσα σημασία και δια τούτο σπανιότατα επιβάλλονται οι αντίστοιχες κυρώσεις. Παρά ταύτα ο νόμος έχει την σημασία του διότι ρυθμίζει πτυχές συμπεριφοράς προς την Σημαία απαραίτητες για την απόδοση της δέουσας αξίας προς αυτήν, ιδιαίτερα στη σημερινή εποχή όπου οι δυσερμηνείες και οι επιτηδευμένες στρεβλώσεις είναι ευκολότερες όσο ποτέ άλλοτε.

Η ουσιαστική ποινική δίωξη για παραβατική συμπεριφορά κατά της Σημαίας συναντάται στο άρθρο 181 του Ποινικού Κώδικα (ΠΚ), (όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 33 του Ν.2172/1994) «Προσβολή συμβόλων του ελληνικού κράτους», το οποίο έχει ως εξής: «Οποιος, για να εκδηλώσει μίσος ή περιφρόνηση, αφαιρεί, καταστρέφει ή ρυπαίνει την επίσημη σημαία του Κράτους, ή έμβλημα κυριαρχίας του, τιμωρείται με φυλάκιση μέχρι δυο ετών».

Δράστης της τέλεσης του εγκλήματος του 181 ΠΚ μπορεί να είναι οιοδήποτε φυσικό πρόσωπο του οποίου, όμως, η άδικη συμπεριφορά (εγκληματική πράξη) θα πρέπει να εκδηλωθεί δημόσια, δηλ. είτε σε δημόσιο χώρο είτε με δημόσιο τρόπο (ραδιόφωνο, τηλεόραση, Τύπος κλπ), ώστε, στον κατάλληλο χρόνο, να γίνει πράγματι αντιληπτή από μεγάλο και αόριστο προσώπων. Πλέον αυτού, για να γίνει η Ελληνική Σημαία αντικείμενο υλικής προσβολής θα πρέπει να έχει την εμφάνιση (σχήμα, μέγεθος, χρώμα κλπ) που ορίζει ο Ν. 851/1978. ή να διαφέρει ανεπαίσθητα από αυτήν ή να πρόκειται για την νομικά καθιερωμένη στρατιωτική Σημαία. Χάρτινες παιδικές σημαίες ή σημαιούλες κολλημένες σε φανέλες κλπ δεν προστατεύονται από την κείμενη νομοθεσία.

Ας εξειδικεύσουμε, τώρα, τις διατάξεις του 181 ΠΚ στην περίπτωση των «αντιεξουσιαστικών ομάδων» οι οποίες καίνε δημόσια μια «κανονική» Ελληνική Σημαία. Θα πρέπει να γίνει αποδεκτό ότι, τα αισθήματα «μίσους και περιφρόνησης» τα οποία προβλέπει ο νομοθέτης για την τέλεση του εγκλήματος και τα οποία ασφαλώς διακατέχουν τις έντονα πολιτικοποιημένες αυτές ομάδες, σύμφωνα με τις ιδεολογικές τους αντιλήψεις και τις δημόσιες διακηρύξεις τους, έχουν τελικό αποδέκτη το ίδιο το Κράτος γενικά ως θεσμό και ειδικότερα τους οιουσδήποτε φορείς της κρατικής εξουσίας, πρωτογενούς ή παραγώγου (πχ. κυβερνητικά ή κοινοβουλευτικά στελέχη, κρατικούς αξιωματούχους και δημόσιες Αρχές, δυνάμεις καταστολής κλπ).

Περαιτέρω, η προσβολή της Σημαίας τιμωρείται μόνο όταν υπάρχει, ως στοιχείο της υποκειμενικής υπόστασης, ο κατά το άρθρο 27 ΠΚ, δόλος. Ο δόλος εδώ συνίσταται στο ότι οι ομάδες προσπαθούν να θίξουν – ή να εξαναγκάσουν σε βίαιη υποταγή στην θέλησή τους- την κρατική εξουσία μετερχόμενες ένα παράνομο μέσο, τον εμπρησμό (καύση) της Σημαίας, το οποίο και αποδέχονται.

Εδώ, όμως, κάνουν ένα σοβαρό νομικό και επικοινωνιακό λάθος. Καταστρέφοντας την Σημαία διακηρύσσουν ότι στρέφονται κατά της κρατικής εξουσίας. Η Σημαία, όμως, σε καμία περίπτωση δεν συμβολίζει την κρατική εξουσία αλλά, ως ελέχθη ανωτέρω, την κρατική κυριαρχία, ένα θεσμό Διεθνούς Δικαίου ο οποίος εν δυνάμει υποδηλώνει την αυτονομία και ανεξαρτησία ενός Κράτους και αναφέρεται στις σχέσεις του με τα υπόλοιπα κράτη. Έχουν, δηλαδή οι ομάδες εσφαλμένη αντίληψη περί ενός – πιθανώς και περισσοτέρων- στοιχείων της αντικειμενικής υπόστασης του εγκλήματος της προσβολής των συμβόλων του Ελληνικού Κράτους και τούτο δυνατόν να τους οδηγήσει σε πραγματική πλάνη η οποία, αν κριθεί συγγνωστή, αποκλείει τον δόλο (άρθρο 30 ΠΚ). Αν, όμως, δεν κριθεί συγγνωστή, η απόδειξη της ενοχή τους θα είναι πολύ πιθανή, εφόσον, βέβαια κριθούν σύμφωνα με τον Νόμο σε μια «δίκαιη δίκη», όπως και κάθε άλλος Έλληνας πολίτης.

Εν τούτοις, τουλάχιστον μέχρι σήμερα, ουδείς «δράστης» εμπρησμού της Σημαίας έχει συλληφθεί και παραπεμφθεί σε δίκη (!!), ώστε να γνωρίζουμε επακριβώς πώς χειρίζεται η Δικαιοσύνη το αδίκημα τούτο και ποιά η υπερασπιστική γραμμή των παραπεμπομένων. Και, ασφαλώς, δεν υπάρχει σώφρων Έλληνας ο οποίος να πιστεύει ότι οι… «γνωστοί άγνωστοι» κουκουλοφόροι που καίνε την Σημαία πρακτικά δεν μπορούν να συλληφθούν. Φαίνεται, όμως, ότι οι υπόγειες διασυνδέσεις μεταξύ αυτών (των αντιεξουσιαστών) και κάποιων πολιτικών- διαχειριστών της κρατικής εξουσίας και άλλων κέντρων αποφάσεων είναι τόσο ισχυρές, ώστε να εξασφαλίζεται η μη- σύλληψή των πρώτων και η διαφυγή τους από κάθε νόμιμη συνέπεια. Και εδώ γεννάται το ερώτημα: Αυτό το χαλκευμένο έλλειμα Δικαίου δεν προβληματίζει τον κ. Παρασκευόπουλο και θέλει να προσθέσει ακόμη μεγαλύτερο; Η απάντηση επαφίεται στην κρίση σου, αγαπητέ αναγνώστη.

Η ιδέα της αντικατάστασης της ποινικής δίωξης των καιόντων την Σημαία με την «απλή πολιτική, κοινωνική και ηθική απαξία» που επαγγέλεται ο κ. Παρασκευόπουλος θα αποδειχθεί, αν εφαμοσθεί, φρούδα ελπίδα. Διότι μέχρι σήμερα η πολιτική νομενκλατούρα και οι συνοδοιπόροι της, συνεργούντων των ΜΜΕ και κοινωνικής δικτύωσης, ουδέποτε απαξίωσαν ή ευθέως αποκήρυξαν δημόσια αυτούς (τους δράστες) και ανέκαθεν προσπαθούσαν, με σαθρά επιχειρήματα, να τους καλύψουν και να τους βοηθήσουν ώστε να μην συλληφθούν. Βλέπετε, πίσω από τέτοια ανομήματα, πάν-

τοτε κρύβονται τεράστια και παράνομα συμφέροντα, που δεν πρέπει να αποκαλυφθούν. Ο μόνος που μπορεί έγκυρα να τους απαξιώσει είναι ο ίδιος ο Ελληνικός Λαός ο οποίος, καίτοι «δημοκρατικά» παραγκωνισμένος και εξαπατημένος από το «σύστημα», σιωπηλά αλλά δυναμικά το πράττει, όχι διότι διαφωνεί με τους επιδιωκόμενους από αυτούς σκοπούς αλλά γιατί αποδοκιμάζει το mondus operandi τους, την καταστροφή, τουτέστιν, των σεπτών Εθνικών Συμβόλων (συμπεριλαμβανομένης και της Σημαίας) και, κυρίως, την – ολοκληρωτική, πολλές φορές- φθορά ξένης περιουσίας, δημόσιας και ιδιωτικής. Ωστόσο ο Λαός δεν ρίχνει εναντίον τους τον «λίθο του αναθέματος», αλλά προσμένει γρήγορα να αντιληφθούν ότι με τις ομιχλώδεις ιδεοληψίες τους γίνονται, εκόντες άκοντες, όργανα εκμετάλλευσης ανόμων συμφερόντων σε τοπικό και διεθνές επίπεδο και να επανέλθουν στην πραγματικότητα του υγιούς κοινωνικού γίγνεσθαι χωρίς να διακόψουν την μαχητικότητά τους για διεκδίκηση των ατομικών και κοινωνικών δικαιωμάτων τους εναντίον ενός σκληρού και άδικου Αστυνομικού Κράτους αλλά με άλλα μέσα, περισσότερο νόμιμα και αποτελεσματικά για τους ίδιους, την κοινωνία και την Πατρίδα, την έννοια της οποίας τόσο άδικα έχουν παρεξηγήσει και δυσερμηνεύσει, διότι έτσι τους δίδαξαν κύκλοι αλλότριοι, ελληνικοί και ξένοι.

Σχετικό με το άρθρο 181 ΠΚ είναι και το άρθρο 58 του Στρατιωτικού Ποινικού Κώδικα (ΣΠΚ) «Προσβολή Σημαίας ή Στρατού», που αφορά στο προσωπικό των Ενόπλων Δυνάμεων και του Λιμενικού Σώματος και έχει ως εξής: «Στρατιωτικός που δημόσια με λόγο ή έργο ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο, εκδηλώνει καταφρόνηση για τη σημαία, το στρατό ή διακριτικό σήμα του στρατού ή σώματος αυτού, τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών» (σημ. συντ: από 3 μήνες μέχρι 5 έτη). Η φράση «εκδηλώνει καταφρόνηση», για μεν τον Στρατό έχει την έννοια της εξύβρισης με έργα ή με λόγια και της δυσφήμησης, (ισχύοντος του εννοιολογικού περιεχομένου των όρων που χρησιμοποιούνται στα άρθρα 361-362 ΠΚ.), για δε την Σημαία και τα διακριτικά σήματα, μόνο της εξύβρισης με λόγια ή έργα (παραμόρφωση, σχίσιμο, κάψιμο, βίαιο πάτημα) και όχι της δυσφήμησης. Το αδίκημα του άρθρου 58 ΣΠΚ μπορεί να τελεσθεί και με παράλειψη, εφόσον αυτή αποσκοπεί στην μείωση του κύρους και την προσβολή του Στρατού, της Σημαίας και των σημάτων και δεν συνιστά απλή παράβαση απονομής τιμής. Επί παραδείγματι, αν ένας Αξιωματικός κατά την διάρκεια επίσημης παρέλασης δεν εγερθεί με την διέλευση πολεμικής Σημαίας, διαπράττει ασφαλώς πράξη κοινωνικά αποδοκιμαστέα ή πειθαρχικό παράπτωμα, δεν τελεί όμως το αδίκημα του 58 ΣΠΚ. (Για περισσότερες λεπτομέρειες επί του άρθρου 58 ΣΠΚ, βλ. Αδάμ Χ. Παπαδαμάκη, Στρατιωτικό Ποινικό Δίκαιο, Γ Έκδοση, 2003, σελ.395 επ.)

Απόφαση του ΣτΕ!
Δεν είναι Πρόσφυγες!
Είναι Λαθρομετανάστες.

Με την υπ΄αρ. 120/2015 (Β' Τμήμα Διακ.) το Συμβούλιο της Επικρατείας (ΣτΕ) εξέδωσε απόφαση όπου σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο, πρόσφυγας είναι μόνο όποιος φεύγει από εμπόλεμη ζώνη (χώρα) και μεταφέρεται στην πρώτη ασφαλή χώρα.

Και αυτή η απόφαση πέρασε στα «ψιλά» καθώς αφ' ενός τα τηλεοπτικά ΜΜΕ δεν την δημοσίευσαν, αφετέρου και ο πολιτικός κόσμος ένεκα αδιευκρινίστων σκοπημοτήτων αγνοεί δεδικασμένα.

Αυτό σημαίνει πως Σύροι, Ιρακινοί, Αφγανοί, Πακιστανοί, Βορειο-Αφρικανοί κ.α. που φεύγουν από τις χώρες τους είναι πρόσφυγες στην Τουρκία, Ιορδανία, Σ. Αραβία, Εμιράτα κ.λ.π που είναι πρώτες ασφαλείς χώρες.

Όταν έρχονται στην Ελλάδα είναι μετανάστες και αν εισέλθουν παρανόμως είναι λαθρομετανάστες. Το νομικό πλαίσιο είναι σαφές. Το πολιτικό είναι που το κάνει προβληματικό, λόγω αδιαφανών συμφερόντων.

Το ΣτΕ έκρινε ότι η Τουρκία είναι ασφαλής χώρα καθώς έχει κυρώσει την Σύμβαση της Γενεύης. Αποφάσισε μάλιστα, ότι μπορεί να γίνει επαναπροώθηση των λαθρομεταναστών που εμφανίζονται ως «πρόσφυγες», από την Ελλάδα στην Τουρκία!

Επί της ουσίας το ΣτΕ γνωμοδότησε ότι ο νόμος 3907/2011 ισχύει. Και "είπε" ισχύει, διότι σε αυτή τη χώρα ο νομοθέτης έχει προβλέψει τα πάντα. Ακόμα και εναρμόνιση της Ελληνικής νομολογίας με τις διεθνείς συμβάσεις. Στην μετάφραση ελλοχεύει η πολιτική καπήλευση, αφού οπορτουνιστές πολιτικοί μειωμένης πολιτικής συνειδήσεως ερμηνεύουν κατά καιρούς και κατά το ... δικό τους δοκούν και κατά το πως τους συμφέρει «προσωπικά»!

Εν κατακλείδι το ΣτΕ γνωμοδοτεί: Αριθμός 120/2015. Στα πλαίσια των υποχρεώσεων που απορρέουν από τα άρθρα 35 και 36 της Σύμβασης της Γενεύης του 1951. Άρθρο 25, διαδικασία αναγνώρισης προσφύγων: «Σε εξαιρετικές περιπτώσεις δύναται ο Υπουργός Δημόσιας Τάξης, ιδίως για ανθρωπιστικούς λόγους, να εγκρίνει την προσωρινή διαμονή αλλοδαπού».

Σημείωση Συντάκτου:

Πας μη εισερχόμενος στην χώρα από επίσημο είσοδο αυτής και μη καταχωρημένος σε επίσημη λίστα και ουχί υπό την προστασία και εγγύηση επισήμου φορέως, όπως π.χ. ΟΗΕ, Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού κτλ, εκλαμβάνεται, ως λαθραίως εισερχόμενος (λαθρομετανάστης). επί πλέον στον όγκο των λαθρομεταναστών πρέπει να υπολογιστούν και εκείνοι οι οποίοι εισέρχονται στην χώρα με σκοπούς, που εξυπηρετούν αλλότρια συμφέροντα (κατάσκοποι, δολιοφθορείς, διακινητές, τζιχαντιστές και άλλοι φυγόστρατοι, φυγόδικοι, εγκληματίες του κοινού ποινικού δικαίου κλπ).

Βαλκανική ωριμότητα ή οφθαλμαπάτη;

Του κ. Γεωργίου Ε. Δουδούμη
Μέλους ΔΣ/ΕΛΙΣΜΕ

Δεν μας έχει συνηθίσει σε καλά νέα η βαλκανική γειτονιά μας, όμως ο αποτελεσματικός ξεσηκωμός του ρουμανικού λαού, στις αρχές του τρέχοντος μήνα, εναντίον της κυβερνητικής προσπάθειας να παραχωρήσει ομαδική αμνηστία σε πολιτικά σκάνδαλα με κακουργήματα κάθε είδους, αποτελεί μια ευχάριστη έκπληξη.

Αν και τα πρόσφατα χρόνια η ρουμανική δικαιοσύνη έχει στείλει στις φυλακές πρώην υπουργούς και βουλευτές, ενώ εκκρεμούν οριστικές αποφάσεις μεγάλου αριθμού υποθέσεων πολιτικών προσώπων για ξέπλυμα μαύρου χρήματος, κατάχρηση εξουσίας και άλλων μορφών διαφθορά, η νέα ρουμανική κυβέρνηση συνασπισμού αποπειράθηκε να προστατέψει τη νέα πολιτική νομενκλατούρα της χώρας και να κλείσει με υπουργική απόφαση, που πέρασε νύκτα υπό το πρόσχημα της ανάγκης αποσυμφόρησης των φυλακών, περισσότερες από 2.000 ποινικές υποθέσεις, ως επί το πλείστον με εμπλεκόμενα πολιτικά πρόσωπα.

Το «εύγε» στους εκατοντάδες χιλιάδες Ρουμάνους διαδηλωτές, που διαδήλωναν παρά τις σκληρές καιρικές συνθήκες, έχει ιδιαίτερη αξία διότι αφενός διαδήλωναν με πάθος για απόδοση δικαιοσύνης και όχι για συλλογικά οικονομικά συμφέροντα, αφετέρου σταμάτησαν να διαμαρτύρονται πολύ μετά την απόσυρση της απόφασης στέλνοντας έτσι ένα αυστηρό μήνυμα στον πολιτικό κόσμο της χώρας για τυχόν μελλοντικό στραβοπάτημά του. Πρόκειται για έναν πολιτικό σεισμό στο Βουκουρέστι, που προκάλεσε μικρότερες «πολιτικές» σεισμικές δονήσεις υπό μορφή συμπαράστασης στην γενέτειρα πόλη του πρωθυπουργού, Τιμισοάρα, και στις πρωτεύουσες των γειτονικών Μολδαβίας και Βουλγαρίας, Κισινάου και Σόφια.

Κυρίως, όμως, πρόκειται για ένα ηθικό δίδαγμα, όμοιο του οποίου δεν μας είχε δώσει μέχρι σήμερα ούτε το Βουκουρέστι ούτε κάποια άλλη βαλκανική πρωτεύουσα.

Τις μέρες που διανύουμε παρατηρείται μια παρεμφερής «εξέγερση συνειδήσεων» στην Αλβανία, με μπροστάρη το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Οι διαδηλωτές διαμαρτύρονται πρωτίστως για το γεγονός ότι ο πρωθυπουργός Έντι Ράμα έχει μετατρέψει τη χώρα σε φυτεία μαριχουάνας, η παραγωγή της οποίας ήταν το 2016 πενταπλάσια σε σχέση με το 2015, και η Αλβανία «καταξιώθηκε» πλέον ως η «Κολομβία της Ευρώπης». Ο Ράμα κατηγορείται ότι με τα τεράστια έσοδα από τις πωλήσεις των ναρκωτικών επιδιώκει να μιμηθεί τον Μαυροβούνιο πρώην κομμουνιστή Μίλο Τζουκάνοβιτς, ο οποίος κυριαρχεί συνεχώς από το 1991 στην πολιτική σκηνή της χώρας του είτε ως πρόεδρος της Δημοκρατίας είτε ως πρωθυπουργός, έχοντας αποφύγει μέχρι τώρα την ιταλική και τη γερμανική δικαιοσύνη, που τον έχουν στοχοποιήσει ως λαθρέμπορο τσιγάρων συνεργαζόμενο με την κρατική εταιρεία καπνού και τις κρατικές λιμενικές Αρχές του Μαυροβουνίου.

Το ευχάριστο είναι ότι η πλήρης αυθαιρεσιών διακυβέρνηση της χώρας από τον Ράμα απορρίπτεται από μεγάλη μερίδα του αλβανικού λαού, ο οποίος έχοντας γνωρίσει με το μεταναστευτικό status τα ευρωπαϊκά δεδομένα και επιθυμώντας να γίνει η χώρα του ένα ευνομούμενο κράτος, αξιοποιεί τα όποια υφιστάμενα περιθώρια κυνηγώντας το όνειρο μιας δίκαιης κοινωνίας με διαφορετικές αξίες από αυτές που είχαν επικρατήσει επί Χότζα.

Παρεμφερείς αντιδράσεις είχαν προηγηθεί εδώ και δυο χρόνια στην πΓΔΜ, όταν αποκαλύφθηκε από την αξιωματική αντιπολίτευση ότι ο πρωθυπουργός Νίκολα Γκρούεφσκι είχε στήσει μηχανισμό παρακολούθησης των τηλεφωνικών συνδιαλέξεων 20.000 επώνυμων πολιτών της χώρας προκειμένου να εξασφάλιζε την με κάθε τρόπο παράταση της παραμονής του στην εξουσία. Ο λαϊκός ξεσηκωμός οδήγησε στην πτώση της κυβέρνησης Γκρούεφσκι και οι πρόωρες εκλογές έλαβαν χώρα μετά από δυο πολύμηνες αναβολές, χωρίς όμως το αποτέλεσμά τους να επιτρέψει το σχηματισμό κυβέρνησης. Βυθισμένη σε χρόνιο πολιτικό χάος, αυθαιρεσίες και σκάνδαλα διαφθοράς, η πΓΔΜ δείχνει να μην απολαμβάνει πλέον την ισχυρή υπερατλαντική υποστήριξη, και ήδη ακούγονται επίσημες φωνές από τις ΗΠΑ που θεωρούν ότι η καλύτερη λύση στην περίπτωσή της είναι ο διαμερισμός των εδαφών της στα γειτονικά της κράτη.

Μικρά δείγματα υγιών αντιδράσεων σε διεφθαρμένες πολιτικές πρακτικές έχουν εκδηλωθεί και στη Βουλγαρία, και δεν είναι τυχαία η ιδιαίτερη σημασία που δόθηκε στην εκλογή του προερχόμενου από τις Ένοπλες Δυνάμεις νέου Προέδρου της Δημοκρατίας, ο οποίος όχι μόνο δεν προέρχεται από τον στιγματισμένο πολιτικό χώρο, αλλά είχε συγκρουσθεί με αυτόν.

Κύρια δυσκολία στην ανατροπή του διεφθαρμένου πολιτικού κατεστημένου, απ' άκρο σε άκρο σε όλα τα Βαλκάνια, συνιστά το γεγονός ότι οι πολιτικές ελίτ στα μετακομμουνιστικά πολιτικά συστήματα δεν είναι απλά διεφθαρμένες και συχνά συνεργαζόμενες με ποικίλες ομάδες του εγκληματικού υπόκοσμου, αλλά είναι και εκβιάσιμες τόσο από διάφορες ισχυρές προσωπικότητες των Βρυξελλών όσο και από ισχυρές κυβερνήσεις της Δύσης. Επιπλέον, ιδρύματα του Σόρος και διάφορες διαβόητες ΜΚΟ έχουν αλώσει μεγάλα τμήματα των τοπικών κοινωνιών κατευθύνοντας με βρόμικο χρήμα τις πολιτικές εξελίξεις στον βαλκανικό μας περίγυρο.

Το άμεσο μέλλον θα δείξει αν οι εκπλήξεις της Ρουμανίας, της Αλβανίας και της πΓΔΜ αποτελούν δείγματα ωριμότητας ή οφθαλμαπάτη.

Οι Τούρκοι «μάζεψαν» παράνομους μετανάστες στην ελληνική περιοχή έρευνας και διάσωσης

Του Ταξιάρχου ε.α. Χρήστου Μηνάγια
23-02-2017, www.liberal.gr, www.geostrategy.gr

Στις 22 Φεβρουαρίου 2017, η τουρκική Διοίκηση Ασφαλείας Ακτών (SGK) εξέδωσε ανακοίνωση στην οποία αναγράφεται ότι: «Στις 01.25 ώρα της 22 Φεβρουαρίου 2017, ύστερα από καταγγελία, η SGK εντόπισε σκάφος που μετέφερε παράνομους μετανάστες, το οποίο είχε αναχωρήσει στις 00.53 ώρα από το ακρωτήριο Babakale της Τουρκίας, βόρεια της Μυτιλήνης. Στη συνέχεια, επειδή το εν λόγω σκάφος δεν σταμάτησε παρά τις προειδοποιήσεις που έγιναν, ανατέθηκε η αποστολή σε ένα πλοίο της SGK (σ.σ. εκτιμάται 1.700 τόνων τύπου κορβέτας) και σε δύο σκάφη της SGK να σταματήσουν το σκάφος με τους παράνομους μετανάστες. Τούτο επιτεύχθηκε στις 06.50 ώρα της ίδιας ημέρας, στα διεθνή ύδατα σε απόσταση 42 μιλίων από το Babakale. Αφού συνελήφθησαν, οι 51 παράνομοι μετανάστες (49 Πακιστανοί, 1 Αζερμπαϊτζανός και 1 Ουκρανός) μεταφέρθηκαν στο λιμάνι Küçükkuyu, ενώ το σκάφος που αυτοί επέβαιναν μεταφέρθηκε στο λιμάνι Babakale.». Ακολούθως παρατίθεται ο Χάρτης 1 που δημοσιοποίησε η τουρκική Διοίκηση Ασφαλείας Ακτών.

Εφόσον τα στοιχεία αυτά που δημοσιοποίησαν οι Τούρκοι είναι αληθή, πρόκειται για μια ιδιαίτερα προκλητική ενέργεια της Άγκυρας σε βάρος της Ελλάδος, η οποία είχε επισημανθεί, κατ' επανάληψη, από τον συντάκτη του παρόντος. Ενδεικτικά αναφέρονται τα εξής:

α. Στη σελίδα 233, του βιβλίου με τίτλο «ΑΠΟΡΡΗΤΟΣ ΦΑΚΕΛΛΟΣ ΤΟΥΡΚΙΑ-Η ΕΘΝΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ, 2014, Χρ. Μηνάγιας» είχε παρατεθεί ο ακόλουθος Χάρτης 2 όπου καταγραφόταν οι περιοχές που οι Τούρκοι έχουν σχεδιάσει να πραγματοποιήσουν παρόμοιες επιχειρήσεις. Ειδικότερα, η εν λόγω επιχείρηση των Τούρκων πραγματοποιήθηκε στην περιοχή Νο 2 που φαίνεται στο Χάρτη.

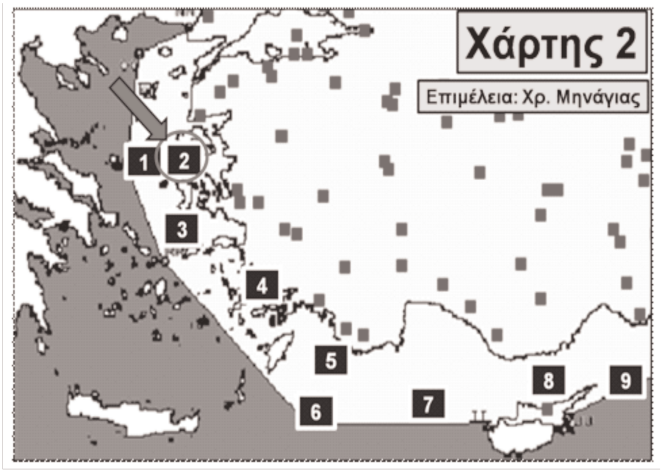

β. Στις 20-02-2017, σε συνέντευξη του στο www.liberal.gr με τίτλο «Η Τουρκία μετά το πραξικόπημα, ιδεολογικά, πολιτικοκοινωνικά και στρατιωτικά» είχε επισημανθεί, ιδιαίτερα, ο ρόλος της τουρκικής Διοίκησης Ασφαλείας Ακτών. Ειδικότερα είχαν αναφερθεί τα εξής: «Η διαδικασία εξέλιξης και αναβάθμισης των οπλικών συστημάτων και των υπολοίπων στρατιωτικών μέσων με νέες τεχνολογίες γαλουχεί το στρατιωτικό προσωπικό με μια σύγχρονη αντίληψη για το πεδίο της μάχης και τον εκ νέου σχεδιασμό των στρατιωτικών επιχειρήσεων. Φυσικά, ένας από τους λόγους που γίνεται αυτή η επισήμανση έχει να κάνει με την τουρκική Διοίκηση Ασφαλείας Ακτών, η οποία σε μια ενδεχόμενη ελληνοτουρκική κρίση θα αποτελέσει ένα σημαντικό «εργαλείο» των τουρκικών ενόπλων δυνάμεων, δεδομένου ότι ο τομέας των αρμοδιοτήτων της επικεντρώνεται σε δύο πολύ κρίσιμους τομείς: την έρευνα-διάσωση και την παράνομη μετανάστευση, όπου υπάρχει σοβαρός κίνδυνος για δημιουργία θερμού επεισοδίου και γενίκευσης της κρίσης. Μάλιστα, βάσει του στρατηγικού της σχεδιασμού 2015-2019, το 2019 η εν λόγω διοίκηση προβλέπεται να διαθέτει 4 πλοία 1.700 τόνων τύπου κορβέτας, 4 πλοία 600 τόνων πολλαπλών ρόλων, 215 σκάφη διαφόρων τύπων, 20 ελικόπτερα, 3 αεροσκάφη, 6 μη επανδρωμένα αεροσκάφη και 20 κινητά ραντάρ.».

Τέλος, ένα άλλο στοιχείο που τυγχάνει ιδιαίτερου προβληματισμού έχει να κάνει με το γεγονός ότι, η περιοχή που οι Τούρκοι πραγματοποίησαν την εν λόγω επιχείρηση σύλληψης παράνομων μεταναστών, είχε δεσμευθεί με ανακοίνωση της Γεωγραφικής-Υδρογραφικής-Ωκεανογραφικής

Διεύθυνσης των Τουρκικών Ναυτικών Δυνάμεων για διεξαγωγή Άσκησης Έρευνας και Διάσωσης από 27-29 Απριλίου 2016 και από 4-5 Μαΐου 2016. Μάλιστα, τότε οι Τούρκοι, στα πλαίσια της «στρατηγικής εμπαιγμού» της χώρας μας δεν δίστασαν να δεσμεύσουν ακόμη και το χερσαίο έδαφος της Λέσβου. Για το θέμα αυτό παρατίθεται, ακολούθως, απόσπασμα του άρθρου του συντάκτη του παρόντος, με τίτλο «Τουρκία: Τακτικοί ελιγμοί, εθνική στρατηγική και εθνικό όραμα», 31-05-2016, www.geostrategy.gr:

Στη συνέχεια, στις 02-05-2016 οι Τούρκοι άλλαξαν το χάρτη (βλ. Χάρτη 3) όπου αναγράφηκαν οι συντεταγμένες και αφαιρέθηκε η δέσμευση του χερσαίου εδάφους της Λέσβου. Σημειωτέον ότι, πρόκειται για την άσκηση έρευνας και διάσωσης που πραγματοποιείται, την ίδια περίοδο, με ονομασία Deniz Aslanı κάθε άρτιο έτος και Anadolu Yıldızı κάθε περιττό έτος. Τελικά, η άσκηση Deniz Aslanı-2016 διεξήχθη στις 04-05-2016, την οποία παρακολούθησαν 18 παρατηρητές από 11 χώρες (Βοσνία-Ερζεγοβίνη, Κίνα, Καναδά, Νότια Κορέα, Κοσσυφοπέδιο, ψευδοκράτος βόρειας Κύπρου, Πακιστάν, Σενεγάλη, Σλοβακία, Σρι Λάνκα και Κατάρ). Επίσης, βάσει του σεναρίου η άσκηση διεξήχθη σε δύο Φάσεις. Κατά την 1η Φάση πραγματοποιήθηκε επιχείρηση έρευνας και διάσωσης λόγω πτώσης υδροπλάνου, ενώ κατά τη 2η Φάση πραγματοποιήθηκε αντίστοιχη επιχείρηση λόγω σήματος κινδύνου που εξέπεμψε πλοίο λόγω πυρκαγιάς, στο οποίο επέβαιναν παράνομοι μετανάστες.

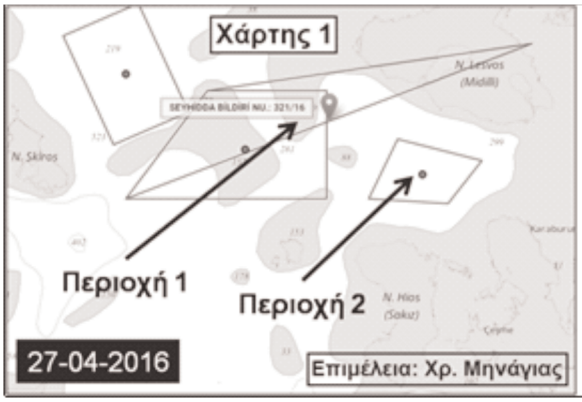

SEYHİDDA BİLDİRİ No 321 /16
EGE DENİZİ
ARAMA KURTARMA TATBİKATI, 04 VE 05 MAY 16 SAAT 0001Z-1700Z ARASINDA AŞAĞIDAKİ SAHALARDA YAPILACAKTIR.

Ανακοίνωση No 321/16
Θάλασσα του Αιγαίου
Στις 04 και 05 Μαΐου 2016 από 00.01 έως 17.00 ώρα θα διεξαχθεί άσκηση έρευνας και διάσωσης στις παρακάτω περιοχές.

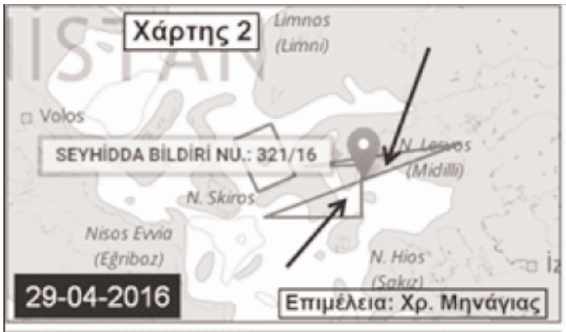

SEYHİDDA BİLDİRİ No 321 /16
EGE DENİZİ
ARAMA KURTARMA TATBİKATI, 04 VE 05 MAY 16 SAAT 0001Z-1700Z ARASINDA AŞAĞIDAKİ SAHALARDA YAPILACAKTIR.

Ανακοίνωση No 321/16
Θάλασσα του Αιγαίου
Στις 04 και 05 Μαΐου 2016 από 00.01 έως 17.00 ώρα θα διεξαχθεί άσκηση έρευνας και διάσωσης στις παρακάτω περιοχές.

Συμπερασματικά, η άσκηση Deniz Aslanı-2016 κυμάνθηκε περίπου στο ίδιο πλαίσιο, όπως γίνεται κάθε φορά, ωστόσο η δέσμευση του χερσαίου εδάφους της Λέσβου δεν έτυχε καμίας προβολής και διπλωματικής αντίδρασης από την ελληνική πλευρά.».

«Από τις 27 έως 29-04-2016 η Γεωγραφική-Υδρογραφική-Ωκεανογραφική Διεύθυνση των Τουρκικών Ναυτικών Δυνάμεων είχε αναρτήσει χάρτη στην επίσημη ιστοσελίδα της, στον οποίο φαινόταν οι περιοχές όπου οι Τούρκοι θα πραγματοποιούσαν άσκηση έρευνας και διάσωσης στην περιοχή μεταξύ Λέσβου και Χίου, στις 04 και 05-05-2016, χωρίς να αναγράφουν τις συντεταγμένες. Συγκεκριμένα πρόκειται για τους Χάρτες 1 και 2, οι οποίοι περιλάμβαναν και χερσαίο έδαφος της Λέσβου.

SEYHİDDA DENİZCİLERE BİLDİRİ NUMARASI: 321/16
EGE DENİZİ
ARAMA KURTARMA TATBİKATI, 04 VE 05 MAY 16 SAAT 0001Z-1700Z ARASINDA AŞAĞIDAKİ SAHALARDA YAPILACAKTIR.
Ανακοίνωση προς Ναυτιλλόμενους No 321/16
Θάλασσα του Αιγαίου
Στις 04 και 05 Μαΐου 2016 από 00.01 έως 17.00 ώρα θα διεξαχθεί άσκηση έρευνας και διάσωσης στις παρακάτω περιοχές.

SAHA-1 (Περιοχή 1)	SAHA-2 (Περιοχή 2)
39 03.93 K – 025 14.50 D	38 55.00 K – 026 00.00 D
39 04.00 K – 025 43.00 D	38 51.00 K – 026 20.00 D
38 44.00 K – 025 43.00 D	38 43.00 K – 026 12.00 D
38 44.00 K – 024 55.00 D	38 44.00 K – 025 53.00 D

ΟΙ ΑΥΤΟΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΕΣ ΔΥΝΑΜΕΙΣ, ΑΝΑΜΕΣΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΙ ΚΥΠΡΟΣ: ΠΟΙΟΣ ΘΑ ΑΝΤΙΛΗΦΘΕΙ ΤΗΝ ΑΞΙΑ ΤΟΥΣ…

Του Βασίλη Κοψαχείλη*

Στη διεθνή πολιτική συνηθίζουμε να κατηγοριοποιούμε τα κράτη σε μικρές, μεσαίες και μεγάλες δυνάμεις, ανάλογα με την γεωπολιτική, γεω-οικονομική και, λίαν προσφάτως, γεω-επιχειρηματική τους ισχύ. Η αξιολόγηση της ισχύος των κρατών δεν σταματά όμως μόνο στο μέγεθος. Υπάρχουν και άλλα ποιοτικά κριτήρια, όπως είναι για παράδειγμα η κατηγορία των αποτυχημένων κρατών. Θα έπρεπε ωστόσο να υπάρχει και μια άλλη κατηγορία κρατών και δυνάμεων: οι «αυτοκαταστροφικές δυνάμεις»! Είναι δυνάμεις, που ανεξάρτητα από τη σχετική τους ισχύ, λειτουργούν κόντρα στα συμφέροντά τους, και το χειρότερο, αυτή η συμπεριφορά τους αποτελεί επαναλαμβανόμενη κατάσταση στην Ιστορία, που ανάλογα με την σημασία τους επηρεάζουν σε περιφερειακό ή σε παγκόσμιο επίπεδο τις εξελίξεις. Το Ιαπωνικό παράδειγμα Μία τέτοια χώρα είναι η Ιαπωνία. Στα τέλη του 19ου αιώνα επέλεξε τον «λάθος» δρόμο προς τον εκσυγχρονισμό, πορεία που ολοκληρώθηκε με την καταστροφή της στα τέλη του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Με την βοήθεια των ΗΠΑ και της πραγματικά φιλελεύθερης αντίληψης που διακατείχε την Αμερικανική υπερδύναμη τουλάχιστον τότε, η Ιαπωνία αναστηλώθηκε και έγινε πάλι ισχυρή παραγωγικά δύναμη. Στα τέλη της δεκαετίας του 1970 και καθ' όλη τη δεκαετία του 1980, το «Made in Japan» κυριαρχούσε σε όλο τον πλανήτη. Ο Ιαπωνικός ιμπεριαλισμός όμως είχε βρει μια άλλη κατεύθυνση για να ικανοποιηθεί. Μέσα από την κυριαρχία του Made in Japan, η Ιαπωνία μάζευε όλη τη ρευστότητα του πλανήτη μέχρι που ήρθε η ώρα, ο πλανήτης να μην έχει άλλη ρευστότητα για να αγοράσει Ιαπωνικά προϊόντα, τα μεροκάματα είχαν ήδη αυξηθεί στη χώρα και οι παραγωγικές επιχειρήσεις άρχισαν να μεταναστεύουν από τις εξόχως σεισμογενείς Ιαπωνικές νήσους προς άλλους ασιατικούς προορισμούς. Η κρίση δεν άργησε να έρθει. Και στην πραγματικότητα ακόμη και σήμερα η Ιαπωνία βρίσκεται σε κρίση, όμως τη σώζει το γεγονός ότι το τεράστιο δημόσιο χρέος της που αγγίζει σχεδόν το 200% βρίσκεται σε Ιαπωνικά χέρια και όχι σε ξένους πιστωτές. Η περίπτωση της Γερμανίας Μία άλλη αυτοκαταστροφική δύναμη είναι η Γερμανία. Παρόμοια η πορεία της με αυτή της Ιαπωνίας στον δρόμο προς την αποικιοκρατία και τον εκσυγχρονισμό. Καταστράφηκε και εκείνη, μάλιστα δύο φορές μέσα στο πρώτο μισό του 20ού αιώνα. Και πάλι, χάρη στη διορατικότητα των Αμερικανών και την αβροφροσύνη των συμμάχων τους, δεν επαναλήφθηκαν τα λάθη του 1918 και από τις αρχές του 1950 η Δυτική Γερμανία εξελίχθηκε στη μεγάλη δύναμη που ξέρουμε. Η κατάρρευση των ψυχροπολεμικών δομών έφερε και την ενοποίηση της Γερμανίας. Όμως η Γερμανική ελίτ δεν είχε πάρει το μάθημά της. Με την ενοποίηση αναγεννήθηκαν οι ευσεβείς πόθοι για ηγεμονία και κυριαρχία στην Ευρώπη. Τα πρώτα θύματα ήταν τα ίδια τους τα αδέλφια, οι Ανατολικογερμανοί, που ακόμη και σήμερα – να είναι καλά ο κ. Σόιμπλε – απολαμβάνουν διαφορετικά μεροκάματα σε σχέση με τους Γερμανούς στο Δυτικό τμήμα της χώρας, ίσως ακόμη και 30-40% μειωμένα. Το λάθος της προεδρίας Ομπάμα το 2009, ήταν ότι για να καλύψουν οι ΗΠΑ δικά τους σοβαρά προβλήματα συμφώνησαν και συναίνεσαν στη μετατόπιση του κέντρου βάρους στη λήψη των αποφάσεων από τις Βρυξέλλες στο Βερολίνο. Και αυτό το λάθος το πληρώνει σήμερα ολόκληρη η Ευρωπαϊκή Ένωση, όπως επίσης πληρώνει και την μικρόνοη λογική του κ. Κολ να αναδείξει την κα. Μέρκελ στη Γερμανική καγκελαρία, γνωρίζοντας εκ των προτέρων την περιορισμένη πολιτική της αντίληψη, με στόχο, μέσω εκείνης, να συνεχίσει ο κ. Κολ να ασκεί υπογείως τον έλεγχο του κόμματος και της χώρας. Το παράδειγμα αυτό να συνετίσει ορισμένους και στη χώρα μας, που ενώ το εκλογικό σώμα, αφού τους ευχαρίστησε και τους έστειλε σπίτι τους, εκείνοι συνεχίζουν να στήνουν στο πολιτικό σκηνικό αχυρανθρώπους τους προκειμένου να βλάψουν το ίδιο τους το κόμμα και τη χώρα. Σήμερα το δίδυμο Μέρκελ-Σόιμπλε λυσσά εναντίον της Ελλάδας που φωνάζει «δεν αντέχω άλλο σώσιμο…»! Μέτρα, λιτότητα, αδιέξοδα σχέδια, που πλέον έχουν ενοχλήσει όλη την Ευρώπη και δρομολογούν ιστορικές πολιτικές εξελίξεις σε ολόκληρη την ΕΕ. Η πρώτη κόντρα ήταν και η πλέον αναμενόμενη. Η Βρετανία δεν θα καθόταν να γίνει, όπως η Γαλλία, Γερμανικό εξαπτέρυγο. Και φεύγει ανοίγοντας τον ασκό του Αιόλου. Αυτό που δεν έχουν καταλάβει στη Γερμανία είναι ότι λειτουργούν αυτοκτονικά εναντίον των ίδιων των συμφερόντων τους. Θα μπορούσαν να είχαν ηγηθεί από την πρώτη στιγμή, εφαρμόζοντας μια άλλη πολιτική αλληλεγγύης και παγιώνοντας τη θέση τους ως εγγυητές της Ευρωπαϊκής ενότητας. Δεν το έκαναν,

και οδηγούν τόσο τη χώρα τους όσο και την ΕΕ σε μεγάλες περιπέτειες, ίσως μη αναστρέψιμες. Αυτοκαταστροφική δύναμη είναι και η Τουρκία. Για να μην κουράζω με τις ιστορικές αναφορές, θα σταθώ μόνο στο πλέον πρόσφατο παράδειγμα με την μεταναστευτική κρίση. Ενώ θα μπορούσε να διαχειριστεί πολύ έξυπνα το μεταναστευτικό και να λειτουργήσει πραγματικά ως σύνορο φύλαξης των Ευρωπαϊκών συμφερόντων ώστε να μην έχει κανείς δικαιολογία να την αποκλείει από τον διακαή πόθο της να συμπεριληφθεί στους κόλπους της μεγάλης Ευρωπαϊκής οικογένειας, αντίθετα λειτούργησε ως Μπαρμπαρόσα και εκβίασε και εκβιάζει τους ευρωπαίους με λύτρα προκειμένου να μην ανοίξει τις πύλες και πλημμυρίσουν τα εκατομμύρια των μεταναστών την Ευρώπη. Ο εκβιασμός δεν είναι και η καλύτερη συνταγή για επικοινωνία με την Ευρώπη. Και έτσι, ο Ερντογάν έκλεισε για πάντα την πόρτα της ΕΕ στην Τουρκία. Είχε μια μεγάλη ευκαιρία και την έχασε! Σήμερα προσπαθεί με τεχνάσματα και μέσω της «λύσης» του Κυπριακού να βάλει πόδι στην ΕΕ, αλλά το όνειρο της χώρας-μέλους της ΕΕ τελείωσε για την Τουρκία. Ας μείνει με το Σουλτάνο της μέχρι το 2029, τουλάχιστο στα χαρτιά, γιατί στην πραγματικότητα θα μείνει με όσα χρόνια του δώσει ο Αλλάχ. Στις αυτοκαταστροφικές δυνάμεις ανήκει και η Ελλάδα. Εθνικά και οικονομικά προβλήματα καθώς χώρα υπό γεωπολιτική κηδεμονία ή διεθνή δημοσιονομική επιτροπεία, αποτελούν τη συνήθη κατάσταση στη νεότερη ιστορία της ως έθνους-κράτους. Η συνταγή που ακολουθούμε είναι πάντα η ίδια. Γι' αυτό και τα προβλήματα δεν εξαφανίζονται, αντίθετα επιστρέφουν δριμύτερα. Και μυαλό δεν βάζουμε. Μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο αφήσαμε την άμυνά μας στα χέρια του ΝΑΤΟ, σαν εμείς να μην οφείλαμε να προστατέψουμε την εθνική μας ασφάλεια. Άλλο πράγμα η συμμαχίες και άλλο πράγμα το αφήνω την εθνική μου άμυνα στα χέρια κάποιου τρίτου. Προφανώς, το έπος του '40 μας έπεσε βαρύ! Και ήρθε το καλοκαίρι του 1974. Ξαφνικά είδαμε πως το ΝΑΤΟ είναι πολύ κακό και αναζητήσαμε νέο προστάτη (για να μην πω τίποτα πιο βαρύ), αυτή τη φορά στην Ευρώπη. Η ΕΟΚ και η μετεξέλιξή της ως ΕΕ έγιναν εθνική σημαία. Και χρήματα πήραμε και τεράστιες ευκαιρίες μας ανοίχτηκαν για οικονομική ανάπτυξη και πολιτική ισχύ. Εμείς στη νιρβάνα μας. Και σήμερα τρέχουμε και δεν φτάνουμε, χωρίς άποψη για το ποιο θα μπορούσε να είναι το μείγμα πολιτικής που μας ταιριάζει για την οικονομική μας ανάπτυξη. Αντίθετα υιοθετούμε ότι μας σερβίρουν ανάξιοι σχολιασμού και επιστημονικής επάρκειας θεσμοί, ξένοι πολιτικοί και τεχνοκράτες της συμφοράς. Και όταν βάζουμε τη δική μας πινελιά στο κάδρο, απλά κάνουμε τα πράγματα ακόμη χειρότερα. Θα σταθώ μόνο σε τούτο. Δεν μπορώ να βρω λόγια να χαρακτηρίσω τους εγκεφάλους που σκέφτηκαν και εκπόνησαν αυτό το σχέδιο για τις ασφαλιστικές εισφορές των ελευθέρων επαγγελματιών, δηλαδή της συντριπτικής πλειονότητας του οικονομικά ενεργού πληθυσμού που περιμένουμε να παράξουν πλούτο και υπεραξίες ώστε να βγούμε από το οικονομικό μας αδιέξοδο. Όχι ότι το προηγούμενο καθεστώς ήταν σωστό και καλό. Πανάθλιο ήταν. Όμως το τωρινό ξεπερνά κάθε νοσηρή φαντασία. Εάν ήθελαν λύση, δύο πράγματα έπρεπε να κάνουν. Μία γενναία πολιτική απόφαση που να διαχωρίζει συνολικά και οριστικά την παλιά κατάσταση από μια νέα βιώσιμη κατάσταση, βιώσιμη πρωτίστως για τον επαγγελματία και την επιχείρηση και μετά για το γραφειοκρατικό κράτος, καθώς και να αντιγράψουν το τι ισχύει στη Μεγάλη Βρετανία πάνω στο θέμα. Στέκομαι μόνο σε αυτό το παράδειγμα προς επίρρωση της θέσης μου ως αυτοκαταστροφικού κράτους για την περίπτωση της Ελλάδας. και η Κύπρος Τέλος, αυτοκαταστροφική δύναμη αποδεικνύεται ότι είναι και η Κύπρος. Δεν πήρε κανένα μάθημα από το παρελθόν. Μετά από τον πρώτο ενθουσιασμό της ανακάλυψης σημαντικών κοιτασμάτων υδρογονανθρά κων και των σημαντικών συμμαχιών της με Αίγυπτο και Ισραήλ, επέστρεψε στην Κύπρο το μούδιασμα και η εσωστρέφεια που οδήγησε στο Μοντ Πελεράν, στο «Δείπνο» και στην εξευτελιστική Γενεύη. Όσο δεν θα αλλάζει στάση και δεν θα αντιλαμβάνεται ότι είναι ένα ανεξάρτητο κράτος με συμφέροντα και δικαιώματα, ισχυρές συμμαχίες και δυνατότητες, τότε μην περιμένει θαύματα από τη διεθνή κοινότητα. Και δυστυχώς, πιθανότατα σύντομα θα βρεθεί εγκλωβισμένη σε μια νέα συμφωνία τύπου «Ζυρίχης-Λονδίνου» και σε ένα μελλοντικό '74 θα ψάχνει πάλι τις αιτίες της καταστροφής. Υπάρχουν, δυστυχώς, πολλές ακόμη αυτοκαταστροφικές δυνάμεις στον πλανήτη. Ανέφερα μόνο ορισμένες. Είναι κυρίως θύματα της ιστορίας τους και της αναποφασιστικότητάς τους να δουν λύσεις και προοπτικές έξω από το κουτάκι που οι ίδιοι έφτιαξαν για τους εαυτούς τους. Λύσεις υπάρχουν και πράγματι η Πολιτική δεν έχει αδιέξοδα. Μήπως όμως, τελικά, αδιέξοδα έχουν οι ίδιοι οι λαοί;

* Ο κ. Βασίλης Κοψαχείλης είναι Διεθνολόγος, Γεωστρατηγικός Αναλυτής (GsRc/III) εξειδικευμένος σε θέματα ενεργειακής ασφάλειας. Επιστημονικός συνεργάτης του Ελληνικού Ινστιτούτου Στρατηγικών Μελετών, αρθογράφος και συγγραφέας.

Πηγή: Οι αυτοκαταστροφικές δυνάμεις, ανάμεσα τους Ελλάδα και Κύπρος: Ποιος θα αντιληφθεί την αξία του http://mignatiou.com/2017/02/i-aftokatastrofikes-dinamis-anamesa-tous-ellada-ke-kipros-pios-tha-antilifthi-tin-axia-tous/

Ο ΡΩΣΟΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΣ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΝΕΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ ΚΑΙ Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ «ΚΑΜΕΝΗΣ ΓΗΣ» ΠΟΥ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΟΙ ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ ΣΤΗΝ ΕΥΡΑΣΙΑ

Του κ. Κωνσταντίνου Γρίβα*

Αν ρίξουμε μια ματιά σε μια υδρόγειο σφαίρα θα δούμε ότι ο πλανήτης μας είναι ένας θαλάσσιος κόσμος όπου κυριαρχούν δύο μεγάλα νησιά. Για την ακρίβεια, ένα μεγάλο και ένα μικρότερο. Το μεγάλο νησί είναι το σύμπλεγμα της Ευρασίας με την Αφρική, αυτό που ο Βρετανός γεωπολιτικός θεωρητικός Sir Halford Mackinder ονόμασε «Παγκόσμια Νήσο» (World Island) και το μικρότερο είναι η αμερικανική ήπειρος. Με βάση τις αγγλοσαξονικές γεωπολιτικές αντιλήψεις, η κυρίαρχη στεριά του κόσμου είναι η Παγκόσμια Νήσος ενώ η αμερικανική ήπειρος είναι δευτερεύουσας σημασίας έκταση, εξαρτώμενη από την Παγκόσμια Νήσο. Και πάλι με βάση τις αγγλοσαξονικές γεωπολιτικές αντιλήψεις, η κομβική ήπειρος στο σύμπλεγμα αυτό είναι η Ευρασία, ενώ υπαρξιακός πυρήνας της Ευρασίας είναι ο χώρος που ο Mackinder αναφέρει ως Heartland και ο οποίος ουσιαστικά ταυτίζεται με τη Ρωσία και το εγγύς εξωτερικό της Ρωσίας.

Ωστόσο, αν και η Ευρασία είναι το κέντρο του κόσμου, μέχρι σήμερα η ύπαρξη του στρώματος των αρκτικών πάγων ουσιαστικά την έκοβε σε δύο κομμάτια και καθιστούσε τους μεγάλους ωκεανούς του πλανήτη βασικούς διαύλους επικοινωνίας μεταξύ του δυτικού και του ανατολικού κομματιού της.

Και οι ωκεανοί ελέγχονται από τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Έτσι, η κυρίαρχη χώρα του δεύτερου νησιού του πλανήτη, δηλαδή της αμερικανικής ηπείρου, ελέγχοντας τις ανοιχτές ωκεάνιες εκτάσεις, καθίστατο η σημαντικότερη χώρα του κόσμου, παρόλο που βρίσκεται σε μια περιφερειακή θέση.

Σήμερα, όμως, τα πράγματα δείχνουν να αλλάζουν. Ένας συνδυασμός γεωγραφικών, τεχνολογικών και πολιτικών παραγόντων απειλεί να δημιουργήσει μια εν δυνάμει γεωπολιτική πραγματικότητα πρωτοφανή στην ανθρώπινη ιστορία.

Η ΤΗΞΗ ΤΩΝ ΑΡΚΤΙΚΩΝ ΠΑΓΩΝ ΚΑΙ Η ΕΝΙΑΙΑ ΕΥΡΑΣΙΑ

Ο πρώτος από αυτούς τους παράγοντες είναι η διαφαινόμενη τήξη του στρώματος των πάγων του Αρκτικού. Εδώ θα πρέπει να επισημάνουμε πως όταν αναφερόμαστε σε τήξη των αρκτικών πάγων δεν εννοούμε τη πλήρη εξαφάνισή τους αλλά τη μείωση του στρώματός τους σε τέτοιο βαθμό ώστε να είναι διαχειρίσιμο καθ' όλη τη διάρκεια του έτους από τα ρωσικά παγοθραυστικά.

Οι πιθανές συνέπειες από αυτήν την εξέλιξη αναμένεται να είναι κοσμογονικές.

Εδώ θα περιοριστούμε να αναφέρουμε ότι μία από τις συνέπειες αυτής της πιθανής εξέλιξης είναι ότι δημιουργείται ένας νέος θαλάσσιος δρόμος, που επιτρέπει την επικοινωνία του ανατολικού κομματιού της Ευρασίας με το δυτικό, χωρίς να χρειάζονται κατ' ανάγκην οι ανοικτές ωκεάνιες εκτάσεις.

Θα μπορούσαμε δηλαδή να πούμε ότι δημιουργείται ένα είδος διαδρόμου ταχείας κυκλοφορίας γύρω από την Ευρασία αλλά και γενικότερα γύρω από το σύμπλεγμα Ευρασίας – Αφρικής, που αποτελείται από τα εγγύς ύδατα στην περιφέρεια των δύο ηπείρων. Ο διάδρομος αυτός συμπληρώνεται από το πλέγμα των κλειστών θαλασσών στο εσωτερικό της Παγκόσμιας Νήσου και συγκεκριμένα, τη Βαλτική, τη Μαύρη Θάλασσα και κυρίως τη Μεσόγειο Θάλασσα, η οποία αποτελεί, κατά κάποιο τρόπο, το εσωτερικό αίθριο της Παγκόσμιας Νήσου. Δηλαδή το κέντρο της. Και κέντρο του κέντρου είναι η Ανατολική Μεσόγειος.

Βρισκόμαστε λοιπόν ενώπιον της πιθανότητας δημιουργίας ενός νέου γεωπολιτικού χώρου, αποτελούμενου από τα περιφερειακά ύδατα γύρω από την Ευρασία και την Αφρική και από τις κλειστές θάλασσες στο εσωτερικό αυτού του πλέγματος. Άρα, βασικό στρατηγικό διακύβευμα των ερχόμενων δεκαετιών είναι ποιος θα ελέγξει αυτόν τον χώρο και ιδιαίτερα το κέντρο του, που είναι η Ανατολική Μεσόγειος.

Μέχρι πριν λίγο καιρό, η απάντηση στο ερώτημα αυτό θα ήταν εύκολη. Οι Ηνωμένες Πολιτείες. Δηλαδή, η κατεξοχήν ναυτική δύναμη του πλανήτη. Όμως, εδώ και μερικά χρόνια δραματικές αλλαγές στην τέχνη και την τεχνολογία του πολέμου, προερχόμενες κυρίως από την Κίνα, έχουν αλλάξει αυτό το δεδομένο.

Συγκεκριμένα, για δικούς της λόγους, η Κίνα έχει αναπτύξει οπλικά συστήματα και πολεμικές μεθοδολογίες που σκοπό έχουν να αμφισβητήσουν τη ναυτική ισχύ των Ηνωμένων Πολιτειών ακριβώς στα εγγύς ύδατα γύρω από την Ευρασία. Αυτές οι ικανότητες χαρακτηρίζονται από Αμερικανούς ειδικούς με το αρκτικόλεξο HEAT (High End Asymmetrical Threats) και βασίζονται στη δημιουργία πλεγμάτων αντιπρόσβασης και άρνησης περιοχής (anti – acess area – denial {A2/AD}) που επιδιώκουν να μετατρέψουν τα πλεονεκτήματα του Αμερικανικού Ναυτικού σε μειονεκτήματα στα παράκτια ύδατα και να διώξουν τα αμερικανικά πολεμικά πλοία βαθιά στην ασφάλεια των ωκεανών.

Η περαιτέρω εξέταση αυτών των ικανοτήτων ξεφεύγει από τα όρια αυτής της παρουσίασης. Εδώ θα περιοριστούμε να πούμε ότι αιχμή του δόρατος αυτών των προσπαθειών είναι η ανάπτυξη ASBM (anti – ship ballistic missiles), δηλαδή εξειδικευμένων βαλλιστικών πυραύλων, ικανών να προσβάλουν πλοία επιφανείας εν κινήσει. Ο πιο γνωστός εκπρόσωπος των πυραύλων αυτών είναι ο περιβόητος Dong Feng 21D που χαρακτηρίζεται ως «φονέας αεροπλανοφόρων» ('air carrier killer').

Το πιο σημαντικό όμως είναι να γνωρίζουμε ότι οι ικανότητες αυτές δεν είναι αποκλειστικό προνόμιο της Κίνας, ούτε απαιτούν κάποιες ιδιαίτερα εξελιγμένες τεχνολογίες για να αναπτυχθούν. Ήδη κράτη σαν το Ιράν έχουν αρχίσει να επενδύουν σε αυτές ενώ είναι δεδομένο ότι την υψηλότερη τεχνολογία στους σχετικούς τομείς κατέχει η Ρωσία, άρα είναι σε θέση να αναπτύξει πλέγματα προβολής ισχύος από τη στεριά στη θάλασσα ανώτερα από αυτά της Κίνας ή οποιουδήποτε άλλου.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΩΝ ΚΑΙ Η ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΠΟΛΙΤΕΙΩΝ;

Άρα, λοιπόν, θα μπορούσαμε να πούμε ότι, από γεωστρατηγικής άποψης, οι θάλασσες του πλανήτη τείνουν να χωριστούν σε δύο κομμάτια. Στις ανοιχτές ωκεάνιες εκτάσεις, όπου τον έλεγχο συνεχίζουν να έχουν οι Ηνωμένες Πολιτείες και στα εγγύς ύδατα στην περιφέρεια και το εσωτερικό της Παγκόσμιας Νήσου, όπου η κυριαρχία διεκδικείται με αξιώσεις από τις χερσαίες ευρασιατικές δυνάμεις, δηλαδή τη Ρωσία και την Κίνα, οι οποίες μετατρέπονται σε ένα είδος υβριδικών δυνάμεων με μεικτά χερσαία και θαλάσσια στοιχεία.

Ουσιαστικά δηλαδή, η Παγκόσμια Νήσος, συνδυασμένη με αυτό το νέο θαλάσσιο σύστημα των εγγύς περιφερειακών υδάτων και των κλειστών θαλασσών, κατά κάποιον τρόπο αποκόπτεται από τους ανοιχτούς ωκεανούς και δημιουργεί ένα είδος αυτόνομου κόσμου μέσα στον πλανήτη.

Αυτή όμως είναι μια πιθανή εξέλιξη πολύ αρνητική για τις Ηνωμένες Πολιτείες. Όπως είπαμε και πριν, με βάση τις ίδιες τις αγγλοσαξονικές γεωπολιτικές αντιλήψεις, ολόκληρη η αμερικανική ήπειρος είναι δευτερεύουσας σημασίας στεριά, εξαρτώμενη από την Ευρασία. Κατά συνέπεια, αν οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν είναι σε θέση να ασκούν αποφασιστικής σημασίας δράσεις στην Ευρασία, τότε είναι καταδικασμένες να τεθούν στο περιθώριο.

Υπό φυσιολογικές συνθήκες θα μπορούσαν να καταφύγουν στην στρατηγική των Βρετανών προπατόρων τους. Δηλαδή στο διαίρει και βασίλευε που εφάρμοζε η Μεγάλη Βρετανία καθ' όλη τη διάρκεια του λεγόμενου βεστφαλιανού συστήματος από το 1648 μέχρι τον Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο.

Εδώ όμως εισέρχεται ένα τρίτος παράγοντας. Η οικονομική, πολιτική αλλά και στρατιωτική αποδυνάμωση των Ηνωμένων Πολιτειών που έχει προκύψει τα τελευταία χρόνια. Μετά τον δεκαπενταετή ατέρμονα και χιμαιρικό «Πόλεμο Ενάντια στην Τρομοκρατία», ο οποίος ρούφηξε την αμερικανική στρατιωτική ισχύ, στέγνωσε το αμερικανικό θησαυροφυλάκιο και οδήγησε στο φιάσκο του Ιράκ και του Αφγανιστάν, οι Ηνωμένες Πολιτείες δεν δείχνουν να έχουν ούτε τη δύναμη να επιβάλλουν την κυριαρχία τους σε κομβικά σημεία της Ευρασίας δια της βίας αλλά ούτε και τα χρήματα ώστε να εξαγοράσουν συμμαχίες και συνεργασίες, όπως έκαναν στο παρελθόν.

Ο συνδυασμός αυτών των τριών παραγόντων απειλεί να οδηγήσει στην υλοποίηση ενός γεωπολιτικού εφιάλτη για τους Αμερικανούς. Στη δημιουργία μιας αυτονομημένης Παγκόσμιας Νήσου, που θα έχει αποκοπεί από το ωκεάνιο σύστημα προβολής ισχύος και την οποία δεν

θα μπορούν πλέον να ελέγχουν ούτε δια της σκληρής ούτε δια της ήπιας ισχύος, ενώ θα δυσκολεύονται να εφαρμόσουν την παραδοσιακή βρετανική πολιτική των επιλεκτικών και μη μόνιμων αντιπαλοτήτων και συμμαχιών, ώστε να αποτρέψουν τη δημιουργία μιας κυρίαρχης ευρασιατικής δύναμης.

Μπαίνουμε λοιπόν στον πειρασμό να σκεφτούμε ότι για να ξεφύγουν από αυτό το αδιέξοδο, οι Ηνωμένες Πολιτείες ενδέχεται να εφαρμόζουν μια πολιτική καμένης γης σε κομβικά σημεία της Παγκόσμια Νήσου. Δηλαδή, να επιδιώκουν την καταστροφή κρατικών οντοτήτων που βρίσκονται σε κρίσιμες περιοχές του διεθνούς συστήματος, έτσι ώστε να δημιουργήσουν «μαύρες τρύπες» χάους, ρευστότητας και ασάφειας και κατά συνέπεια να αποτρέψουν το ενδεχόμενο σύναψης συμμαχιών και συνεργασιών των χωρών των περιοχών αυτών με τις μεγάλες ευρασιατικές δυνάμεις, προεξαρχούσης της Ρωσίας. Με άλλα λόγια, οι Ηνωμένες Πολιτείες από τη στιγμή που δεν μπορούν να ελέγξουν συγκεκριμένες κομβικές περιοχές, ενδέχεται να προτιμούν να τις καταστρέψουν έτσι ώστε να μην τις ελέγξει κάποιος άλλος.

Και όπως είπαμε και πιο πάνω, το κομβικότερο σημείο αυτής της νέας αυτονομημένης Παγκόσμιας Νήσου είναι το κέντρο της, δηλαδή η Ανατολική Μεσόγειος. Στο πλαίσιο αυτής της λογικής γίνεται πιθανώς κατανοητή και η φαινομενικά παρανοϊκή πολιτική των Ηνωμένων Πολιτειών στη Μέση Ανατολή έναντι του ISIS, όπου από τη μία το καταπολεμούν και από την άλλη το υποστηρίζουν, είτε άμεσα είτε έμμεσα, στρεφόμενες ενάντια στους σημαντικότερους αντιπάλους του και ιδιαίτερα ενάντια στη Ρωσία. Από πλευράς της τώρα η Ρωσία, τόσο στην Ανατολική Μεσόγειο όσο και γενικότερα στην ευρασιατική περιφέρεια, μάλλον θα επιθυμούσε να υπάρχουν σταθεροποιημένες κρατικές οντότητες, με ανταγωνιστικές μεν σχέσεις μεταξύ τους, αλλά συμπαγείς και αυτόφωτες, έτσι ώστε να μπορεί να εκμεταλλεύεται την κεντρική της γεωγραφική θέση στην Ευρασία και να τις θέτει ενώπιον του διλήμματος ότι αν δεν προχωρήσουν σε μια συνεργατική σχέση με τη Μόσχα, θα προχωρήσουν οι αντίπαλοί τους και θα αποκτήσουν πλεονέκτημα στον μεταξύ τους ανταγωνισμό.

Για παράδειγμα, σε περίπτωση που η Ινδία στραφεί γεωπολιτικά προς τις Ηνωμένες Πολιτείες, η Μόσχα θα μπορούσε να ενισχύσει με προηγμένο στρατιωτικό εξοπλισμό το Πακιστάν, αλλάζοντας τα δεδομένα στις ισορροπίες ισχύος στην ινδική υποήπειρο. Αντιστοίχως, σε περίπτωση που η Κίνα επιχειρήσει να αποκτήσει κυρίαρχο ρόλο στο σινορωσικό σύστημα, η Μόσχα θα μπορούσε να ενισχύσει δραστικά τις σχέσεις της με την Ινδία, διαμορφώνοντας ένα αντίρροπο μέγεθος έναντι του Πεκίνου.

Άρα, για τη Ρωσία χαοτικοί πόλεμοι, σαν αυτόν που διεξάγεται στη Συρία, οι οποίοι αποδομούν κρατικές οντότητες, πολύτιμες για τη μελλοντική γεωπολιτική της στρατηγική, είναι καταρχήν βλαβερές καταστάσεις που θα πρέπει να παύσουν να υφίστανται και να επικρατήσει η ειρήνη.

Αντιθέτως, για τις Ηνωμένες Πολιτείες παρόμοιες συγκρούσεις, που καταστρέφουν την ενότητα της αυτονομημένης Παγκόσμιας Νήσου, διαλύουν τα βασικά συστατικά της στοιχεία, δηλαδή τα συμπαγή κράτη και αποτρέπουν τη δημιουργία μιας κυρίαρχης ευρασιατικής δύναμης, είναι μια θετική κατάσταση που πρέπει να ενισχυθεί.

Με άλλα λόγια, ακόμη και αν θεωρήσουμε ότι, όντως, αυτό που συμβαίνει στη Συρία είναι ο ανταγωνισμός ηγεμονικών δυνάμεων, το γεγονός παραμένει ότι η μία εξ αυτών των δυνάμεων προωθεί μια γεωπολιτική στρατηγική που προϋποθέτει την ύπαρξη συμπαγών και σταθερών κρατών, ενώ η άλλη επιδιώκει την ύπαρξη κατεστραμμένων κρατών, που δεν θα επιτρέψουν στη Ρωσία να δημιουργήσει την αρχιτεκτονική που αυτή θέλει στην περιφέρειά της.

Βέβαια, αυτή η θεωρία μπορεί να φαίνεται σε πολλούς προϊόν συνωμοσιολογικής σκέψης. Καταρχάς, όμως, δεν αναφέρομαι σε βεβαιότητες αλλά σε πιθανότητες. Επίσης, δεν αναφέρομαι, κατ' ανάγκην, σε ένα συνειδητό και οργανωμένο σχέδιο, το οποίο χαράχθηκε από κυνικές και σοφές δεξαμενές σκέψης σε κάποιες σκοτεινές αίθουσες της Ουάσιγκτον. Αντιθέτως, μιλάω για μια απρόσωπη αντίδραση, που προκύπτει περίπου αυτοματοποιημένα από πλευράς των Ηνωμένων Πολιτειών, λόγω των δραστικών αλλαγών στο διεθνές σύστημα που περιγράψαμε πιο πάνω, με τον ίδιο τρόπο που οι τριβές των τεκτονικών πλακών παράγουν σεισμικές δονήσεις.

Σε κάθε περίπτωση, όλα τα παραπάνω μπορεί να είναι εντελώς λανθασμένα. Όμως, θεωρώ ότι μας προσφέρουν μια εναλλακτική θέαση των τεκταινομένων στη γειτονιά μας και ένα νέο πεδίο προβληματισμού. Γιατί, αν πράγματι υφίσταται έστω και η ελάχιστη πιθανότητα ότι ισχυρά δυτικά κέντρα εξουσίας μπορεί να έχουν επενδύσει στην καταστροφή των κρατικών οντοτήτων σε κομβικά κομμάτια της Ευρασίας, για να μην δημιουργηθεί ένα ενιαίο γεωπολιτικό οικοδόμημα σε αυτήν, τότε δεν είναι καθόλου σίγουρο ότι θα σταματήσουν στη Συρία. Όσο περισσότερες αποτυχημένες χώρες υπάρχουν στην περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου τόσο το καλύτερο για αυτούς. Και αυτό είναι κάτι που θα πρέπει να μας προβληματίσει σοβαρά.

(*) Ο Κωνσταντίνος Γρίβας είναι Αναπληρωτής Καθηγητής Γεωπολιτικής στην Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων. Διδάσκει επίσης Γεωγραφία της Ασφάλειας της Ευρύτερης Μέσης Ανατολής στο Τμήμα Τουρκικών και Σύγχρονων Ασιατικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Το παραπάνω κείμενο αποτελεί την εισήγηση του υπογράφοντος στη διεθνή επιστημονική ημερίδα με θέμα "Ο ρόλος της Ρωσίας στην εδραίωση της ειρήνης και ασφάλειας στη Μεσόγειο", που διεξήγαγαν το Τμήμα Ρωσικής Γλώσσας και Φιλολογίας και Σλαβικών Σπουδών και το Τμήμα Τουρκικών και Σύγχρονων Ασιατικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών, στις 19 Δεκεμβρίου 2016 στο αμφιθέατρο «Άλκης Αργυριάδης» στο κεντρικό κτήριο του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Ο Ρόλος των Κοινωνικών Μέσων Δικτύωσης στην «Αραβική Άνοιξη»

Της Κας Κατερίνας Βαθρακογιάννη*

Στον απόηχο της Αραβικής Άνοιξης ένα σημαντικό ποσοστό της ακαδημαϊκής προσοχής έχει επικεντρωθεί στο ρόλο των κοινωνικών μέσων μαζικής ενημέρωσης και δικτύωσης και των ψηφιακών τεχνολογιών που επέτρεψαν στους πολίτες των χωρών στις οποίες πραγματοποιήθηκε η Αραβική Άνοιξη να τα χρησιμοποιήσουν ως μέσο για συλλογικό ακτιβισμό, παρακάμπτοντας τα υπό κρατικό έλεγχο εθνικά κανάλια. Η Αραβική Άνοιξη πραγματοποιήθηκε τόσο σε κράτη με πολύ υψηλό επίπεδο χρήσης Διαδικτύου, όπως το Μπαχρέιν στο οποίο το 88% του πλη θυσμού είχε δυνατότητα άμεσης σύνδεσης στο διαδίκτυο το 2011, όσο και σε κράτη με πολύ χαμηλότερα ποσοστά διείσδυσης Διαδικτύου, όπως η Υεμένη και η Λιβύη. Η χρήση των Social Media υπερδιπλασιάστηκε σε αραβικές χώρες κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων με εξαίρεση τη Λιβύη **(1)**. Από τις 5 Απριλίου 2011 το ποσό των χρηστών του Facebook στον αραβικό κόσμο ξεπέρασε τα 27.700.000 άτομα.**(2)**

Το Facebook, το Twitter καθώς και άλλα μεγάλα κοινωνικά μέσα μαζικής ενημέρωσης και δικτύωσης έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στα κινήματα διαμαρτυρίας των ακτιβιστών της Αιγύπτου και της Τυνησίας ιδιαίτερα. Εννέα στους δέκα Αιγύπτιους και Τυνήσιους που συμμετείχαν σε δημοσκόπηση σχετικά με τη χρήση των μέσων μαζικής δικτύωσης απάντησαν ότι χρησιμοποίησαν το Facebook για να οργανώσουν διαδηλώσεις και να διαδώσουν τις ιδέες τους. **(3)**

Επιπλέον, το 28% των Αιγυπτίων και το 29% των Τυνήσιων από την ίδια δημοσκόπηση, δήλωσαν ότι ο αποκλεισμός του Facebook στις χώρες τους παρεμπόδισε σημαντικά ή/και συνέβαλε στη διακοπή της επικοινωνίας των ακτιβιστών. Οι ιστότοποι κοινωνικών μέσων ενημέρωσης απεδείχθησαν μια σημαντική πλατφόρμα για τα διάφορα κινήματα που αποτελούνταν από πολλούς απογοητευμένους Άραβες πολίτες, συμπεριλαμβανομένου του κινήματος "April 6 Youth Movement" του 2008 που διοργανώθηκε από τον Ahmed Mahed, ο οποίος έθεσε ως στόχο να οργανώσει και να προωθήσει μια πανεθνική εργασιακή απεργία και ο οποίος ενέπνευσε την μετέπειτα δημιουργία της «Προοδευτικής Νεολαίας της Τυνησίας»**(4)**. Τα κοινωνικά μέσα δικτύωσης δεν ήταν βέβαια το μόνο μέσο για τους επαναστάτες προκειμένου αυτοί να συντονίζουν τις προσπάθειές τους και να επικοινωνούν. Στις χώρες με τη χαμηλότερη διείσδυση του διαδικτύου και τον περιορισμένο ρόλο των κοινωνικών δικτύων, όπως στην Υεμένη και τη Λιβύη, ο ρόλος των συσκευών ηλεκτρονικών μέσων (π.χ. κινητά τηλέφωνα) καθώς και των μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου και των βίντεο κλιπ (π.χ. από You Tube) ήταν κομβικός όσον αφορά την πορεία των εξελίξεων στην υπό εξέγερση χώρα αλλά και τη μεταφορά του μηνύματος της αντίστασης και του ξεσηκωμού στον υπόλοιπο κόσμο**(5)**. Στην Αίγυπτο και ιδιαίτερα στο Κάιρο τα τζαμιά αποτελούσαν έναν από τους βασικούς χώρους για τον συντονισμό των δράσεων διαμαρτυρίας και ευαισθητοποίησης των μαζών κατά των καθεστώτων. **(6)**

Το Ιστορικό Πλαίσιο

Τυνησία

Το πρωί της 17ης Δεκεμβρίου 2010 ο πολύ φτωχός, απελπισμένος, απογοητευμένος και δυσαρεστημένος με το καθεστώς 26χρονος Mohammed Bouazizi, πωλητής φρού των, έστησε τον πάγκο του στην επίσης φτωχή πόλη Sidi Bouzid, 150 μίλια νότια από την πρωτεύουσα Τύνιδα.

Ο ίδιος, όπως και οι περισσότεροι από τους συναδέλφους του πλανόδιοι πωλητές, αναγκάζονταν να δωροδοκούν σε σταθερή βάση τις τοπικές αρχές και την αστυνομία μόνο και μόνο για να τους επιτρέπουν να πωλούν τα προϊόντα τους (κυρίως φρούτα). Όταν γελοιοποιήθηκε και εμποδίστηκε να πουλήσει τα προϊόντα του, επειδή δεν μπορούσε να βρει το ποσό της δωροδοκίας, και ταπεινωμένος, περιφρονημένος και αγνοημένος από τις τοπικές δημοτικές αρχές και την αστυνομία όταν προσπάθησε να καταθέσει καταγγελία, πλήρως απελπισμένος, περιέλουσε το σώμα του με εύφλεκτο υλικό και αυτοπυρπολήθηκε. Αυτό έγινε η θρυαλλίδα που πυροδότησε στην Τυνησία και στον υπόλοιπο αραβικό κόσμο αυτό που σήμερα είναι ευρέως γνωστό ως «Αραβική Άνοιξη»**(7).**

Μαζικές διαδηλώσεις ξέσπασαν σε διάφορες πόλεις της Τυνησίας, καθώς και στην πρωτεύουσα με τους διαδηλωτές να απαιτούν ελευθερία, μεταρρυθμίσεις, τη λογοδοσία των κρατικών υπηρεσιών, τον σεβασμό των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, την εφαρμογή του κράτους δικαίου και την πτώση του αντιπαθέστατου και αναξιόπιστου καθεστώτος.**(8)**

Η Τυνησία είχε 2 εκατομμύρια χρήστες του Facebook, αριθμός που αντιστοιχεί σε έναν ανά 5 κατοίκους του συνολικού πληθυσμού. Το ένα τέταρτο των σπιτιών είχαν ευρυζωνική σύνδεση, το 90% των Τυνήσιων είχε τουλάχιστον ένα κινητό τηλέφωνο και η Τυνησία είχε μία από τις πιο προηγμένες υποδομές διαδικτύου στον αραβικό κόσμο. Το καθεστώς της Τυνησίας είχε αποτρέψει την ηλεκτρονική σύνδεση με τους ιστότοπους των κομμάτων και οι ιστοσελίδες τους λογοκρίνονταν συχνά, αλλά η πρόσβαση στο Facebook ήταν ελεύθερη. Ο Πρόεδρος Ζίν Ελ Αμπιντίν Μπεν Αλί κυβέρνησε την Τυνησία για 24 χρόνια, αλλά οι διαδηλωτές χρειάστηκαν μονάχα 28 ημέρες για να αναγ-

κάσουν αυτόν να φύγει από τη χώρα και το ανελεύθερο καθεστώς του να καταρρεύσει. Ο Μπεν Αλί Αναγκάστηκε να παραιτηθεί στις 14 Ιανουαρίου 2011 και κατέφυγε στη Σαουδική Αραβία. Αυτό το κύμα των διαδηλώσεων πέρασε αμέσως, όπως το ηλεκτρικό ρεύμα διαπερνά όλο το ανθρώπινο σώμα, σε κάθε γωνιά του Αραβικού Κόσμου, στην Εγγύς Ανατολή, στο Μασρέκ, στο Μαγκρέμπ και στην ευρύτερη Μέση Ανατολή.

Αίγυπτος

Στην Αίγυπτο με 5 εκατομμύρια χρήστες του Διαδικτύου ο ηγέτης της Αιγύπτου, ο Πρόεδρος Χόσνι Μουμπάρακ είχε στρέψει την προσοχή του κατά των παραδοσιακών «εχθρών» του καθεστώτος του, όπως κατά της Ισλαμικής Αδελφότητας και άλλων παρόμοιων ισλαμικών παρατάξεων που είχαν τη συνηθισμένη πυραμοειδή και ιεραρχική δομή, και λανθασμένα πίστευε ότι το διαδίκτυο, το οποίο δεν είχε καμία ιεραρχική δομή, δεν αποτελούσε κανένα κίνδυνο για το ανελεύθερο και καταπιεστικό καθεστώς του.**(9)**

Οι ακτιβιστές, σε μεγάλο βαθμό εντυπωσιασμένοι από τα γεγονότα στη γειτονική Τυνησία και από τη χρήση του Facebook **(10)**, καθόρισαν ως δική τους ημέρα διαμαρτυρίας την 25η του Ιανουαρίου, την επονομαζόμενη «Η ημέρα της οργής», που ήταν αργία, προς τιμήν της αστυνομίας!

Ωστόσο, σε αντίθεση με την Τυνησία, μόνο το 20% των Αιγυπτίων είχε πρόσβαση στο Διαδίκτυο. Γνωρίζοντας ότι οι διαδηλωτές έκαναν ευρεία χρήση του Διαδικτύου και συγκεκριμένα του Facebook για να συντονίσουν τις δραστηριότητές τους, να διαδώσουν φήμες και να παραπλανήσουν σκόπιμα την αστυνομία για τα μελλοντικά τους σχέδια, ο Μουμπάρακ διέταξε να κλείσουν όλους τους παρόχους διαδικτύου, ακόμα και να διακόψουν τις απλές τηλεφωνικές γραμμές. Όμως αυτό το σχέδιο απέτυχε, καθώς οι Αιγύπτιοι, ανησυχώντας λόγω της σχεδόν απόλυτης έλλειψης στην επικοινωνία τους, άρχισαν να βγαίνουν μαζικά στους δρόμους με σκοπό να ανακαλύψουν τι πραγματικά συμβαίνει. Εν τέλει, η διακοπή στην επικοινωνία έσπρωξε περισσότερους ανθρώπους στους δρόμους από ό, τι ο ίδιος ο Μουμπάρακ και οι διαδηλωτές θα μπορούσαν να προβλέψουν. Οι ακτιβιστές εν μέρει παρέκαμψαν το πρόβλημα της συνολικής συσκότισης στις επικοινωνίες με το να χρησιμοποιήσουν οδηγούς ταξί για να μεταφέρουν τα σχέδιά τους από στόμα σε στόμα.

Ως αποτέλεσμα, 40.000 Αιγύπτιοι συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Ταχρίρ. Η αστυνομία και οι δυνάμεις καταστολής εξεγέρσεων αντέδρασαν βίαια, αλλά οι διαδηλωτές παρέμειναν μέχρι το πρωί της 26ης, όταν η αστυνομία εν τέλει κατάφερε να εκκαθαρίσει την πλατεία Ταχρίρ από τους εξεγερμένους. Οι ακτιβιστές στην Αίγυπτο ήταν σε άμεση επαφή με τους διαδηλωτές στην Τυνησία μέσω του Διαδικτύου.

Οι Αιγύπτιοι διαδηλωτές -200.000- συγκεντρώθηκαν και πάλι στις 28 Ιανουαρίου και παρόλο που η αστυνομική αντίδραση ήταν ιδιαίτερα καταπιεστική, με τους διαδηλωτές να δέχονται πραγματικά πυρά και να σκοτώνονται, οι τελευταίοι κατάφεραν και πάλι να φτάσουν στην πλατεία Ταχρίρ, να αναγκάσουν την αστυνομία να αποσυρθεί και να καταλάβουν το κτήριο του Εθνικού Δημοκρατικού κόμματος του Μουμπάρακ το οποίο και πυρπόλησαν. Ο Μουμπάρακ αναγκάστηκε να απευθύνει διάγγελμα προς το λαό και υποσχέθηκε δημοκρατικές μεταρρυθμίσεις καθώς και να τροποποιήσει το Σύνταγμα. Μάλιστα προσπάθησε να χρησιμοποιήσει το στρατό που πίστευε ότι ήταν με το μέρος του, αλλά αυτό το τέχνασμα απέτυχε, καθώς ο στρατός ενώθηκε με τους διαδηλωτές. Ο Μουμπάρακ, σε μία επίφαση εκδημοκρατισμού, αναγκάστηκε να διορίσει Αντιπρόεδρο, τον πρώτο σε διάστημα 30 ετών, αλλά ούτε αυτό έκαμψε τις αντιδράσεις των εξεγερμένων.

Στις 10 Φεβρουαρίου, ο Μουμπάρακ παραιτήθηκε από κάθε προεδρική εξουσία και παρέδωσε τη διακυβέρνηση της χώρας στον αντιπρόεδρο Ομάρ Σουλεϊμάν, αλλά αμέσως μετά ανακοίνωσε ότι θα παραμείνει ως Πρόεδρος μέχρι το τέλος της θητείας του. Ωστόσο, οι διαμαρτυρίες συνεχίστηκαν την επόμενη μέρα και ο Σουλεϊμάν γρήγορα ανακοίνωσε ότι ο Μουμπάρακ παραιτήθηκε από την προεδρία και παρέδωσε την εξουσία στις Ένοπλες Δυνάμεις της Αιγύπτου. Ο στρατός διέλυσε αμέσως το αιγυπτιακό Κοινοβούλιο, ανέστειλε το Σύνταγμα της Αιγύπτου**(11)** και υποσχέθηκε να άρει τους επί τριάντα έτη «νόμους έκτακτης ανάγκης» που ίσχυαν. Ένας πολιτικός, ο Essam Sharaf, διορίστηκε Πρωθυπουργός της Αιγύπτου στις 4 Μαρτίου 2011 προς μεγάλη ευχαρίστηση των Αιγύπτιων εξεγερμένων της πλατείας Ταχρίρ**(12)**.

Η Επόμενη Μέρα

Πολλά από τα καθεστώτα στην Εγγύς και Μέση Ανατολή θεωρούνταν από τη συντριπτική πλειονότητα των Αράβων ως πλήρως διεφθαρμένα, αυταρχικά, καταπιεστικά, αντιδημοκρατικά, πλήρως ή ημι-καθεστωτικά, εχθρικά προς τους ανθρώπους, προσκολλημένα στην εξουσία αποκλειστικά και μόνο μέσω της ευρύτατης τακτικής των πελατειακών σχέσεων, της ευνοιοκρατίας, της οικογενειοκρατίας και κάνοντας χρήση του εκφοβισμού, της τρομοκρατίας, της βίας, των κατασταλτικών μεθόδων από τις υπηρεσίες πληροφοριών, του στρατού και της αστυνομίας με την ανοικτή ή σιωπηρή υποστήριξη των ξένων κυβερνήσεων.

Η χρήση του διαδικτύου, του Facebook**(13)**, του Twitter **(14)** και η ευρεία χρήση των κινητών τηλεφώνων και των μηνυμάτων κειμένου, αναμφίβολα βοήθησε τις εξεγέρσεις στην ανατροπή των καθεστώτων στη Λιβύη**(15)** και στη Συρία**(16)** και συνέβαλε στον κοινωνικοπολιτικό αγώνα για τη μεταρρύθμιση της εξουσίας στην Υεμένη και στο Μπαχρέιν.

Αν και, όπως σχολίασαν πολλοί συγγραφείς και ερευνητές, οι επαναστάσεις και οι εξεγέρσεις προπαρασκευάζονται και οργανώνονται από ανθρώπους, δεν μπορεί να υπάρξει καμία αμφιβολία ότι η ευρεία διάδοση της ψηφιακής τεχνολογίας και των μέσων ενημέρωσης, εκτός από τα παραδοσιακά έντυπα μέσα ενημέρωσης (εφημερίδες και

περιοδικά), διευκόλυνε σημαντικά τη διάδοση των πληροφοριών (και της παραπληροφόρησης, όταν επρόκειτο να ξεγελάσουν την αστυνομία σχετικά με τις πραγματικές προθέσεις των διαδηλωτών), των πληροφοριών σχετικά με τις κινήσεις του καθεστώτος, των ειδήσεων, των προθέσεων, των στόχων και των σχεδίων των διαδηλωτών. Οι διαδηλωτές χρησιμοποίησαν τα Μέσα Μαζικής Κοινωνικής Δικτύωσης για να κινητοποιηθούν, να μεταδώσουν τις ιδέες τους, να ανταλλάξουν απόψεις, να συσπειρώσουν τα μέλη τους, να μεταφέρουν σημαντικές πληροφορίες, να επισημάνουν τους τόπους συγκέντρωσης, συναθροίσεων και διαμαρτυρίας, να επηρεάσουν συμπαθούντες και να αυξήσουν τα μέλη τους, τόσο εντός όσο και εκτός της χώρας τους.

Επιπλέον, η ψηφιακή τεχνολογία και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης βοήθησαν τους εξεγερμένους να μεταφέρουν το ελπιδοφόρο μήνυμα της επανάστασης στις γειτονικές αραβικές χώρες και έτσι να επηρεάσουν τις εξελίξεις των γεγονότων εκεί και ακόμα μακρύτερα, γεγονός που παρατηρήθηκε ειδικά στην περίπτωση του ειδησεογραφικού καναλιού Al Jazeera που μετέδιδε το μήνυμά τους σε ολόκληρη τη Μέση Ανατολή και στον υπόλοιπο κόσμο. Με αυτόν τον τρόπο οι εξεγερμένοι κατόρθωσαν να επηρεάσουν τα γεγονότα που εξελίσσονταν όχι μόνο στη δική τους χώρα (π.χ. την αύξηση των συμπαθούντων πολιτών σε άλλες χώρες πέραν της Μέσης Ανατολής) αλλά ακόμη και σε επίπεδο ξένων κυβερνήσεων**(17)** .

Επίλογος

Ως επίλογος, η μαζική και ευρεία χρήση των Μέσων Μαζικής και Κοινωνικής Δικτύωσης καθώς και των ψηφιακών επικοινωνιών αναμφίβολα ήταν κρίσιμη και διευκόλυνε την επιτυχία και εδραίωση των εξεγέρσεων, συμβάλλοντας στην επιτάχυνση της διάλυσης των καθεστώτων.

Ωστόσο, το κοινωνικοπολιτικό χάσμα μεταξύ, από τη μία πλευρά των διεφθαρμένων καθεστώτων και της μικρής άρχουσας ελίτ τους στη Μέση Ανατολή και των καταπιεσμένων και απελπισμένων Αράβων από την άλλη, όντας ήδη μεγάλο, έγινε ακόμα μεγαλύτερο κατά τη διάρκεια των τελευταίων δεκαετιών, όταν οι απελπισμένοι λαοί έχασαν κάθε υπομονή απέναντι στα αναξιόπιστα και απεχθή καθεστώτα που τους κυβερνούσαν.

Οι μεγάλες κοινωνικοπολιτικές ανατροπές που εκτυλίχθηκαν στη Μέση Ανατολή την άνοιξη του 2011 θα είχαν, κατά πάσα πιθανότητα, συντελεσθεί ούτως ή άλλως.

Μένει μόνο από την πλευρά των αναλυτών να διερευνηθεί περαιτέρω κατά πόσον οι εξεγέρσεις του 2011 θα είχαν την πρωτοφανή συμμετοχή που είχαν χωρίς την εκτεταμένη χρήση της πληροφορικής και των επικοινωνιών και εάν και σε ποιό βαθμό θα είχαν επιτύχει τους στόχους τους.

Υποσημειώσεις

1. Stepanova, Ekaterina (May 2011). "The Role of Information Communication Technologies in the "Arab Spring"

2. Salem, Fadi, Mourtada. "Civil Movements: The Impact of Facebook and Twitter". Dubai School of Government. Retrieved 16 May 2012.

3. Salem, Fadi, Mourtada. "Civil Movements: The Impact of Facebook and Twitter". Dubai School of Government. Retrieved 16 May 2012.

4. Wellman, Barry, Rainie, Lee (2014). Networked. Boston, MA: The MIT Press. p. 208.

5. Stepanova, Ekaterina (May 2011). "The Role of Information Communication Technologies in the "Arab Spring"

6. Demidov, Oleg (2012). "Social Networks in International and National Security". Security Index. 18 (1): 22–36. :10.1080/19934270.2012.634122

7. Ο όρος «Αραβική Άνοιξη» είναι μία αναφορά για τις επαναστάσεις του 1848, οι οποίες μερικές φορές αναφέρονται και ως η «Άνοιξη των Εθνών», καθώς και στην Άνοιξη της Πράγας το 1968. Στον απόηχο του πολέμου στο Ιράκ είχε χρησιμοποιηθεί από διάφορους σχολιαστές και ιστογράφους οι οποίοι προέβλεπαν σημαντικές εξεγέρσεις στον αραβικό κόσμο, απαιτώντας εκδημοκρατισμό. Η πρώτη συγκεκριμένη αναφορά του όρου «Αραβική Άνοιξη» όπως χρησιμοποιείται για να υποδηλώσει τα γεγονότα αυτά το 2011 ενδεχομένως να βρίσκεται στο αμερικανικό πολιτικό περιοδικό Foreign Policy. Krauthammer, Charles (21 Μαρτίου 2005): "The Arab Spring of 2005". The Seattle Times & Joseph Massad (29 August 2012). "The 'Arab Spring' and other American seasons". Al Jazeera.

8. "Tunisia's Protest Wave: Where It Comes From and What It Means for Ben Ali". Foreign Policy. 3 January 2011.

9. Πριν από την εξέγερση της Αραβικής Άνοιξης στην Αίγυπτο, μια άλλη παρόμοια εξέγερση που είχε σαν αποτέλεσμα την συμπόρευση πολλών Αιγυπτίων εναντίον του καθεστώτος τους ήταν η βάναυση δολοφονία με ξυλοδαρμό κατά τη διάρκεια βασανιστηρίων, ενός νεαρού Αιγύττιου blogger από την αστυνομία το 2012. Ο Khaled Said, συνελήφθη με την κατηγορία ότι δημοσιοποίησε στον λογαριασμό του στο διαδίκτυο υλικό εκθέτοντας διεφθαρμένους αξιωματούχους.

10. Η εξέγερση στην Αίγυπτο ξεκίνησε μέσω μίας εκστρατείας στο Facebook από την αντιπολίτευση με την επωνυμία "April 6 Youth Movement".

11. Bly, Laura (11 February 2011). "Sharm el-Sheikh resort in world spotlight as Egypt's Mubarak flees Cairo". USA Today.

12. Wan, William; Walker, Portia (4 March 2011). "In Egypt, crowd cheers newly appointed prime minister Essam Sharaf". The Washington Post. Cairo.

13. Την άνοιξη του 2011, τα ποσοστά χρήσης του Facebook ήταν 22,49% στην Τυνησία και 7,66% στην Αίγυπτο.

14. Το Twitter είχε ένα ποσοστό διείσδυσης της τάξης του 0,34% στην Τυνησία και 0,15% στην Αίγυπτο, ενώ ο Andy Williamson ισχυρίζεται ότι υπήρχαν 40-45 tweets ανά 1' που προέρχονταν από την Αίγυπτο και 30-35 ανά 1' από την Συρία και τη Λιβύη.

15. Στη Λιβύη ωστόσο, υπήρχαν μόνο περίπου 50.000 χρήστες του Facebook, από τα μικρότερα ποσοστά στον αραβικό κόσμο.

16. Από όλες τις αραβικές επαναστάσεις που πραγματοποιήθηκαν το 2011, στη Συρία υπό τον Άσαντ, έγινε εκτεταμένη χρήση της σύγχρονης επικοινωνίας, ακόμη και αν οι Σύριοι είχαν μικρότερη γνώση στην τεχνολογία της επικοινωνίας. Το ενδιαφέρον τους διπλασιάστηκε μετά την εξέγερσή τους.

17. Για παράδειγμα, η απόλυτη και άμεση καταγγελία της κυβέρνησης των ΗΠΑ σχετικά με την καταστολή του Διαδικτύου και των μέσων κοινωνικής δικτύωσης από το καθεστώς Μουμπάρακ.

*Η Κα **Κατερίνα Βαθρακογιάννη** είναι μεταπτυχιακή Φοιτήτρια Μ.Α. «Μεσογειακές Σπουδές», Τμήμα Πολιτικής Επιστήμης & Διεθνών Σχέσεων, Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου
Απόφοιτη M.Phil. in Modern Greek Studies, Πανεπιστήμιο Μπέρμιγχαμ, Ηνωμένου Βασιλείου
Πτυχιούχος Φιλολογίας, Εθνικό & Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών

Η ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΗ ΔΕΚΑΕΤΙΑ ΤΟΥ 1990
Η περίπτωση του Πολέμου του Κόλπου

Της Κας Μαρίας Χριστίνας Παπαγιαννοπούλου
Ιστορικού-Διεθνολόγου, με ειδίκευση στην Στρατηγική Ανάλυση στρατιωτικών και πολιτικών θεμάτων,
Υποψηφίας Δρος Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών Πανεπιστημίου Πειραιώς.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η αεροπορική ισχύς από το 1990 και εξής χαρακτηρίζεται από μεγάλες τεχνολογικές αλλαγές, αλλά και από την ανάπτυξη νέων αεροπορικών θεωριών, οι οποίες της προσφέρουν ένα διαφορετικό πλαίσιο δράσης, καθώς και νέες επιθετικές δυνατότητες, οι οποίες εμφανίζονται ανάγλυφα κατά την διάρκεια του Πολέμου του Κόλπου. Αυτή τη περίοδο η αεροπορική στρατηγική διατηρεί τα παλαιά της χαρακτηριστικά, αλλά αποκτά και καινούργια στοιχεία, ενώ οι Η.Π.Α. γίνονται πλέον η κυρίαρχη αεροπορική δύναμη. Ωστόσο, από το 2000 και εξής η αεροπορική στρατηγική θα βρεθεί αντιμέτωπη με νέες προκλήσεις, όπως η εμφάνιση της τρομοκρατίας και του ασύμμετρου πολέμου. Βασικός σκοπός αυτού του άρθρου είναι η μελέτη της εφαρμογής της αεροπορικής στρατηγικής από τους Συμμάχους στον Πόλεμο του Κόλπου.

ΓΕΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Από το 1990 μέχρι το 2003, η αεροπορική στρατηγική έπαιξε σημαντικό ρόλο σε πολλές πολεμικές επιχειρήσεις και απέκτησε νέα τεχνολογικά χαρακτηριστικά. Είναι η εποχή κατά την οποία εμφανίζεται ένα καινούργιο δόγμα, το οποίο αφορά στην άμεση και συνεχή συνεργασία της αεροπορίας με το στρατό στους πολέμους (Air- Land Battle) και σχετίζεται με την γενικότερη άποψη περί συνδεδεμένων ενόπλων δυνάμεων (joint forces). Αυτή την εποχή εμφανίζονται και οι νεώτεροι θεωρητικοί της αεροπορικής ισχύος, όπως ο Γουόρντεν (Warden) και ο Μπόιντ (Boyd), οι οποίοι διαμορφώνουν –ιδιαίτερα ο Γουόρντεν- νέες αεροπορικές θεωρίες, ενώ τα αεροπλάνα που είναι ήδη μαχητικά και βομβαρδιστικά (fighter-bombers) ταυτόχρονα, δηλαδή επιτελούν δύο ρόλους μαζί, θα συνεχίσουν να υφίστανται και θα φτάσουν μέχρι και σήμερα. Επίσης, το 1990 η αεροπορική στρατηγική καταφέρνει να μειώσει τις απώλειες τόσο στις φίλιες δυνάμεις, όσο και στις εχθρικές, καθώς έχει την ικανότητα για χτυπήματα ακριβείας, λόγω της εμφάνισης των όπλων ακριβείας (precision-guided munitions-PGM), των οποίων η χρήση αυξάνεται κατακόρυφα. Επιπροσθέτως, δημιουργούνται τα Συστήματα Παγκόσμιου Εντοπισμού (GPS-Global Positioning System), τα οποία παρέχουν και αυτά μεγαλύτερη ακρίβεια στη στόχευση και αποτελούνται από 24 δορυφόρους, ενώ εμφανίζεται αυτή την εποχή και η τεχνολογία Στελθ (Stealth), με τα Στελθ αεροπλάνα. Τα παραπάνω επιτεύγματα βοήθησαν στην βελτίωση τόσο της τακτικής, όσο και της στρατηγικής αεροπορικής ισχύος.**(1)** Οι παραπάνω καινοτομίες θα χρησιμοποιηθούν σε μεγάλο βαθμό κατά την διάρκεια του Πολέμου του Κόλπου, ο οποίος θεωρείται ως ένα από τα πιο αντιπροσωπευτικά παραδείγματα της εξέλιξης της αεροπορικής στρατηγικής εκείνη την εποχή, γι' αυτό η μελέτη του είναι εξαιρετικά σημαντική.

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΛΠΟΥ ΚΑΙ Η ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ

Το Ιράκ εισέβαλε στο Κουβέιτ, ένα μικρό βασίλειο πλούσιο σε πετρέλαιο στα δυτικά του Περσικού Κόλπου, στις 2 Αυγούστου του 1990. Η παρουσία του Ιράκ στο Κουβέιτ έδωσε στο πρώτο το πλεονέκτημα ελέγχου των πετρελαίων, κάτι το οποίο δεν μπορούσαν να επιτρέψουν οι Σύμμαχοι. Οι επιθετικές επιχειρήσεις τους εναντίον του Ιράκ, που ακολούθησαν, ήταν η απάντηση στην κατοχή του Κουβέιτ και στην άρνηση του Ιράκ να το εγκαταλείψει. Υπήρχαν δύο μέτωπα σ΄αυτές τις επιχειρήσεις: το ένα στο Ιράκ, το άλλο στο Κουβέιτ**(2)**.

Από τις 17 Ιανουαρίου μέχρι τις 28 Φεβρουαρίου του 1991, η αεροπορία των Η.Π.Α. μαζί με τις αεροπορίες 11 άλλων συμμαχικών, τόσο ευρωπαϊκών, όσο και αραβικών, κρατών συστηματικά επιτέθηκαν και κατέστρεψαν στόχους μέσα στο Ιράκ και στο Κουβέιτ. Εκατοντάδες συμμαχικών αεροσκαφών έλαβαν μέρος σε όλο το φάσμα των αεροπορικών επιχειρήσεων με πολύ χαμηλές απώλειες. Οι Η.Π.Α. διέθεσαν το 50% του συνολικού αριθμού αεροπλάνων της Συμμαχίας (1.300 αεροπλάνα, δηλαδή). Τα υπόλοιπα κράτη της Συμμαχίας διέθεσαν περισσότερα από 600 αεροπλάνα, δηλαδή το 25% του συνόλου. Οι αεροπορικές επιχειρήσεις διήρκεσαν περίπου 43 ημέρες, καλύπτοντας όλο το χρονικό διάστημα του πολέμου, διενεργήθηκαν πρώτες και ακολούθησαν οι χερσαίες επιχειρήσεις. Όλη η επιθετική επιχείρηση εναντίον του Ιράκ ονομάστηκε «Καταιγίδα της Ερήμου» ("Desert Storm").**(3)**

Ο πόλεμος ήταν σύντομος και κατέληξε σε ήττα του Ιράκ, παρόλο που το τελευταίο είχε ικανές στρατιωτικές δυνάμεις, μεγάλο στρατό και μεγάλη αεροπορία. Οι Σύμμαχοι απέκτησαν αεροπορική υπεροχή μέσα στις πρώτες 24 ώρες**(4)**, η οποία σύντομα μετατράπηκε σε αεροπορική κυριαρχία, ένα σπουδαίο επίτευγμα των Συμμάχων και ιδιαίτερα σπάνιο, το οποίο καθιστά αυτόν τον πόλεμο μοναδικό. Την αεροπορική κυριαρχία την συναντάμε ξανά στον Πόλεμο των Έξι Ημερών, κατά τη διάρκεια του οποίου το Ισραήλ κατάφερε να την αποκτήσει. Οι Σύμμαχοι προέβησαν σε συνεχείς στρατηγικούς βομβαρδισμούς, οι οποίοι αποδιοργάνωσαν και μείωσαν την μαχητική ικανότητα των Ιρακινών, ενώ έγιναν και τακτικοί βομβαρδισμοί, οι οποίοι βοήθησαν τα φίλια στρατεύματα στο έδαφος**(5)**.

Κατά τη διάρκεια αυτού του πολέμου, οι Η.Π.Α. έγιναν μια μεγάλη εκστρατευτική αεροπορική δύναμη, καθώς

απέκτησαν πλέον και το δόγμα της παγκόσμιας ισχύος (global reach-global power). Στον Πόλεμο του Κόλπου ακολουθήθηκε το δόγμα συνεργασίας αεροπορίας-στρατού (Air-Land Battle). Επίσης, υπήρχε ακρίβεια στη στόχευση και έτσι, πλέον γινόταν προσπάθεια για αποφυγή μαζικών απωλειών, ενώ δεν χρειαζόταν η χρήση μαζικής δύναμης για το χτύπημα των στόχων, οι οποίοι βρίσκονταν και καταστρέφονταν πιο εύκολα από πριν**(6)**. Μάλιστα, αντί να χτυπηθεί μόνο ένας στόχος μαζικά, επιλεγόταν το χτύπημα πολλαπλών στόχων με λιγότερη δύναμη. Οι Σύμμαχοι απέφυγαν να χτυπήσουν τους πολλούς θρησκευτικούς τόπους και αρχαιολογικούς χώρους που διέθετε η χώρα, ενώ οι αεροπορικές επιχειρήσεις διεξάγονταν το βράδυ, για να αποφευχθούν χτυπήματα εναντίον των αμάχων. Ωστόσο, αναπόφευκτα οι αεροπορικές επιχειρήσεις έπληξαν τον Ιρακινό λαό και του δημιούργησαν πολλές δυσκολίες (πχ. διακοπή του ηλεκτρικού ρεύματος). Επιπροσθέτως, στον συγκεκριμένο πόλεμο χρησιμοποιήθηκαν αεροπλάνα της τεχνολογίας Στελθ (Stealth) (όπως το F-117A), τα οποία διαθέτουν το πλεονέκτημα ότι δεν εντοπίζονται από τα εχθρικά ραντάρ και σαν αποτέλεσμα, καθιστούν τον επιτιθέμενο άτρωτο και τον εχθρό απροστάτευτο. Βοήθησαν στο χτύπημα των πιο προστατευμένων και των πιο σημαντικών στόχων στο Ιράκ. Χρησιμοποιήθηκαν και μη επανδρωμένα αεροπλάνα, όπως το Reaper, τα οποία συνέβαλαν στην εύρεση και στο χτύπημα ιρακινών στόχων. Αποδείχτηκε έτσι, η σημασία τους στις πολεμικές επιχειρήσεις, γι΄αυτό και ο πόλεμος του Κόλπου θεωρείται μία επανάσταση στα στρατιωτικά πράγματα (a revolution in military affairs)**(7)**.

Χρησιμοποιήθηκαν επίσης, συστήματα παγκόσμιου εντοπισμού (GPS), όπλα ακριβείας, συστήματα ηλεκτρονικού πολέμου και αεροπλάνα που συνδύαζαν δύο ρόλους ταυτόχρονα, δηλαδή ήταν και βομβαρδιστικά και μαχητικά (fighter-bomber). Τα υπόλοιπα αεροπλάνα που πήραν μέρος ήταν τα εξής: το βομβαρδιστικό B-52, τα μαχητικά F-15E Strike Eagles, F-111 και F-16 και το ελικόπτερο AH-64 Apache. Χρησιμοποιήθηκαν επίσης, από τους Συμμάχους και πύραυλοι Tomahawk, οι οποίοι προορίζονταν για στόχους στην ξηρά και εκτοξεύονταν από τα συμμαχικά πλοία και υποβρύχια. Εντοπίζονταν δύσκολα από τα εχθρικά ραντάρ και διέθεταν μεγάλη ακρίβεια από μεγάλες αποστάσεις. Θεωρείται ένα πολύ σημαντικό όπλο και ανήκει στους πυραύλους τύπου Cruise. Χρησιμοποιήθηκαν επίσης και βόμβες (GBU-28) που κατευθύνονταν με τη βοήθεια ακτίνων λέιζερ και είχαν μεγάλη διεισδυτική ικανότητα. Αναμφισβήτητα, ο Πόλεμος του Κόλπου ήταν ο πρώτος πόλεμος στην Ιστορία κατά τον οποίο υιοθετήθηκαν δορυφορικά συστήματα για την υποστήριξη των επιχειρήσεων. Τα συστήματα αυτά βοήθησαν τις επιχειρήσεις και στην ξηρά και στη θάλασσα και στον αέρα**(8)**.

Επιπροσθέτως, κατά την διάρκεια αυτού του πολέμου χρησιμοποιήθηκε ο εξαναγκασμός μέσω της άρνησης (denial) και του αποκεφαλισμού (decapitation), δηλαδή τα αεροπορικά χτυπήματα των Συμμάχων εκτελούνταν εναντίον στρατιωτικών στόχων και εναντίον της εχθρικής πολιτικής και στρατιωτικής ηγεσίας, αντίστοιχα. Ο αποκεφαλισμός θα χρησιμοποιηθεί για πρώτη φορά σ' αυτόν τον πόλεμο και θα ταυτισθεί με τις θεωρίες του Γουόρντεν (Warden), οι οποίες έδιναν έμφαση σ' αυτού του είδους τους στρατηγικούς βομβαρδισμούς**(9)**.

Η αεροπορική επιχείρηση εναντίον του Ιράκ, η οποία ονομάστηκε «Άμεσος Κεραυνός» ("Instant Thunder"), αποτελείτο από 2 ξεχωριστές εκστρατείες, η κάθε μια από τις οποίες είχε διαφορετικούς στόχους. Ο τελικός σκοπός ήταν η απελευθέρωση του Κουβέιτ και η παράδοση του Ιράκ**(10)**. Ο πρώτος σκοπός επετεύχθη, ο δεύτερος όχι.

Η πρώτη αεροπορική εκστρατεία, της οποίας εμπνευστής ήταν ο Γουόρντεν, διήρκησε έξι ημέρες, εφαρμόστηκε εναντίον του Ιράκ και χρησιμοποίησε την στρατηγική αεροπορική ισχύ, με τον βομβαρδισμό 12 ομάδων στρατηγικών στόχων**(11)**. Ακολουθήθηκε ο εξαναγκασμός μέσω του αποκεφαλισμού κυρίως, καθώς τα χτυπήματα αφορούσαν την εχθρική στρατιωτική και πολιτική ηγεσία, χωρίς όμως να παραλείπεται και ο εξαναγκασμός μέσω της τιμωρίας (punishment) με χτυπήματα εναντίον του εχθρικού πληθυσμού και της άρνησης με χτυπήματα εναντίον της στρατιωτικής δυνατότητας του εχθρού. Ωστόσο, ο παραπάνω εξαναγκασμός δεν ήταν επιτυχημένος, καθώς δεν οδήγησε ούτε στην απελευθέρωση του Κουβέιτ, ούτε στην παράδοση του Ιράκ.

Στην δεύτερη αεροπορική εκστρατεία εμπνευστές ήταν ο στρατηγός Σβάρτσκοπφ (Schwarzkopf) και ο στρατηγός Τσαρλς Χόρνερ (Charles Horner). Διεξήχθη στο Κουβέιτ και η αεροπορία των συμμάχων προέβη εξίσου**(12)**, στη χρήση της στρατηγικής αεροπορικής ισχύος και των στρατηγικών βομβαρδισμών, υιοθετώντας τον εξαναγκασμό μέσω της άρνησης αυτή τη φορά, με σκοπό την εκδίωξη των ιρακινών δυνάμεων από το Κουβέιτ. Αυτός ο σκοπός επετεύχθη, γι΄αυτό και ο παραπάνω εξαναγκασμός θεωρείται επιτυχημένος. Ωστόσο, αυτή η επιτυχία δεν είναι ολοκληρωτική, καθώς πάλι δεν επετεύχθη ο τελικός σκοπός, δηλαδή η παράδοση του Ιράκ. Άρα, ο εξαναγκασμός μέσω της άρνησης σ΄αυτή την περίπτωση θεωρείται μόνο εν μέρει επιτυχημένος.

Βέβαια, στη δεύτερη αεροπορική εκστρατεία χρησιμοποιήθηκε και η τακτική αεροπορική ισχύς με χτυπήματα κατά των ιρακινών επίγειων δυνάμεων, προκειμένου να προετοιμαστούν οι χερσαίες επιχειρήσεις της Συμμαχίας στο Κουβέιτ**(13)**.

Οι Σύμμαχοι ακολούθησαν επιθετικές αεροπορικές και χερσαίες επιχειρήσεις, αντίθετα, το Ιράκ είχε ως στρατιωτικό δόγμα την άμυνα. Γενικότερα, η ιρακινή αεροπορία ήταν κατώτερη από τις αεροπορίες των Συμμάχων όσον αφορά τα αεροπλάνα, τα οποία ήταν κυρίως παλαιά γαλλικά και σοβιετικά μαχητικά, τους πιλότους και τα οπλικά συστήματα. Και η αεράμυνα του Ιράκ όμως είχε πολλές ελλείψεις, καθώς διέθετε απαρχαιωμένα ρωσικά και γαλλικά ραντάρ. Αντίθετα, οι Σύμμαχοι βρίσκονταν στο απόγειο της τεχνολογίας τους. Ωστόσο, έπρεπε να αντιμετωπίσουν πολύ άσχημες καιρικές συνθήκες κατά την διάρκεια διεξαγωγής των αεροπορικών εκστρατειών, όπως περιορισμένη ορατότητα και χαμηλή νέφωση, βροχή, υψηλή υγρασία,

ομίχλη. Είναι αλήθεια ότι το Ιράκ χαρακτηριζόταν από μεγάλο αριθμό πολύ ανθεκτικών κτιρίων, τα οποία το έκαναν τον πιο προστατευμένο στόχο στον κόσμο. Μπορούσε, θεωρητικά να αντέξει και σε επίθεση από πυρηνικά όπλα. Ωστόσο, το μονοπώλιο της αμερικανικής αεροπορίας σε όπλα ακριβείας, τα οποία μπορούσαν να διαπεράσουν αυτούς τους ανθεκτικούς στόχους, οδήγησε το Ιράκ στο να γίνει τρωτό, ειδικά απέναντι στις συμμαχικές βόμβες, οι οποίες καθοδηγούντο με λέιζερ. Επίσης, οι ιρακινές δυνάμεις είχαν κατασκευάσει ένα εντυπωσιακό οδικό δίκτυο, ένα υπόγειο δίκτυο επικοινωνιών και μεγάλο αριθμό υπόγειων χώρων για την αποθήκευση εφοδίων. Υπόγειοι ήταν και όλοι οι σταθμοί διοικήσεως. Έτσι, ήταν πολύ δύσκολο να χτυπηθούν και να καταστραφούν τα παραπάνω από τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς των Συμμάχων**(14)**.

Αναφορικά με τους στρατηγικούς βομβαρδισμούς στο Ιράκ και στο Κουβέιτ, πρέπει να τονιστεί ότι η εχθρική πολιτική και η στρατιωτική ηγεσία, καθώς και η στρατιωτική και πολιτική διοίκηση, ο έλεγχος και οι επικοινωνίες υπέστησαν σοβαρές καταστροφές. Ωστόσο, δεν σκοτώθηκε σχεδόν κανείς από τους υψηλόβαθμους πολιτικούς και στρατιωτικούς ηγέτες του Ιράκ, ούτε έπαψε η επικοινωνία του Σαντάμ Χουσεΐν με το στρατό του στο Κουβέιτ. Είναι αλήθεια ότι είναι δύσκολος ο εντοπισμός και η στόχευση ηγετών, ειδικά όταν εκείνοι, όπως ο Σαντάμ Χουσεΐν, αλλάζουν συνεχώς τόπο και μετακινούνται. Το καθεστώς δεν έπεσε, αλλά αντιμετώπισε πολλά προβλήματα και βρέθηκε στα πρόθυρα της κατάρρευσης. Η ηλεκτρική και πετρελαϊκή παραγωγή του Ιράκ είχε καταστραφεί επίσης. Παρόλα αυτά, ο πληθυσμός δεν αντέδρασε παρά τη στέρηση σε βασικές λειτουργίες. Εξάλλου, ο Σαντάμ Χουσεΐν διέθετε αποθέματα σε ηλεκτρισμό και σε πετρέλαιο. Μεγαλύτερα χτυπήματα και πιο αποτελεσματικά έγιναν εναντίον της χημικής και βιολογικής παραγωγής του Ιράκ, ωστόσο η δυσκολία έγκειτο στην καταστροφή του πυρηνικού προγράμματος. Γενικά, η καταστροφή των παραπάνω στόχων αποδείχθηκε δύσκολη υπόθεση, καθώς ο Σαντάμ Χουσεΐν διέθετε πολλά κρυμμένα σημεία. Τα χτυπήματα εναντίον της στρατιωτικής παραγωγής του Ιράκ είχαν κάποια επιτυχία, καθώς επηρεάστηκε αρνητικά η παραγωγή ιρακινών όπλων. Το σύστημα δεν καταστράφηκε ολοσχερώς, ωστόσο έχασε σημαντικό μέρος της δύναμής του. Επίσης, δυσκολία υπήρχε στην καταστροφή των πυραύλων Scud, οι οποίοι μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν από τον Σαντάμ Χουσεΐν εναντίον του Ισραήλ. Η δυσκολία οφειλόταν στην έλλειψη πληροφοριών για την ακριβή δύναμη των παραπάνω πυραύλων που διέθετε το Ιράκ. Και εδώ, όπως και στα όπλα μαζικής καταστροφής, στο τέλος του πολέμου ανακαλύφθηκαν τοποθεσίες όπου υπήρχαν τα παραπάνω όπλα, αλλά δεν είχαν χτυπηθεί, διότι οι Σύμμαχοι δεν τις γνώριζαν. Οι επιθέσεις αντίθετα, κατά του συστήματος αεράμυνας του Ιράκ, το οποίο αποδείχτηκε πολύ τρωτό, ήταν επιτυχημένο και την ίδια επιτυχία είχε και το χτύπημα κατά της ιρακινής αεροπορίας, των αεροπλάνων, των αεροδρομίων και των καταφυγίων της**(15)**.

Επίσης, επιτυχημένη ήταν και η καταστροφή του ιρακινού ναυτικού. Έτσι, οι Σύμμαχοι μπορούσαν να φέρουν τα αεροπλανοφόρα τους πιο κοντά στο Ιράκ, βοηθώντας στον καλύτερο ανεφοδιασμό των αεροπλάνων. Σημαντική ήταν και η καταστροφή των συγκοινωνιακών και σιδηροδρομικών δικτύων και των γεφυρών, καθώς οι ιρακινές δυνάμεις στερούνταν των απαραίτητων μέσων για τη συνέχιση του πολέμου. Έτσι, σύντομα υποχώρησαν από το μέτωπο του Κουβέιτ και πλέον δεν μπορούσαν να προβούν ούτε σε επιθετικές, ούτε σε αμυντικές επιχειρήσεις**(16)**.

Οι τακτικές αεροπορικές επιθέσεις των Συμμάχων εναντίον των ιρακινών χερσαίων δυνάμεων στο Κουβέιτ και κυρίως εναντίον των οχημάτων τους, ήταν εξίσου εξαιρετικά επιτυχημένες. Έτσι, δεν χρειάστηκε η χερσαία αναμέτρηση να είναι μακροσκελής και γι' αυτό τον λόγο ο Πόλεμος του Κόλπου ξεχωρίζει**(17)**.

Γενικότερα, η αεροπορική εκστρατεία κατά του Ιράκ, η οποία συνδύασε την στρατηγική και την τακτική αεροπορική ισχύ, απέδωσε σημαντικά αποτελέσματα. Είναι σίγουρο ότι η Συμμαχία είχε μια αξιοσημείωτη νίκη σ΄αυτόν τον πόλεμο και σημαντικό ρόλο σ΄αυτό έπαιξε και η τεχνολογία που διέθετε, ωστόσο οι τελικοί στόχοι δεν επετεύχθησαν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Συμπερασματικά, η διεξαγωγή του Πολέμου του Κόλπου από τους Συμμάχους ταυτίζεται και εκφράζει με τον καλύτερο τρόπο το τεχνολογικό απόγειο εκείνης της εποχής και αυτό που ονομάζεται ως «επανάσταση στα στρατιωτικά πράγματα».

Γενικά, πρέπει να ειπωθεί ότι η αεροπορική εκστρατεία κατά του Ιράκ και η συνεργασία στρατού και αεροπορίας ήταν αποφασιστικοί παράγοντες για την ήττα του Σαντάμ Χουσεΐν**(18)** και συνέβαλαν στην περαιτέρω κατάρρευση και αποδυνάμωση του Ιράκ. Ωστόσο δεν οδήγησαν στην επίτευξη του τελικού σκοπού, δηλαδή στη παράδοση του εχθρού, καθώς ο Σαντάμ Χουσεΐν δεν συμφώνησε ποτέ στο αίτημα για παράδοση του στρατιωτικού του εξοπλισμού και για αντικατάστασή του στην εξουσία**(19)**. Όπως ήδη έχει αναφερθεί, στην ουσία ο εξαναγκασμός μέσω του αποκεφαλισμού απέτυχε, καθώς δεν οδήγησε στην επίτευξη κανενός στόχου, ενώ και ο εξαναγκασμός μέσω της άρνησης θεωρείται αποτυχημένος, καθώς δεν οδήγησε ούτε εκείνος στην παράδοση του Ιράκ. Βέβαια, πέτυχε την αποχώρηση των ιρακινών δυνάμεων από το Κουβέιτ, γι΄αυτό και μπορεί να θεωρηθεί μόνο εν μέρει επιτυχημένος.

Υποσημειώσεις

1. Gray Colin S. 2012, σ. 189-210 και Olsen John Andreas 2011, σ. 105-116
2. Davis Richard G. 1996, σ. 1-3, 5-7, 9-10 και 12
3. Davis Richard G. 1996, σ. 1-3, 5-7, 9-10 και 12, U.S.A. Department of Defense Final Report to Congress 1992, σ. 107-111, 201, 203-206, 211-212, 217-218 και 222-223, Cohen Eliot A. 1994, σ. 109-124, Keaney Thomas A. 1997,

σ. 147-150 και Pape Robert A. 2004

4. Gray Colin S. 2012, σ. 210-215, Olsen John Andreas 2011, σ. 52-54 και 105-116, Pape Robert A. 1996, σ. 211-253 και 357, Cohen Eliot A. 1994, σ. 109-124, Keaney Thomas A. 1997, σ. 147-150 και Pape Robert A. 2004

5. Gray Colin S. 2012, σ. 210-215, Olsen John Andreas 2011, σ. 52-54 και 105-116, Pape Robert A. 1996, σ. 211-253 και 357, Cohen Eliot A. 1994, σ. 109-124, Keaney Thomas A. 1997, σ. 147-150 και Pape Robert A. 2004

6. Davis Richard G. 1996, σ. 1-3, 5-7, 9-10 και 12, Mann Edward C. III 1995, σ. 1-6, Pape Robert A. 1996, σ. 211-253, Cohen Eliot A. 1994, σ. 109-124, Keaney Thomas A. 1997, σ. 147-150 και Pape Robert A. 2004

7. Gray Colin S. 2012, σ. 210-215, Olsen John Andreas 2011, σ. 52-54 και 105-116 και Pape Robert A. 1996, σ. 211-253 και 357

8. Davis Richard G. 1996, σ. 1-3, 5-7, 9-10 και 12 και U.S.A. Department of Defense Final Report to Congress 1992, σ. 107-111, 113-124, 136-140, 144, 184, 186-191, 193-198, 201, 203-206, 211-212, 217-218 και 222-223

9. Gray Colin S. 2012, σ. 210-215, Pape Robert A. 1996, σ. 211-253 και 357, Cohen Eliot A. 1994, σ. 109-124, Keaney Thomas A. 1997, σ. 147-150, Pape Robert A. 2004 και Παπαγιαννοπούλου Μαρία Χριστίνα 2015, σ. «Συνέχεια και Εξέλιξη της Αεροπορικής Στρατηγικής από τον 20ο στον 21ο Αιώνα», μεταπτυχιακή διπλωματική εργασία, σ. 130-140

10. Davis Richard G. 1996, σ. 1-3, 5-7, 9-10 και 12

11. Davis Richard G. 1996, σ. 1-3, 5-7, 9-10 και 12

12. Davis Richard G. 1996, σ. 1-3, 5-7, 9-10 και 12

13. Davis Richard G. 1996, σ. 1-3, 5-7, 9-10, 12, 16-20 και 23-24, Warden John A. III 2000, σ. 144-151 και 153-161 και U.S.A. Department of Defense Final Report to Congress 1992, σ. 111, 113-124, 136-140 και 144

14. Davis Richard G. 1996, σ. 28-29, 31-32 και 40-43, Pape Robert A. 1996, σ. 211-253 και U.S.A. Department of Defense Final Report to Congress 1992, σ. 73-74, 76-85, 94-95, 98-104 και 107-111

15. Davis Richard G. 1996, σ. 51-52, 54-55, 58-63, 65-66 και 68-73 και U.S.A. Department of Defense Final Report to Congress 1992, σ. 107-111 και 113-124, 136-140, 144, 201, 203-206, 211-212, 217-218 και 222-223

16. Davis Richard G. 1996, σ. 51-52, 54-55, 58-63, 65-66 και 68-73 και U.S.A. Department of Defense Final Report to Congress 1992, σ. 107-111 και 113-124, 136-140, 144, 201, 203-206, 211-212, 217-218 και 222-223

17. Davis Richard G. 1996, σ. 51-52, 54-55, 58-63, 65-66 και 68-73 και U.S.A. Department of Defense Final Report to Congress 1992, σ. 111 και 113-124, 136-140, 144, 201, 203-206, 211-212, 217-218 και 222-223

18. Davis Richard G. 1996, σ. 51-52, 54-55, 58-63, 65-66 και 68-73 και U.S.A. Department of Defense Final Report to Congress 1992, σ. 226-228

19. Davis Richard G. 1996, σ. 73-74, U.S.A. Department of Defense Final Report to Congress 1992, σ. 226-228 και Παπαγιαννοπούλου Μαρία Χριστίνα 2015, σ. «Συνέχεια και Εξέλιξη της Αεροπορικής Στρατηγικής από τον 20ο στον 21ο Αιώνα», μεταπτυχιακή διπλωματική εργασία, σ. 130-140

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Βιβλία Ξενόγλωσσα

Davis Richard G. 1996, "Decisive Force. Strategic Bombing in the Gulf War", Air Force History and Museums Program, Washington, DC

Gray Colin S. 2012, "Airpower for Strategic Effect", Air University Press, Maxwell Air Force Base, Alabama

Mann Edward C. III 1995, "Thunder and Lightning. Desert Storm and the Airpower Debates, Volume Two of a Two-Volume Series", Air University Press, Maxwell Air Force Base, Alabama

Olsen John Andreas 2011, "Global Air Power", Potomac Books, Washington, DC

Pape Robert A. 1996, "Bombing to Win. Air Power and Coercion in War", Cornell University Press, Ithaca

Warden John A. III 2000, "The Air Campaign", toExcel Press, Lincoln

Άρθρα Ξενόγλωσσα

Cohen Eliot A. 1994, "The Mustique of U.S. Air Power", Foreign Affairs, Volume 73, No. 1

Keaney Thomas A. 1997, "The Linkage of Air and Ground Power in the Future of Conflict", International Security, Volume 22, No. 2, http://www.jstor.org

Pape Robert A. 2004, "The True Worth of Air Power", Foreign Affairs, Volume 83, No. 2

Μεταπτυχιακή Διπλωματική Εργασία

Παπαγιαννοπούλου Μαρία Χριστίνα 2015, «Συνέχεια και Εξέλιξη της Αεροπορικής Στρατηγικής από τον 20ο στον 21ο Αιώνα», Πανεπιστήμιο Πειραιώς, Πειραιάς

Επίσημες Εκθέσεις

U.S.A. Department of Defense Final Report to Congress 1992, "Conduct of the Persian Gulf War", Washington, DC (ελληνική μετάφραση Δημήτρης Σκαρβέλης: Η Τελική Επίσημη Έκθεση του Υπουργείου Εθνικής Αμύνης των Η.Π.Α. προς το Κογκρέσσο, «Ο Πόλεμος του Κόλπου», Ι. Φλώρος, Αθήνα)

Επισκεφθείτε μας στην διεύθυνση : www. elisme.gr
Επικοινωνείτε μαζύ μας στην διεύθυνση : elesme@otenet.gr

Το Τέλος του Πολέμου στην Συρία, το Κουρδικό Κράτος και οι Στρατηγοί Ματίς και ΜακΜάστερ

Του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννου Αθ. Μπαλτζώη

Τελικά η νέα Αμερικανική πολιτική και οι προθέσεις Τραμπ, αρχίζουν να διαφαίνονται πλέον και δη στην διακεκαυμένη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Μερικά σημαντικά γεγονότα, αποδεικνύουν την νέα αντίληψη για το μέτωπο της Συρίας και του Ιράκ. Οι ΗΠΑ, αλλάζουν πλήρως την πολιτική Ομπάμα και δείχνουν με σαφήνεια ποια θα είναι αυτή η νέα πολιτική. Τα γεγονότα είναι τα εξής: Η αποστολή Αμερικανικών χερσαίων στρατευμάτων στην καρδιά της κόλασης, η συμμαχία των ΗΠΑ επισήμως με τους Κούρδους της Συρίας και η πρωτοφανής συνάντηση των τριών αρχηγών των Γενικών Επιτελείων, ΗΠΑ, Ρωσίας και Τουρκίας.

Ας αναλύσουμε τα γεγονότα και ας προσπαθήσουμε να εξάγουμε τα συμπεράσματα από τις νέες εξελίξεις. Με απόφαση του προέδρου Τραμπ, οι ΗΠΑ στέλνουν στρατεύματα στην Συρία και δη στο κέντρο των εξελίξεων. Έτσι Τμήματα (δεν έχει εξακριβωθεί ο ακριβής αριθμός, αλλά μάλλον είναι περί τους 400 άνδρες) του 75ου Συντάγματος Rangers των ΗΠΑ έχουν ήδη φθάσει στην Συρία και έχουν προωθηθεί σε στρατηγικής σημασίας περιοχές, όπως Ανατολικά του Χαλεπίου και Δυτικά και εντός της πόλης Μανμπίζ (η αρχαία Ελληνική Ιεράπολις), μπροστά από τα Τουρκικά στρατεύματα, της επιχείρησης «Ασπίδα του Ευφράτη» που μετά την κατάληψη της πόλης Αλ Μπάμπ, είχαν πρόθεση να κινηθούν Ανατολικά προς την Μανμπίζ και στην συνέχεια προς την Ράκα.

Τα Αμερικανικά στρατεύματα με την κίνηση αυτή ουσιαστικά απαγόρευσαν στους Τούρκους να κινηθούν Ανατολικά, οι δε Ρώσοι με τις Συριακές δυνάμεις από τον Νότο έπραξαν το αυτό. Οι αμερικανικές δυνάμεις βρέθηκαν εκεί με σκοπό να ετοιμαστούν και να συνεργαστούν μαζί με τις συμμαχικές δυνάμεις των για την προέλαση και κατάληψη της πρωτεύουσας του ISIS, της Ράκας (της αρχαίας Ελληνικής Καλλινίκης). Το Αμερικανικό 75ο Σύνταγμα των Rangers , όπως αναφέρεται στα DebkaFiles, θα ηγηθεί της επίθεσης των δυνάμεων που θα προελάσουν και θα επιτεθούν για την απελευθέρωση της Ράκας, μεταφέρθηκε πρόσφατα από την αεροπορική βάση του Φορτ Λιούις, στην Ουάσιγκτον στην αεροπορική βάση Ρμεϊλάν, που διατηρούν οι ΗΠΑ, κοντά στην Συρο-Κουρδική πόλη της Χασάκα. Το Σύνταγμα αυτό είναι εφοδιασμένο με ελαφρά άρματα Striker, ενώ περισσότερα άρματα και βαρύς οπλισμός έφθασαν από το Ιρακινό Κουρδιστάν, όπου οι ΗΠΑ διατηρούσαν στρατιωτικές δυνάμεις.

Η σπουδαία είδηση των εξελίξεων είναι η απόφαση του προέδρου Τραμπ, της επιλογής των συμμάχων των ΗΠΑ για την επιχείρηση αυτή. Έτσι για την εκτέλεση της επιχείρησης αυτής οι Αμερικανοί θα πλαισιωθούν μόνο από τους συμμάχους που εμπιστεύονται και στηρίζουν στην περιοχή και αποτελεί προάγγελο εκπληκτικών εξελίξεων. Δηλαδή οι Αμερικανοί θα εκτελέσουν την επιχείρηση απελευθέρωσης της Ράκα πλαισιωμένοι από τους Κούρδους της Συρίας που ηγούνται του συνασπισμού των SDF (Syrian Democratic Forces) . Το SDF διαθέτει σήμερα 55.000 αξιόμαχους και εμπειροπόλεμους μαχητές, εκ των οποίων, οι 45.000 μαχητές είναι οι Κούρδοι της Συρίας, δηλαδή οι Μονάδες Προστασίας του Λαού του YPG (στα Κουρδικά Yekîneyên Parastina Gel□), καθώς και οι 10.000 μαχητές από τις Αραβικές φυλές της Βόρειας περιοχής της Συρίας, που πολεμούν τους τζιχαντιστές μαζί με το YPG. Η απόφαση αυτή των ΗΠΑ προκάλεσε πανικό και απογοήτευση στην Τουρκία, καθόσον οι Τούρκοι θεωρούν το YPG «τρομοκρατική» οργάνωση και παρακλάδι του Τουρκικού PKK (Οτσαλάν). Βλέπουν δε να καταρρέει όλος ο σχεδιασμός των και η άφρων και καταστρεπτική των πολιτική στην Συρία, με κυριότερο αποτέλεσμα την δημιουργία πλέον Κουρδικού κράτους στην Συρία. Η απόφαση Τραμπ είναι αποτέλεσμα της θετικής εισήγησης του Υπουργού Αμύνης Τζέιμς Ματίς και του Συμβούλου Εθνικής Ασφαλείας στρατηγού ΜακΜάστερ, ο οποίος ευτυχώς πήρε την θέση του φιλότουρκου στρατηγού Φλιν, που έκανε «λόμπινγκ» για την Τουρκία, λαβών μάλιστα το ποσό των 530.000 δολαρίων, μια αλλαγή που αν δεν ευνοήσει τα εθνικά θέματα, τουλάχιστον δεν θα τα βλάψει, όπως θα συνέβαινε με τον στρατηγό Φλιν.

Εδώ να αναφέρουμε ότι οι Τούρκοι στήριξαν από την αρχή τον λεγόμενο Ισλαμιστικό Ελεύθερο Συριακό Στρατό (FSA), ο οποίος έχασε πλέον την εμπιστοσύνη των Δυτικών, λόγω της ακραίας ριζοσπαστικοποίησής του. Μάλιστα ο σημερινός FSA αποτελείται από συμμορίες ισλαμιστών και Τουρκμένων, δηλαδή μιας τουρκικής φυλής της Συρίας, που πολεμάνε για να μετατρέψουν τη Συρία σε προτεκτοράτο της νέας Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Οι δημοκρατικές οργανώσεις του FSA εγκαίρως είδαν την κατάσταση και έφυγαν από αυτόν και εντάχθηκαν στις SDF, δηλαδή πήγαν με τους Κούρδους της Συρίας και τους άλλους μετριοπαθείς Άραβες. Η απόφαση αυτή των ΗΠΑ κατέρριψε ολοσχερώς τις νεοθωμανικές ονειρώξεις του Σουλτάνου Ερντογάν στην Συρία και προανήγγειλε επισήμως την δημιουργία του εφιάλτη της Τουρκίας, το μελλοντικό Κουρδικό κράτος στην Συρία.

Πλέον των ανωτέρω δυνάμεων και σύμφωνα με το Army Times, οι ΗΠΑ ετοιμάζουν την ανάπτυξη στην Βόρεια Συρία 2.500 στρατιωτών της 82ας Αερομεταφερόμενης Μεραρχίας, που εδρεύει στο Κουβέιτ, για να συνδράμει το προαναφερθέν 75ο Σύνταγμα των Rangers, που θα έχει τον ηγετικό ρόλο στην επίθεση. Ο Αμερικανός στρατηγός Τζόσεφ Βότελ, διοικητής των αμερικανικών στρατευμάτων στη Μέση Ανατολή, ήταν πιο αποκαλυπτικός. Μιλώντας σε Αμερικανούς γερουσιαστές πρόσφατα, είπε ότι η Αμερικανική στρατιωτική παρουσία στη Συρία θα μεγαλώσει αριθμητικά και θα παραταθεί χρονικά, ώστε να καταπολεμηθεί ολοκληρωτικά το Ισλαμικό Κράτος (ISIS) και ότι θα χρειαστούν περισσότερα τακτικά στρατεύματα στη Συρία για να εξασφαλιστεί η σταθερότητα στη χώρα μετά την ήττα του Ισλαμικού Κράτους. Ο Βότελ επεσήμανε ότι μέχρι σήμερα στη Συρία επιχειρούσαν άνδρες των ειδικών δυνάμεων των ΗΠΑ, αλλά από εδώ και πέρα θα αναπτυχθούν και τακτικές

μονάδες. Ακόμα ανέφερε ότι θα χρειαστεί μεγάλη ανθρωπιστική βοήθεια και καλοί τοπικοί ηγέτες για να αναλάβουν την τοπική αυτοδιοίκηση της Ράκα ώστε η πόλη να επιστρέψει στην κανονικότητα αφού εκδιωχθεί το Ισλαμικό Κράτος.

Το δεύτερο γεγονός ήταν πρωτοφανές, ιστορικό και μοναδικό. Είναι η «επική» συνάντηση των τριών Αρχηγών Γενικών Επιτελείων , ΗΠΑ-Ρωσίας και Τουρκίας, στην τουρκική πόλη της Αντάλυας στις 7 Μαρτίου. Ο στρατηγός Τζόζεφ Ντάνφορντ , των ΗΠΑ, ο στρατηγός Βαλερύ Γερασίμοφ της Ρωσίας και ο στρατηγός Χουλουσί Ακάρ της Τουρκίας (φωτό κάτω) συναντήθηκαν και συμφώνησαν για τον συντονισμό των στρατιωτικών επιχειρήσεων στην Συρία.

Συγκεκριμένα συζήτησαν:

α. Πως θα αποτραπούν ατυχήματα μεταξύ των τριών στρατών που ευρίσκονται πέριξ, εντός και εκτός της Μανμπίζ .

β. Πως θα υπάρξει καλύτερη συνεργασία κατά την διάρκεια των μελλοντικών επιχειρήσεων.

γ. Πως ενδεχομένως θα υπάρξει τριμερής συνεργασία, όταν και αν απαιτηθεί, ώστε να ηττηθεί το Ισλαμικό Κράτος.

δ. Ερευνήθηκε και αποφασίστηκαν κοινοί τρόποι χειρισμού και διαχείρισης με τον Συριακό Αραβικό Στρατό (δυνάμεις του Άσαντ), που τώρα είναι κάτω από τον έλεγχο της Ρωσικής Διοίκησης στην Συρία.

Τελικά αφού απέτυχαν να δημιουργήσουν ένα οριστικό κοινό πλάνο συνεργασίας κατά των τζιχαντιστών , οι τρεις Αρχηγοί, που στην ουσία είναι οι δύο (Ρώσος και Αμερικανός) αποφάσισαν να διαιρέσουν την Συριακή Ζώνη επιχειρήσεων σε τομείς ευθύνης. Έτσι θα αποφασίσουν σύντομα ποιες ζώνες επιχειρήσεων θα είναι υπό τον απόλυτο έλεγχο των Αμερικανών και δε θα εμπλέκονται οι Ρώσοι και ποιες ζώνες θα είναι υπό τον έλεγχο των Ρώσων χωρίς εμπλοκή των Αμερικανών. Το σημαντικό εδώ είναι ότι δεν αναφέρεται καν ο ρόλος της Τουρκίας, που προφανώς τίθεται εκτός των ζωνών ελέγχου Ρώσων και Αμερικανών, χωρίς να τους δίδεται περισσότερο χώρο ευθύνης, εκτός από την περιοχή που ήδη έχει καταλάβει ο Τουρκικός στρατός. Δηλαδή στην κυριολεξία Ρώσοι και Αμερικανοί κατέστησαν σαφές στον Χουλουσί Ακάρ, ότι μέχρις εδώ και μη παρέκει, γιατί θα μας βρεις απέναντί σου.

Όπως γίνεται αντιληπτό η διοίκηση Τραμπ πραγματοποιεί την πρώτη ολοκληρωμένη χερσαία στρατιωτική ενέργεια στην Συρία, με σκοπό την ουσιαστική αντιμετώπιση μέχρι τελικής καταστροφής, του Ισλαμικού κράτους, υλοποιώντας τις προεκλογικές υποσχέσεις του προέδρου Τραμπ, περί πλήρους καταστροφής του ISIS. Φυσικά η αεροπορική επιχείρηση Inherence Resolve θα συνεχιστεί, παρέχοντας αεροπορική υποστήριξη στα χερσαία τμήματα. Είναι η πρώτη φορά που τακτικές Αμερικανικές δυνάμεις εισέρχονται στο «βούρκο» της Συρίας και δη στο κέντρο των εξελίξεων και αναλαμβάνουν δράση. Και δεν είναι μόνο αυτό. Διαπιστώνοντας την επιτυχή προβολή ισχύος των Ρώσων στην Συρία και τις επικίνδυνες για την Αμερικανική πολιτική βλέψεις της Τουρκίας με την επιχείρηση «Ασπίδα του Ευφράτη», όπως την πρόθεση να καταλάβει την Μανμπίζ και να ηγηθεί μαζί με τους συμμάχους της, τον Ελεύθερο Συριακό Στρατό (FSA), για την απελευθέρωση της Ράκα, ώστε να αποτρέψουν την δημιουργία Κουρδικού κράτους στα Βόρεια σύνορα της Συρίας, η απόφαση Τραμπ και του επιτελείου του έβαλε τέλος σε όλα αυτά. Πρώτον ήλθε σε συνεννόηση και συνεργασία με τους Ρώσους και «μοίρασε» την Συρία σε ζώνες επιχειρήσεων μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσίας, οι οποίες τελικά θα μετατραπούν σε ζώνες επιρροής και ελέγχου των δύο μεγάλων δυνάμεων μετά το τέλος του πολέμου. Δεύτερον στην ουσία προαναγγέλθηκε η δημιουργία Κουρδικού κράτους στην Βόρεια Συρία, οι δε Κούρδοι του YPG θεωρούνται πλέον φίλοι, και σύμμαχοι των ΗΠΑ και ουδείς επιτρέπεται πλέον να το αμφισβητήσει ή να προβεί σε στρατιωτικές επιχειρήσεις εναντίον των (λέγε με Τουρκία) και το μήνυμα στρεφόταν ιδιαίτερα προς την θορυβούσα Τουρκία, καθόσον η Ρωσία αντιλαμβάνεται την υψηλή στρατηγική και είναι ευχαριστημένη με την εδραίωσή της στην Δυτική Συρία. Στην Τουρκία ετέθησαν όρια, που είναι πλέον η Αλ Μπαμπ και η περιοχή που έχει καταλάβει και ότι δεν θα προβεί σε καμιά άλλη ενέργεια, μέχρι το τέλος των εξελίξεων. Ο άγνωστος παράγοντας μέχρι τώρα είναι το Ιράν, που και συμμετοχή στις επιχειρήσεις έχει και παρουσία ισχυρή στο πλευρό του Άσαντ διαθέτει μέχρι τώρα και θα είναι εξαιρετικά ενδιαφέρουσα η πολιτική που θα εφαρμόσει.

Έτσι γίνεται πλέον αντιληπτό η διαμορφούμενη νέα Αμερικανική πολιτική στην Μέση Ανατολή, διαφορετική της πολιτικής Ομπάμα, όπου η διοίκηση Τραμπ αποφάσισε την ενεργό στρατιωτική συμμετοχή, ώστε να επιτευχθεί το τέλος του πολέμου στην Συρία και στο Ιράκ (η κατάληψη της Μοσούλης προχωρά, έστω και με βραδείς ρυθμούς), η καταστροφή του Ισλαμικού κράτους και η τελική διευθέτηση της περιοχής, με εδαφικές διαμορφώσεις από νέες κρατικές οντότητες, που θα υπάγονται στις σφαίρες επιρροής των δύο υπερδυνάμεων. Το πώς θα διαμορφωθεί η περιοχή και ποιες κρατικές οντότητες υπό οιαδήποτε μορφή θα δημιουργηθούν (καντονοποίηση, ομοσπονδοποίηση ή ξεχωριστά κράτη-προτεκτοράτα με βάση την θρησκευτική και φυλετική ταυτότητα) θα το δούμε με το τέλος του πολέμου, που αναμένεται πλέον. Πάντως μια ιδέα για το τι μορφή θα λάβει χώρα στην περιοχή Συρίας και Ιράκ, μας δίνουν δύο χάρτες, ο πρώτος της βραβευμένης δημοσιογράφου Ρόμπιν Ράιτ (του 2013) και ο πρόσφατος του γκουρού και διευθυντού του think tank Stratford, του Τζορτζ Φρήντμαν (του 2017). Η δημιουργία δε του Κουρδικού κράτους στην Βόρεια Συρία θεωρείται πλέον βεβαία, οι δε Κούρδοι της Συρίας ανακηρύσσονται φίλοι και σύμμαχοι των ΗΠΑ. Ήδη η Ιεράπολις (Μανμπίζ) ανακήρυξε την αυτονομία της και ξέρετε που, στην Μόσχα, κάνοντας τους Τούρκους να μιλούν για προδοσία!!! Η Τουρκία χάνει οριστικά το παιχνίδι στην περιοχή, η δε μεγαλόπνοη Οθωμανική πολιτική Ερντογάν, λαμβάνει οριστικά τέλος και το κυριότερο οι εξελίξεις αναμένονται δραματικές και ενδεχομένως διασπαστικές ή εμφυλιοπολεμικές, μη ξεχνώντας τα δεκάδες εκατομμύρια των Κούρδων εντός της Τουρκίας. Και θα λέγαμε ότι ουσιαστικό ρόλο στις νέες εξελίξεις έχουν δύο εξαιρετικοί, μπαρουτοκαπνισμένοι και γνώστες της περιοχής στρατηγοί: Ο Υπουργός Άμυνας Τζέιμς Ματίς και ο νέος Σύμβουλος Εθνικής Ασφαλείας, ο Τεθωρακισμένος εν ενεργεία στρατηγός Μακ-Μάστερ.

Διακήρυξη της Ρώμης της 25ης Μαρτίου 2017

Στην επετειακή Σύνοδο της Ρώμης, υπεγράφη από τους 27 Ευρωπαίους ηγέτες η Διακήρυξη της ΕΕ.
Οι 27 απέστειλαν μήνυμα ενότητας σε όλη την Ευρώπη αλλά την ίδια στιγμή υπέγραψαν μια Διακήρυξη που κατοχυρώνει την αρχή μίας Ένωσης πολλών ταχυτήτων.

Το κείμενο της Διακήρυξης της Ρώμης

«Εμείς, οι ηγέτες των 27 κρατών μελών και των θεσμικών οργάνων της ΕΕ αισθανόμαστε υπερήφανοι για τα επιτεύγματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης: η οικοδόμηση της ευρωπαϊκής ενότητας αποτελεί ένα τολμηρό και μακρόπνοο σχέδιο. Πριν από εξήντα χρόνια, ανακάμπτοντας από την τραγωδία δύο παγκοσμίων πολέμων, αποφασίσαμε να ενωθούμε και να αναγεννήσουμε από τις στάχτες της την ήπειρό μας.

Οικοδομήσαμε μια μοναδική Ένωση με κοινά θεσμικά όργανα και ισχυρές αξίες, μια κοινότητα ειρήνης, ελευθερίας, δημοκρατίας, ανθρωπίνων δικαιωμάτων και κράτους δικαίου, μια σημαντική οικονομική δύναμη με ασύγκριτα επίπεδα κοινωνικής προστασίας και πρόνοιας Η ευρωπαϊκή ενότητα ξεκίνησε σαν ένα όραμα λίγων και μετουσιώθηκε σε ελπίδα των πολλών. Και μετά η Ευρώπη έγινε ξανά μία. Σήμερα, είμαστε ενωμένοι και δυνατότεροι, εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπων σε όλη την Ευρώπη επωφελούνται από τη ζωή σε μια διευρυμένη Ένωση που έχει ξεπεράσει τις παλιές διαφορές.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση αντιμετωπίζει πρωτοφανείς προκλήσεις, τόσο σε παγκόσμιο επίπεδο όσο και στο εσωτερικό της: περιφερειακές συρράξεις, τρομοκρατία, αυξανόμενες μεταναστευτικές πιέσεις, προστατευτισμός, κοινωνικές και οικονομικές ανισότητες, Ενωμένοι, είμαστε αποφασισμένοι να αντιμετωπίσουμε τις προκλήσεις σε έναν ταχέως μεταβαλλόμενο κόσμο και να προσφέρουμε στους πολίτες μας ασφάλεια, αλλά και νέες ευκαιρίες.

Θα καταστήσουμε την Ευρωπαϊκή Ένωση ισχυρότερη και πιο ανθεκτική, μέσα από ακόμα μεγαλύτερη ενότητα και αλληλεγγύη μεταξύ μας και μέσα από την τήρηση κοινών κανόνων. Η ενότητα είναι αναγκαιότητα, αλλά και ελεύθερη επιλογή μας. Το κάθε κράτος μόνο του, θα είχε περιθωριοποιηθεί από την παγκόσμια δυναμική. Μόνο αν είμαστε ενωμένοι μπορούμε να επηρεάσουμε τη δυναμική αυτή και να προστατεύσουμε τα κοινά μας συμφέροντα και αξίες.

Θα προχωρούμε ενωμένοι, με διαφορετικούς ρυθμούς και ένταση όπου χρειάζεται, αλλά πάντα προς την ίδια κατεύθυνση, όπως έχουμε κάνει και στο παρελθόν, τηρώντας τις Συνθήκες και διατηρώντας πάντα ανοιχτή την πόρτα σε εκείνους που θα θελήσουν να συμμετάσχουν αργότερα. Η Ένωσή μας είναι ενιαία και αδιαίρετη.

Στα επόμενα δέκα χρόνια επιθυμούμε μια Ένωση ασφαλή, ευημερούσα, ανταγωνιστική, βιώσιμη και κοινωνικά υπεύθυνη και με τη βούληση και την ικανότητα να διαδραματίζει κεντρικό ρόλο στον πλανήτη και να διαμορφώνει την παγκοσμιοποίηση. Επιθυμούμε μια Ένωση όπου οι πολίτες της θα έχουν νέες ευκαιρίες για πολιτιστική και κοινωνική ανάπτυξη και οικονομική μεγέθυνση. Επιθυμούμε μια Ένωση που θα παραμένει ανοικτή στις ευρωπαϊκές χώρες που σέβονται τις αξίες μας και δεσμεύονται να τις προαγάγουν.

Σε αυτή την εποχή αλλαγών και έχοντας επίγνωση των ανησυχιών των πολιτών μας, δεσμευόμαστε ως προς το θεματολόγιο της Ρώμης και δηλώνουμε ότι θα καταβάλουμε προσπάθειες για να υλοποιήσουμε:

1. Μια ασφαλή και προστατευμένη Ευρώπη: μια Ένωση όπου όλοι οι πολίτες θα αισθάνονται ασφαλείς και θα μπορούν να κυκλοφορούν ελεύθερα, όπου τα εξωτερικά μας σύνορα θα είναι ασφαλή, εφαρμόζοντας μια αποτελεσματική, υπεύθυνη και βιώσιμη μεταναστευτική πολιτική που θα σέβεται τα διεθνή πρότυπα• μια Ευρώπη αποφασισμένη να καταπολεμήσει την τρομοκρατία και το οργανωμένο έγκλημα.

2. Μια ευημερούσα και βιώσιμη Ευρώπη: μια Ένωση που θα δημιουργεί ανάπτυξη και θέσεις απασχόλησης• μια Ένωση στην οποία μια ισχυρή, διασυνδεδεμένη και εξελισσόμενη ενιαία αγορά που θα ενσωματώνει τις τεχνολογικές μετεξελίξεις, και ένα σταθερό και ισχυρότερο ενιαίο νόμισμα θα διανοίγουν οδούς ανάπτυξης, συνοχής, ανταγωνιστικότητας, καινοτομίας και συναλλαγών, κατά κύριο δε λόγο για τις μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις• μια Ένωση που θα προωθεί τη διαρκή και βιώσιμη ανάπτυξη μέσα από επενδύσεις, διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις και θα εργάζεται για την ολοκλήρωση της Οικονομικής και Νομισματικής Ένωσης• μια Ένωση όπου οι οικονομίες θα συγκλίνουν• μια Ένωση όπου ο ενεργειακός εφο-

διασμός θα διασφαλίζεται και θα είναι οικονομικά προσιτός και το περιβάλλον καθαρό και ασφαλές

3. Μια κοινωνική Ευρώπη: μια Ένωση που θα εδράζεται στη βιώσιμη μεγέθυνση, θα προωθεί την οικονομική και κοινωνική πρόοδο αλλά και τη συνοχή και τη σύγκλιση, ενώ θα προστατεύει παράλληλα την ακεραιότητα της εσωτερικής αγοράς• μια Ένωση που θα λαμβάνει υπόψη της την ποικιλομορφία των εθνικών συστημάτων και τον βασικό ρόλο που διαδραματίζουν οι κοινωνικοί εταίροι• μια Ένωση που θα προάγει την ισότητα μεταξύ γυναικών και ανδρών καθώς και τα δικαιώματα και τις ίσες ευκαιρίες για όλους• μια Ένωση που θα μάχεται την ανεργία, τις διακρίσεις, τον κοινωνικό αποκλεισμό και τη φτώχεια• μια Ένωση όπου οι νέοι θα λαμβάνουν την καλύτερη δυνατή εκπαίδευση και κατάρτιση και θα μπορούν να σπουδάζουν και να αναζητούν εργασία σε όλη την ήπειρο• μια Ένωση που θα διατηρεί την πολιτιστική μας κληρονομιά και θα προωθεί την πολιτιστική πολυμορφία

4. Μια ισχυρότερη Ευρώπη στην παγκόσμια σκηνή: μια Ένωση που θα διευρύνει τις υφιστάμενες εταιρικές σχέσεις, θα οικοδομεί νέες και θα προάγει τη σταθερότητα και την ευημερία στην άμεση γειτονία της ανατολικά και νότια, αλλά και στη Μέση Ανατολή, στην Αφρική και παγκοσμίως• μια Ένωση έτοιμη να αναλάβει περισσότερες ευθύνες και να συνδράμει για τη δημιουργία μιας περισσότερο ανταγωνιστικής και ολοκληρωμένης αμυντικής βιομηχανίας• μια Ένωση που θα δεσμεύεται να ενισχύει την κοινή της ασφάλεια και άμυνα, και σε συνεργασία και συμπληρωματικά με τον Οργανισμό Βορειοατλαντικού Συμφώνου λαμβάνοντας υπόψη τις εθνικές συνθήκες και τις νομικές δεσμεύσεις• μια Ένωση που θα συμμετέχει ενεργά στα Ηνωμένα Έθνη και θα προστατεύει ένα πολυμερές σύστημα που θα βασίζεται σε κανόνες, θα είναι υπερήφανη για τις αξίες της και θα προστατεύει τους πολίτες της, θα προωθεί το ελεύθερο και δίκαιο εμπόριο καθώς και μια θετική παγκόσμια πολιτική για το κλίμα.

Θα επιδιώξουμε τους στόχους αυτούς πεπεισμένοι ότι το μέλλον της Ευρώπης βρίσκεται στα χέρια μας και ότι η Ευρωπαϊκή Ένωση αποτελεί το καλύτερο μέσο για την επίτευξη των στόχων μας. Δεσμευόμαστε ότι θα ακούμε και θα ανταποκρινόμαστε στις ανησυχίες που εκφράζουν οι πολίτες μας και ότι θα συνεργαζόμαστε με τα εθνικά μας κοινοβούλια. Θα συνεργαζόμαστε στο αποδοτικότερο κάθε φορά επίπεδο, είτε είναι το ενωσιακό, το εθνικό, το περιφερειακό ή το τοπικό και με πνεύμα εμπιστοσύνης και καλόπιστης συνεργασίας, μεταξύ των κρατών μελών και μεταξύ αυτών και των θεσμικών οργάνων της ΕΕ, σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας. Θα δώσουμε τον απαραίτητο χώρο ελιγμών στα διάφορα επίπεδα ώστε να ενισχυθούν η καινοτομία και το δυναμικό μεγέθυνσης της Ευρώπης.

Επιθυμούμε η Ένωση να είναι μεγάλη στα μεγάλα ζητήματα και μικρή στα μικρά. Θα προάγουμε μια δημοκρατική, αποτελεσματική και διαφανή διαδικασία λήψης αποφάσεων και καλύτερα αποτελέσματα.

Εμείς, οι ηγέτες, συνεργαζόμενοι στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου και μεταξύ των θεσμικών μας οργάνων, θα διασφαλίσουμε ότι θα εφαρμοστεί το σημερινό θεματολόγιο ώστε να αποτελέσει την αυριανή πραγματικότητα.

Έχουμε ενωθεί για το καλύτερο. Η Ευρώπη είναι το κοινό μας μέλλον».

Η ΝΕΑ ΕΥΡΩΠΗ: Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ-ΚΡΑΤΟΥΣ,ΤΟ ΔΙΑΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΟ ΜΟΝΤΕΛΟ ΚΑΙ Η ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΔΩΝ

Γράφει ο Πέτρος Τασιός*

2016: ΤΟ ΕΤΟΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΝ ΣΤΗΝ ΚΑΛΠΗ

Το περασμένο έτος ήταν η χρονιά των πολιτικών επαναστάσεων. Το δημοψήφισμα της 23ης Ιουνίου όπου πλειοψήφισε η απόφαση για την αποχώρηση του ΗΒ από την ΕΕ και η νίκη του Ντόναλντ Τραμπ στις αμερικανικές προεδρικές εκλογές την 9η Νοεμβρίου σηματοδοτούν δομικές αλλαγές στο διεθνές πολιτικό στερέωμα.

Ο σημειολογικός τους χαρακτήρας έγκειται στην απόρριψη των εγχώριων και διεθνών ελίτ, καθώς και των εκπροσώπων της καθεστηκυίας τάξης που αποτελούν τους κύριους εκφραστές της πολιτικής ορθότητας. Οι δύο αντισυστημικές αυτές επιλογές είναι συνδεδεμένες μεταξύ τους υπό την έννοια ότι στρέφονται εναντίον της παγκοσμιοποίησης στις διάφορες εκφάνσεις της, όπως οι υπερεθνικοί οργανισμοί και οι διηπειρωτικές συμφωνίες, ενώ ταυτόχρονα καταδεικνύουν την αποτυχία της δημιουργίας μιας μετεθνικής συλλογικής ταυτότητας, την οποία οραματίζονταν τόσο ο οικουμενικός φιλελευθερισμός όσο και ο αριστερός διεθνισμός. Τα έθνη-κράτη αναδεικνύονται ξανά ως κυρίαρχος παράγοντας διαμόρφωσης παγκόσμιων εξελίξεων και ένα νέο εθνοκεντρικό σύστημα βρίσκεται υπό διαμόρφωση.

Οι προαναφερθείσες πολιτικές αλλαγές προκαλούν ισχυρότατους κραδασμούς στην ΕΕ που βρίσκεται αντιμέτωπη με τη μεγαλύτερη κρίση έως τώρα.

Η απόρριψη των συνταγματικών μεταρρυθμίσεων στο δημοψήφισμα της Ιταλίας στις 4 Δεκεμβρίου αποτελεί το τρίτο σημαντικό γεγονός που ήρθε ως επιστέγασμα των όσων προηγήθηκαν σε ΗΒ και ΗΠΑ. Τα δύο δημοψηφίσματα είχαν ως κοινό παρονομαστή την άρνηση μεταβίβασης εξουσιών από τα κράτη σε υπερεθνικά όργανα, της απρόσωπης γραφειοκρατίας, των μη εκλεγμένων αξιωματούχων των Βρυξελλών και της επικυρίαρχης στην Ευρώπη Γερμανίας.

2017: ΟΙ ΚΡΙΣΙΜΕΣ ΕΚΛΟΓΙΚΕΣ ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΕΙΣ

Η παρατεταμένη κρίση της ΕΕ, που διανύει τον έβδομο χρόνο της, είναι πολυεπίπεδη: κρίση τραπεζική, κρίση δημοσίου χρέους και πτώσης των επενδύσεων, κρίση ανθρωπιστική και μεταναστευτική-προσφυγική κρίση. Το υπερεθνικό μοντέλο που έχει επικρατήσει από το 1992 (Συνθήκη για την ΕΕ- Συνθήκη του Μάαστριχτ) και μετά (Συνθήκη της Νίκαιας και Συνθήκη της Λισαβόνας) έχει παρεκκλίνει από τις βασικές αξιακές αρχές της ευρωπαϊκής ιδέας και των στόχων των ιδρυτών της.

Έχοντας πια ελάχιστη λαϊκή νομιμοποίηση, οι διαλυτικές τάσεις που εκδηλώνονται στους κόλπους της θα ενταθούν στο τρέχον έτος, καθώς υπάρχουν τρεις κρίσιμες εκλογικές αναμετρήσεις.

Η πρώτη είναι στις 15 Μαρτίου στην Ολλανδία. Όλα δείχνουν ότι το Κόμμα για την Ελευθερία του Γκέρντ Βίλτερς θα αναδειχθεί πρώτο, έχοντας ως προμετωπίδα την αποχώρηση από το ευρώ και την ΕΕ. Παρόλο που ο σχηματισμός αυτοδύναμης κυβέρνησης δεν είναι εύκολος, όλες οι υπόλοιπες δυνάμεις του κοινοβουλίου θα πρέπει να συμμαχήσουν ενάντια σε αυτήν την προοπτική. Η πρωτιά του Κόμματος για την Ελευθερία θα αποτελέσει μεγάλο πλήγμα για την ΕΕ, αφού η Ολλανδία ανήκει στο σκληρό πυρήνα της Ένωσης.

Οι προεδρικές εκλογές στη Γαλλία στις 23 Απριλίου και 17 Μαΐου θα είναι καθοριστικής σημασίας. Με υποτονική οικονομία, υψηλή ανεργία, έλλειψη ασφαλείας λόγω ισλαμικής τρομοκρατίας και της μεγάλης μουσουλμανικής κοινότητας που ελάχιστα έχει αφομοιωθεί, οι ψηφοφόροι θα επιλέξουν την ηγεσία που θα αντιμετωπίσει πιο αποτελεσματικά αυτά τα προβλήματα. Η Μαρί Λεπέν προηγείται σε όλες τις δημοσκοπήσεις και θα είναι οπωσδήποτε στον β' γύρο. Υπό το βάρος των αποκαλύψεων για τον Φρανσουά Φιγιόν (''Πενέλοπι-γκέιτ'', το σκάνδαλο διορισμού της συζύγου του) το ενδεχόμενο η τελική αναμέτρηση να διεξαχθεί μεταξύ της Μαρί Λεπέν και του Εμμανουέλ Μακρόν μοιάζει το πιο πιθανό, γεγονός που θα ευνοήσει τους γάλλους εθνικιστές, αφού οι οπαδοί της συντηρητικής δεξιάς (και όχι μόνο) είναι πολύ αμφίβολο ότι θα συσπειρωθούν γύρω από τον κεντρώο υποψήφιο που ναι μεν προβάλλεται ως ανεξάρτητος, στην ουσία όμως έχει ταυτιστεί με την αποτυχημένη διακυβέρνηση του Σοσιαλιστικού Κόμματος την τελευταία πενταετία. Ο ίδιος είχε διατελέσει Αναπληρωτής Γενικός Γραμματέας και Υπουργός Οικονομικών και Βιομηχανίας υπό τον Φράνσουα Ολάντ και Μάνουελ Βάλς αντίστοιχα.

Αν το Εθνικό Μέτωπο τελικά νικήσει, τότε η κατάρρευση της ΕΕ θα είναι μη αναστρέψιμη διαδικασία, δεδομένο ότι ο γαλλογερμανικός άξονας συνεννόησης είναι απόλυτα απαραίτητος για το σημερινό οικοδόμημα. Η επιστροφή στο φράγκο και η αποχώρηση από τη ΕΕ θα αποτελέσουν τις άμεσες προτεραιότητες της νέας εθνικιστικής κυβέρνησης.

Η επόμενη στη σειρά των σημαντικών πολιτικών αναμετρήσεων είναι οι ομοσπονδιακές εκλογές στη Γερμανία που θα διεξαχθούν στις 24 Σεπτεμβρίου. Η Άνγκελα Μέρκελ αισθητά αποδυναμωμένη από τις επιλογές της στο προσφυγικό, τις τρομοκρατικές επιθέσεις και τη φθορά της από τη μακρά παραμονή στην καγκελαρία για τρεις συνεχόμενες θητείες (2005-2017), θα είναι υποψήφια για τέταρτη φορά στις δυσκολότερες εκλογές μετά την επανένωση των δύο Γερμανιών. Με τον Μάρτιν Σούλτς στην ηγεσία του Σοσιαλιστικού Κόμματος, η πρωτιά των χριστιανοδημοκρατών κάθε άλλο παρά εύκολη είναι. Σε κάθε περίπτωση τα δύο παραδοσιακά πολιτικά κόμματα έχουν να αντιμετωπίσουν τη μεγάλη δυναμική του κόμματος Εναλλακτική για τη Γερμανία και την ηγέτιδά της Φράουκε Πέτρι που επαγγέλλεται την αρχή του τέλους της εποχής Μέρκελ. Με τις δημοσκοπικές μετρήσεις να δίνουν έως και 15%, θα αποτελέσει την τρίτη συμπαγή πολιτική δύναμη, εκφράζοντας θέσεις που βρίσκονται πολύ κοντά στο Εθνικό Δημοκρατικό Κόμμα της Γερμανίας, δηλαδή το παραδοσιακό εθνικιστικό κίνημα.

Τέλος, μετά τη συντριπτική ήττα που υπέστη στο δημοψήφισμα για τις συνταγματικές μεταρρυθμίσεις στη χώρα του ο παραιτηθείς Πρωθυπουργός Ματέο Ρέντσι, η Ιταλία έχει ήδη μπει σε προεκλογική περίοδο. Οι προσεχείς εκλογές, όποτε και αν γίνουν (ενδεχομένως εντός του καλοκαιριού), θα αναδείξουν νικητή το Κίνημα των Πέντε Αστέρων του Μπέπε Γκρίλο και ενισχυμένη τη Λίγκα του Βορρά του Μάριο Σαλβίνι των οποίων το πρόγραμμα ταυτίζεται αναφορικά με την έξοδο από την ευρωζώνη και και τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος για την παραμονή ή μη στην Ένωση. Η Ιταλία έχει μετατραπεί σε ιδιαίτερα ευρωσκεπτιστική χώρα ύστερα από έξι χρόνια σκληρής λιτότητας, αύξηση της ανεργίας, κατάρρευσης των τραπεζών και μετανάστευσης των νέων. Έχοντας την τρίτη μεγαλύτερη οικονομία στην ευρωζώνη και την 13η παγκοσμίως, η αποχώρηση είτε από το ενιαίο νόμισμα είτε από μέλος της ΕΕ θα αποτελέσει καταλυτική εξέλιξη στην αποσύνθεση της γερμανικής Ευρώπης.

ΗΠΑ ΚΑΙ ΗΒ: ΣΕ ΤΡΟΧΙΑ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΕΕ

Ενώ οι παραπάνω εκλογικές αναμετρήσεις θα είναι κρίσιμες για το μέλλον της Ευρώπης, η βρετανική αποχώρηση και η διακυβέρνηση Ντόναλντ Τραμπ είναι αυτές που ουσιαστικά αντιστρέψουν τον ρου της ιστορίας, συμβάλλοντας στην αποδόμηση της ΕΕ. Για μια ακόμη φορά οι δύο αυτές δυνάμεις του δυτικού κόσμου, καθορίζουν τις εξελίξεις στο παγκόσμιο γίγνεσθαι.

Η Ντόναλντ Τραμπ και η Τερέζα Μέι ανανεώνουν την ‘‘ειδική σχέση’’ (special relationship) με την οποία είναι συνδεδεμένες ΗΠΑ και ΗΒ από το τέλος του Β’ Παγκοσμίου Πολέμου, σε ένα νέο πλαίσιο με κοινή αναθεωρητική ατζέντα για συγκεκριμένες πτυχές στη σκάκιερα της διεθνούς πολιτικής.

Η αποχώρηση ενός τόσου σημαντικού κράτους-μέλους (έχει τη δεύτερη μεγαλύτερη οικονομία και στρατιωτική δύναμη στην Ευρώπη) σηματοδοτεί την υποχώρηση της διεύρυνσης και τη συρρίκνωση της πορείας για μια διαρκή εγγύτερη ένωση. Το βρετανικό κοινοβούλιο και η Βουλή των Κοινοτήτων υπερψήφισαν την ενεργοποίηση του άρθρου 50 της Συνθήκης της ΕΕ, ώστε να ξεκινήσουν και τυπικά οι διαπραγματεύσεις στις 31 Μαρτίου 2017. Όσοι πίστευαν ότι το Brexit θα παραμείνει γράμμα κενό, όχι μόνο διαψεύστηκαν, αλλά και όπως διαφαίνεται η επιλογή ενός hard Brexit (‘’σκληρής βρετανικής εξόδου’’) συγκεντρώνει τις πιο πολλές πιθανότητες, τουλάχιστον στην παρούσα φάση. Σε αυτήν την περίπτωση όπου θα απουσιάζει η ελεύθερη μετακίνηση προσώπων, η πρόσβαση στην κοινή αγορά και οι εμπορικές συναλλαγές με την ΕΕ χωρίς περιορισμούς, το ΗΒ θα κάνει τις δικές του διμερείς συμφωνίες στη βάση των κανόνων του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου. Αποφασίζοντας να μην κάνει συμβιβασμούς με τις Βρυξέλλες, ώστε να μπορέσει να ελέγξει τα σύνορά του, οικοδομώντας ένα δικό του μοντέλο στις διεθνείς οικονομικές σχέσεις, θα αποτελέσει προηγούμενο για όσα ευρωπαϊκά κράτη θελήσουν να ανακτήσουν πλήρως την εθνική τους κυριαρχία.

Παράλληλα, η θεώρηση του Ντόναλντ Τραμπ ως προς το αμερικανικό συμφέρον και τις προτεραιότητες των ΗΠΑ, καθώς και το νέο διεθνές σύστημα που οραματίζεται, έρχονται σε πλήρη αντίθεση με την ΕΕ που είναι ένας υπερεθνικός οργανισμός που προωθεί τις πολυμερείς εμπορικές συμφωνίες, την ελεύθερη κυκλοφορία, τις περιβαλλοντικές ρυθμίσεις και το διεθνές δίκαιο. Έχοντας εκφραστεί δημόσια ενάντια στη μορφή της σημερινής Ευρώπης ("Η ΕΕ είναι κατά βάση το όχημα για να υλοποιήσει τους σκοπούς της η Γερμανία’’, Times 15.01.17) έχει επιλέξει να έρθει σε μετωπική σύγκρουση. Για τον σκοπό αυτό στη θέση του νέου αμερικανού πρέσβη στην ΕΕ είναι ο Τέντ Μάλοχ ο οποίος εξέφρασε την πεποίθηση ότι εν αρχή η ευρωζώνη και η ΕΕ αργότερα θα διαλυθούν. Συγκεκριμένα δήλωσε στο BBC Radio 4 (25.01.17) ‘‘Το πρώτο πράγμα που θα έκανα το 2017 θα ήταν να σορτάρω το ευρώ, είναι ένα νόμισμα το οποίο δεν βρίσκεται απλά σε πτώση, αλλά έχει σοβαρό πρόβλημα και θα μπορούσε στην πραγματικότητα να καταρεύσει μέσα στους επόμενους 18 μήνες’’ και απαντώντας στην ερώτηση εάν βλέπει θετικά μια εμπορική συμφωνία με την ΕΕ είπε ‘‘στο κοντινό μέλλον δεν θα υπάρχει Ευρωπαϊκή Ένωση όπως την ξέρουμε σήμερα. Εμπορικές συμφωνίες ξεχωριστά με χώρες που σήμερα είναι μέλη μπορεί να γίνουν.’’ Μάλιστα δήλωσε ευθαρσώς ‘‘Είχα μια προηγούμενη καριέρα σε μια διπλωματική θέση όπου βοήθησα στη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης. Οπότε ίσως υπάρχει μια άλλη ένωση που χρειάζεται δουλειά σε αυτόν τον τομέα’’. Ο αμερικανός πρέσβης στις Βρυξέλλες θεωρείται persona non grata ύστερα από την προσπάθεια απόρριψης του διορισμού του από την αντιπρόεδρο της Κομισιόν Φεντερίκα Μογκερίνι.

Φανερά οι κανόνες της μεταπολεμικής διατλαντικής σχέσεις όπου οι ΗΠΑ και η Ευρώπη υπήρξαν επί δεκαετίες στενά συνδεδεμένες με ένα πλέγμα συμμαχιών και θεσμών αλλάζουν.

Η ΕΕ συμπιεζόμενη από τις δύο υπερδυνάμεις (ΗΠΑ και Ρωσία) και με τα εθνικιστικά κόμματα να βρίσκονται προ των πυλών της εξουσίας, είναι αναγκασμένη να διεξάγει ταυτόχρονα έναν τριμέτωπο αγώνα, το αποτέλεσμα του οποίου δείχνει προδιαγεγραμμένο. Τα κέντρα εξουσίας και οι πολιτικές ελίτ της καθεστηκυίας ευρωπαϊκής τάξης δεν έχουν κατανοήσει ότι δεν είναι σε θέση να βρίσκονται σε αντιπαράθεση με τις δύο υπερδυνάμεις. Το μέγεθός της είναι μικρό για αυτούς τους δύο.

Η ΕΕ ΣΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΑ ΜΟΡΦΗ ΤΗΣ

Ποια είναι όμως η Ένωση που οδεύει στη διάλυση; Πρόκειται για ένα αυταρχικό, αντιεθνικό και νεοταξικό οικοδόμημα που έχει δομικό δημοκρατικό έλλειμμα, αφού από τα επτά θεσμικά της όργανα μόλις το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο εκλέγεται άμεσα χωρίς να μπορεί να δημιουργήσει νομοθεσία.

Θεμελιώδης αφετηρία του ευρωπαϊκού οικοδομήματος ήταν ο τερματισμός κάθε μορφής ηγεμονισμού και κηδεμονίας στις διακρατικές σχέσεις που γεννιέται από την άνιση ανάπτυξη και την έλλειψη της αρχής της ισοτιμίας. Η ΕΕ έχει όχι μόνο αποτύχει στην εκπλήρωση του σκοπού αυτού, αλλά βρίσκεται στο ακριβώς αντίθετο πλαίσιο. Η γραφειοκρατία των Βρυξελλών, ο ηγεμονισμός του Βερολίνου και ο έλεγχος της νομισματικής πολιτικής από την Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα λειτουργούν ως διευθυντήρια κέντρα εξουσίας για την λήψη/επιβολή αποφάσεων με τη μορφή υψηλής εποπτείας στις άλλες χώρες. Η υπερε-

θνική Ευρώπη έχει στοχοποιήσει τις κυριαρχίες των λιγότερων ισχυρών κρατών, ενώ η ισχύς και η κυριαρχία των ηγεμονικών κρατών έχει μείνει ανέπαφη, ώστε να μπορούν να ασκούν διευθυντικό ρόλο. Ο γαλλογερμανικός άξονας συνεννόησης, πάνω στον οποίο εξελίχθηκε το ευρωπαϊκό οικοδόμημα αντικατέστησε η μονοκρατορία της Γερμανίας.

Η επικυρίαρχη στην Ευρώπη Γερμανία συντρίβει τη διαφορετικότητα και υποχρεώνει τα κράτη-μέλη να συμμορφωθούν με τις επιλογές της, χρησιμοποιώντας συγκεκριμένους θεσμούς και μηχανισμούς. Μέσω του γερμανικού κεφαλαίου και των γερμανικών ελίτ, θεωρεί αυτονόητο ότι πρέπει να επιβάλει το κοινωνικό-οικονομικό μοντέλο της, ακολουθώντας τη ρήση του Γκέοργκ Βίλχελμ Φρήντριχ Χέγκελ ‘‘ότι είναι λογικό, αυτό είναι αληθινό, και ότι είναι αληθινό, αυτό είναι λογικό’’. Επιβάλει όχι μόνο νέο-φιλελεύθερες πολιτικές, αλλά και πολιτικές αυταρχικά παρεμβατικές, με αυξημένη φορολογία, σκληρό δημοσιονομικό έλεγχο, μέτρα λιτότητας, περικοπές δικαιωμάτων δίχως τη δυνατότητα ελεύθερων διαπραγματεύσεων, έχοντας δημιουργήσει δραματικές συνέπειες για την οικονομική ανάπτυξη και κοινωνική συνοχή.

Η σημερινή Ευρώπη είναι ένας άρρωστος οργανισμός με συσσωρευμένα προβλήματα τα οποία αδυνατεί να επιλύσει. Το έλλειμμα δημοκρατίας, η αναποτελεσματικότητα στην επίτευξη στόχων, ο ηγεμονισμός, η μετανάστευση, το προσφυγικό, η ισλαμοποίηση, η τρομοκρατία, ο δημογραφικός μαρασμός, η φτώχεια και η ανεργία είναι τα σημαντικότερα. Αφού διέλυσε την κοινωνική πρόνοια, υπερχρέωσε τα κράτη, οδήγησε στο οικονομικό περιθώριο μεγάλα τμήματα του πληθυσμού, αποδυνάμωσε την ευρωπαϊκή αλληλεγγύη, οι απρόσωποι τεχνοκράτες και εθνικές ελίτ φαίνονται αποσυνδεδεμένες από τα ουσιαστικά ζητήματα των ευρωπαίων πολιτών.

Η ΕΥΡΩΠΗ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

Το δίπολο κέντρο-δεξια/κέντρο-αριστερα που εναλλάσεται στην εξουσία τα τελευταία 50 χρόνια κλήνει τον ιστορικο του κύκλο. Στη θέση του αναδύονται οι νέες πολιτικές δυνάμεις που προκαλώντας ένα φαινόμενο ντόμινο θα διαλύσει την ΕΕ. Αυτές δεν είναι άλλες απο τα πατριωτικά και εθνικιστικά κόμματα που βρίσκονται στην πρωτοπορία του ευρωσκεπτικισμού και επαγγέλονται μια διαφορετική Ευρώπη, που συγκροτούν έναν διακριτό ιδεολογικό πόλο, μια με ξεχωριστή ιδεολογία που έχει συγκεκριμένη θεώρηση για το ποία Ευρώπη μπορεί να υπάρξει. Πρόκεται για την Ευρώπη των Εθνών.

Η Ευρώπη των Εθνών είναι η πολιτική έκφραση του ιδεολογικού πατριωτισμού και εθνικισμού σε πανευρωπαϊκό επίπεδο. Με αφετηρία το πνευματικό κίνημα του Ρομαντισμού, που βρίσκεται στον αντίποδα του ορθολογισμού και του υλισμού, έχει τρείς βασικές αρχές. α) τη διαφύλαξη του εθνικού χαρακτήρα των κοινωνιών και το δικαιωμά τους να διατηρήσουν την εθνική τους ταυτότητα, β) την υπεράσπιση των εθνικών πολιτισμών που αναπτύχθηκαν στην Ευρώπη, γ) το δικαιώμα της ελευθερίας των εθνών-κρατών να εφαρμόζουν από μόνα τους πολιτικές που να ρυθμίζουν τη ζωή των ανθρώπων που τα κατοικούν. Οι ευρωπαϊκοί λαοί έχουν κοινές πολιτισμικές ρίζες. Ως υπερασπιστές της εθνικής ταυτότητας και του εθνικού πολιτισμού χρειάζεται μία Ευρώπη η οποία πρωτίστως θα σέβεται την ελευθερία των εθνών-κρατών.

Η πολιτική θεώρηση της Ευρώπης των Εθνών θεμελιώνεται ιδεολογικά στη σχολή σκέψης του Πολιτικού Ρεαλισμού στην επιστήμη των Διεθνών Σχέσεων. Βασική πρόταση του ρεαλιστικού παραδείγματος είναι ότι η πηγή των ηθικών αξιών, κυριαρχίας και κανόνων είναι το έθνος-κράτος. Η κυριότερη αιτία συγκρούσεων και αστάθειας είναι η άνιση ανάπτυξη, τα διλήμματα ασφαλείας και ο ηγεμονισμός. Ο Πολιτικός Ρεαλισμός αντιβαίνει στον Πολιτικό Ιδεαλισμό που πρεσβεύει ότι το σύστημα δύναται να σταθεροποιηθεί με θεσμούς ελεγχόμενους από ισχυρά κράτη στη βάση αγγλοαμερικάνικων ηθικών αξιών και διοικητικών προσεγγίσεων.

Στο πεδίο της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης ο Πολιτικός Ρεαλισμός εκφράζεται με τη διακυβερνητική προσέγγιση. Αυτό το ρεύμα σκέψης επιδιώκει ένα διακρατικό συνεργατικό σύστημα στο οποίο το έθνος-κράτος παραμένει ανέπαφο και είναι ο υπέρτατος χώρος άσκησης της λαϊκής κυριαρχίας. Στη βάση αυτή γίνεται προσπάθεια συνεννόησης των αντιπροσώπων των εθνών-κρατών, δηλαδή των κυβερνήσεων ώστε να διαμορφωθούν κοινοί θεσμοί αποφάσεων και αν αυτό είναι εφικτό και ελέγξιμο κοινοί θεσμοί.

Οι κυριότερες θέσεις των υποστηρικτών του διακυβερνητικού μοντέλου της Ευρώπης συνοψίζονται ως εξής:

α) Η σημαντικότερη μεταβλητή είναι η Ευρώπη των Πατρίδων

β) Η λαϊκή κυριαρχία σε όλα τα θέματα ασκείται στο εθνικό επίπεδο και οι αποφάσεις λαμβάνονται όμοφωνα και συναινετικά. Οι θεσμοί είναι αμιγώς διακυβερνητικοί, ενώ σε ‘‘ενωσιακό’’ επίπεδο θεσμοθετούνται εκτελεστικά όργανα τα οποία όμως είναι εντολοδόχοι και όχι εντολείς

γ) Η προσέγγιση προϋποθέτει δράση και συνεργασία στην υψηλή πολιτική. Αυτό σημαίνει επίσης αμυντική και διπλωματική αλληλεγγύη

δ) Το πρόβλημα της άνισης ανάπτυξης και του ηγεμονισμού αντιμετωπίζεται με οικονομική αλληλεγγύη

ε) Κανένας δεν πρέπει να πειραματιστεί με την εθνική ταυτότητα και την εθνική συνείδηση των πολιτών των κρατών-μελών

στ) Κριτήριο λειτουργίας της κοινότητας πρέπει είναι το εθνικό συμφέρον

Ο κυριότερος εκφραστής και θεωρητικός των διακυβερνητικού μοντέλου ήταν ο Γάλλος ηγέτης Σαρλ ντε Γκωλ ο οποίος διετέλεσε Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας από το 1958 εως το 1969. Η θητεία του συνέπεσε τη χρονική περίοδο κατά την οποία γίνονταν σημαντικές διεργασίες σχετικά με τα πρώτα βήματα της ευρωπαϊκής ενοποίησης. Στόχος ήταν να αποφευχθούν ανταγωνισμοί και ηγεμονισμοί που οι ευρωπαϊκοί λαοί βίωσαν με τους δύο αδελφοκτόνους πολέμους στο πρώτο μισό του 20ου αιώνα. Ο Σαρλ ντε Γκωλ μίλησε για την Ευρώπη των Πατρίδων.

Η ιδέα για την Ευρώπη των Πατρίδων εκφράζει πρωτίστως τις έννοιες του εθνικισμού-πατριωτισμού και της εθνικής ανεξαρτησίας που αντιβαίνουν όμως στον σο-

βινιστικό εθνικισμό που πρεσβεύει το αίσθημα της ανωτερότητας απέναντι στους άλλους λαούς. Ο σοβινιστικός εθνικισμός είναι η άρνηση της ιδέας της εθνικής ανεξαρτησίας, επειδή καταλήγει να μην αναγνωρίζει στις άλλες κρατικές οντότητες το δικαίωμα αυτονομίας και ανεξαρτησίας.Ταυτόχρονα αποκηρύσσει την υπερεθνικότητα ή καθε άλλης μορφής διεθνισμού και προτάσει μια πλουραλιστική διακυβερνητική δομή. Χαρακτηριστικά είναι τα λόγια του γάλλου ηγέτη: ‘‘Για να οικοδομήσεις κάτι που θα κρατήσει επιβάλλεται να έχει ως θεμέλιο τις πραγματικότητες. Ε, λοιπόν αυτές οι πραγματικότητες (στην Ευρώπη) είναι εθνικές...(Η Ευρώπη) δεν μπορεί να οικοδομηθεί από μερικούς αεροπαγίτες, τεχνοκράτες, απάτριδες και ανεύθυνους’’.

Η θεσμική και πολιτική οργάνωση του ευρωπαϊκού χώρου σε ένα ένα πλουραλιστικό σύστημα συνεργαζόμενων κρατών περιλαμβάνει και τα έθνη-κράτη της Ανατολικής Ευρώπης μαζί με τη Ρωσία. Όπως το έθεσε ο Σαρλ ντε Γκωλ ‘‘Στόχος της Γαλλίας είναι η Ένωση ολόκληρης της Ευρώπης, του δυτικού τμήματος, του κέντρου της και του ανατολικού τμήματος της, με πρακτικά μέτρα, με ύφεση, με εγκάρδια συνενόηση και συνεργασία στα οποία είμαστε ειλικρίνα προσυλωμένοι’’, για να συμπληρώσει ‘‘Η Ευρώπη πρέπει να ενωθεί από τον Ατλαντικό μέχρι τα Ουράλια’’.

Αυτός ο τρόπος σκέψης απορίπτει κάθε μορφή ηγεμονισμού και κηδεμονίας. Η παρουσία των ΗΠΑ στην Ευρώπη μέσω της Βορειοατλαντικής Συμμαχίας (ΝΑΤΟ) δεν περιορίστηκε μόνο σε αμυντικό ρόλο, αλλά εμπόδισε την ανάπτυξη της ευρωπαϊκής ταυτότητας λόγω της επικράτισης του Ατλαντισμού. Αντίθετα, το διακυβερνητικό σύστημα θεωρεί απαραίτητη τη συνεργασία μεταξύ των κρατών στους τομείς της άμυνας, ασφάλειας και διπλωματίας και όχι μόνο στο οικονομικό επίπεδο με τη μορφή του ‘‘οικονομικού κοινοτισμού’’.

Η Ευρώπη των Εθνών πιστεύει ότι οποιαδήποτε μορφή ενοποίησης/ολοκλήρωσης είναι εφικτή με εθελούσιο και συνεργατικό τρόπο σε καθαρά διακυβερνητικό πλαίσιο, η οποία θα διατηρεί απαρέκλητα την αρχή της άσκησης της λαϊκής κυριαρχίας σε εθνικό επίπεδο. Η συγκεκριμένη ιδέα για την Ευρώπη, όπως αναλύθηκε, αντιτίθεται στους υπερεθνικούς θεσμούς και στη φεντεραλιστική θεώρηση που εντάσσονται στην ιδεαλιστική-φιλελεύθερη σχολή σκέψης. Η τελευταία εκφράστηκε με τέσσερεις προσεγγίσεις (λειτουργιστές, νέο-λειτουργιστές, φεντεραλιστές και νέο-φιλελεύυεροι) οι οποίες αναζητούν τρόπους υπέρβασης της κρατικής κυριαρχίας.

Τα κόμματα που τοποθετούνται στον χώρο του ιδεολογικού πατριωτισμού, παρ’ όλο που έχουν επιμέρους διαφοροποιήσεις για συγκεκριμένα ζητήματα από χώρα σε χώρα, παρουσιάζουν κοινούς προγραμματικούς στόχους για την ΕΕ οι οποίοι συνοψίζονται ως εξής:

Κατάργηση της Συνθήκης του Μάαστριχτ και επιστροφή στο εθνικό νόμισμα για τα κράτη εντός της ευρωζώνης

- Κατάργηση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής και της θέσης του Προέδρου της ΕΕ
- Ουσιαστική αναβάθμιση των αρμοδιοτήτων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου ώστε να ψηφίζει και να ανακαλεί σχέδια νόμων μη αιρετών οργάνων
- Πρόθυμη και ενεργή συνεργασία σε άμυνα, ασφάλεια και διπλωματία με μοναδικό γνώμονα τα συμφέροντα της Ευρώπης που θα είναι απεξαρτημένη από τον Αντλατισμό και οποιαδήποτε άλλη μορφής εξωτερικής ηγεμονίας
- Η εκχώρηση εθνικής κυριαρχίας να γίνεται σε εθελούσια βάση από όσες χώρες-μέλη το επιθυμούν σε τομείς χαμηλής πολιτικής που δεν θα αγγίζει το σκληρό πυρήνα των κυριαρχικών τους δικαιωμάτων
- Η διαδικασία της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης να παραμήνει σε αμιγώς διακυβερνητικά πλαίσια μεταξύ ανεξαρτήτων και ισότιμων κρατών
- Δημοψηφίσματα για όλα τα σημαντικά θέματα

Το παραπάνω προγραμματικό πλαίσιο έχει πια ριζοσπαστικοποιηθεί, αφού οι πολιτικές δυνάμεις που το εκφράζουν δεν επιζητούν μόνο αλλαγές και μεταρρυθμίσεις εντός του υπάρχοντος πλαισίου της ΕΕ, αλλά την αποδόμηση της με την αποχώρηση των κρατών-μελών από αυτήν.

Η ΝΕΑ ΕΥΡΩΠΗ ΠΟΥ ΑΝΑΔΥΕΤΑΙ

Η νέα-Ευρώπη, διάδοχος της σημερινής κατάστασης, θα αποτελεί μια Ευρώπη ανανεωμένων διεκδικητικών εθνών-κρατών, αντί μίας ασύνδετης, αναποτελε σματικής και αντιλαϊκής ΕΕ. Με μεγαλύτερη εθνική αυτονομία στην κοινωνική, οικονομική και εξωτερική πολιτική ώστε να αντιμετωπίσει τους κινδύνους και προκλήσεις που η ΕΕ έχει δείξει ανίκανη να διαχειριστεί αποτελεσματικά. Ο εθνικισμός έχει το είδος του ισχυρού και λαϊκού συνδέσμου που μπορεί να κινητοποιήσει τους ευρωπαίους πολίτες να επανεξοπλιστούν έναντι των μεγάλων απειλών που έχουν ανακύψει. Ακριβώς όπως κάτι το υπερεθνικό δεν εγγυάται την αρμονία, η εθνική κυριαρχία δεν προϋποθέτει την εχθρότητα μεταξύ των εθνών.

Σε μια Ευρώπη με ανανεώμενα έθνη-κράτη, οι χώρες θα συνεχίζουν να σχηματίζουν συμμαχίες με βάση τα κοινά συμφέροντα και τις ανησυχίες για την ασφάλεια, αγκαλιάζοντας τον γεωπολιτικό πλουραλισμό και εγκαταλείποντας τη φαντασία της ηπειρωτικής ενότητας.

Η ΕΕ φιλοδοξούσε να ξεπεράσει τα έθνη-κράτη πιστεύοντας ότι η δημιουργία μιας κοινής αγοράς, ενός κοινού νομίσματος και μιας κοινής ταυτότητας θα αποδυνάμωνε την εθνική κυριαρχία από πάνω προς τα κάτω. Το στοίχημα κατά της εθνικής κυριαρχίας απέτυχε. Μετά το τέλος του κομμουνισμού, είναι σειρά να δοθεί τέλος σε ένα άλλο είδος διεθνισμού: τον φιλελεύθερο οικουμενισμό.

26 March 2017

***Πέτρος Τασιός:** Είναι απόφοιτος του τμήματος Διεθνών και Ευρωπαϊκών Σπουδών του Παντείου Πανεπιστημίου και έχει μεταπτυχιακό τίτλο στο Ναυτιλιακό Δίκαιο από το Πανεπιστήμιο της Ουαλίας, Κάρντιφ.
Υπήρξε ερευνητής στο Ινστιτούτο Διεθνών Σχέσεων και οι αναλύσεις του δημοσιεύονται κυρίως στα περιοδικά ‘Αμυνα και Διπλωματία καθώς και στη Στρατηγική.
Από το 2007 ζει και εργάζεται στο Πριγκιπάτο του Μονακό.

Περί πεποιθήσεων

Δοκίμιον

Του Υποστρατήγου ε.α. Κωνσταντίνου Αργυροπούλου

Όταν ο άνθρωπος δέχεται καταιγισμούς ιδεών, συνήθως καταλήγει στο να ασπασθεί την ιδέα εκείνη, η οποία ενσφηνώνεται βαθύτερα και ουσιαστικότερα μέσα στο σύστημα του ιδιοτύπου τού διανοείσθαι του δικού του εγ κεφάλου με ταυτόχρονη επαγωγική επίδραση στον ιδιοχαρακτήρα του. Η υιοθετημένη ιδέα, το δόγμα, η πολιτική ασκήσεως των επαγγελματικών ή οικογενειακών του καθηκόντων όπως και η κοινωνική, η ομοτεχνιακή και προ πάντων η πολιτική του συμπεριφορά συνιστούν τις ούτω καλούμενες ίδιες πεποιθήσεις.

Όλα αυτά έχουν σαν άξονα περιστροφής ή και βάση στηρίξεως της προσωπικότητός του εκείνες τις πεποιθήσεις, τις οποίες έχει αποκρυσταλλώσει κατά την φάση της πλαγίας προσβολής του από ιδέες δοκιμασμένες επιστημονικά και κυρίως κοινωνιολογικά, ως προς την επίδρασή τους σε ευεπίφορα παραμυθίας άτομα. Συνεπώς είναι σχεδόν -και φύσει- ακατόρθωτο κάποιος να του αλλοιώσει τις ήδη διαπεπλασμένες του πεποιθήσεις.

Η επίδραση των ερεθισμάτων και των γνησίων ή των παραποιημένων ευλογοφανειών πλην εντέχνως προβαλλομένων, άπαντα ομού συνυπολογιζόμενα δημιουργούν τις συνθήκες αποδοχής των και καταλήγουν στο προσδοκώμενο -εμπειρικώς- αποτέλεσμα. Δηλαδή το κτίσιμο σχεδόν ακραδάντων πεποιθήσεων του ατόμου επάνω σε θέματα, τα οποία διήκουν από τις λεπτομέρειες της καθημερινότητος στα πλαίσια της στενής οικογενειακής ζωής μέχρι την εθνική στρατηγική, η οποία θα λέγαμε, ότι είναι αποκλειστική μάλλον απασχόληση κάποιων ομάδων σοφωτέρων ανθρώπων.

Ένας κοινός νους, εάν, εφ' όσον και όταν αντιληφθεί, ότι η όλη υπόθεση των παγιωμένων πεποιθήσεων μπορεί να προκαλέσει αλλοίωση της φυσικής του πνευματικής δομής, όπως και του τρόπου ζωής του, αρχίζει και ερωτά ή αρχίζει και μελετά. Όταν με την αναζήτησή του αυτή κατορθώνει να ανιχνεύσει τις πηγές (όπου πηγή είναι αυτός που σε προετοιμάζει για οπαδό του, δημιουργώντας τις «ακράδαντες» πεποιθήσεις σου) και τους λόγους που προκαλούν όλα ή μέρος των δεινών, που κυριαρχούν στο στενό ή στο ευρύτερο περιβάλλον, στο οποίο αυτός ζει και κινείται, τότε το αποτέλεσμα των συλλογισμών του θα είναι μία ανείπωτη έκπληξη. Αυτός ο κοινός νους θεωρεί, ότι συγκαταλέγεται σε ένα λεκτικό σύστημα αυτοκαθορισμού και ιδιοδομής, που αποδίδεται με τις λέξεις «εμείς ο λαός», όπου πείθεται, ότι αποτελεί και αυτός ένα δομικό στοιχείο της υπερπροβαλλομένης λαϊκής κυριαρχίας, στην οποία συνθήκη μπορεί να δραστηριοποιείται στα πλαίσια μιας αγαστής συνεργασίας με συμπολίτες, ομοτέχνους ή ομοϊδεάτες. Εκπλήσσεται όμως όταν ανακαλύπτει, ότι οι συνάνθρωποι σπανίως συμφωνούν επάνω σε ένα συγκεκριμένο ζήτημα.

Συνεπώς, ο κοινός νους προτιμά να ακολουθήσει την άποψη του επιχειρηματολογικά πειστικωτέρου, ο οποίος βέβαια δεν είναι και ο αποκλειστικός καταπραΰνων ή λύτης του προβλήματος. Εκπλήσσεται, όταν ανακαλύπτει, ότι τα εκπροσωπούντα αυτόν στελέχη των συνδικάτων κινούνται επί τη βάσει των συμφερόντων εκείνων των φορέων που τους εξασφαλίζουν ονειρεμένες συνθήκες ζωής και όχι της δικής του ζωής, όπου εξακολουθητικά ψευδαισθάνεται, ότι εκπροσωπείται. Θα εκπλαγεί, όταν ανακαλύψει, ότι οι ομοϊδεάτες στην ουσία, ενώ είναι κατεταγμένοι στην κοινωνική και πολιτική πολλαπλότητα, ενεργούν αντίθετα από τα θεωρούμενα ως λαϊκή βούληση. Κυρίως οι εκλεγόμενοι «ικανοί» και οι υποστηρίζοντες αυτούς δορυφόροι, απολαμβάνουν τα έπαθλα της επιτυχούς καταπείσεως του «εμείς ο λαός» και δρέπουν τους αναλογούντες καρπούς. Τους καρπούς, που δεν προσφέρονται από αλλά αφαιρούνται από εκείνους των οποίων οι πεποιθήσεις είναι απολύτως ευθυγραμμισμένες με τα επιτάσσοντα των καπάτσων όλων των κατηγοριών της πολιτικής, κοινωνικής και οικονομικής ζωής.

Οι πολιτικές πεποιθήσεις είναι η αποθέωση της ηλιθιότητος των καθ' οιανδήποτε έννοιαν οπαδών. Είναι διαμορφώσεις του νου των «πεπεισμένων», ότι ο συγκεκριμένος πολιτικός και το κόμμα του καλύπτουν τις προϋποθέσεις συγκλίσεως των χωρικών, χρονικών και αισθητών πεδίων, για τα οποία έχει ανυπόπτως πεισθεί, ότι ταιριάζουν στις χαρακτηρολογικές προδιαγραφές και προσδοκίες του για την εισχώρησή του στην σφαίρα της υφηλίου ευφορίας.

Αυτός ο «πεπεισμένος» είναι ένα ευαπάτητο θύμα εκείνων των καπάτσων, οι οποίοι όντες πεπροικισμένοι με ακαδημαϊκή ευφράδεια, προβάλλουν μία πλεονάζουσα ηθική ανωτερότητα και με την δυσκόλως ανιχνεύσιμη ψευδολογία τους υπόσχονται στον «κυρίαρχο λαό» ένα επί Γης παραδείσιο μέλλον.

Ουδείς εξ αυτών ασχολείται με αναφορές ή ακόμη και παραινέσεις που να έχουν σαν αντικείμενο την αναγκαία συντήρηση ενός ακμαίου και αγνού πατριωτισμού. Αντ' αυτών προσπαθεί να σου στερεώσει μία πεποίθηση, ότι από την στιγμή, που αξιωματικά όλοι είναι το ίδιο πατριώτες τότε η διαφορά θα βρεθεί στον ορθολογικότερο, στον ρεαλιστικότερο και στον εμπνέοντα πατριωτισμό του κόμματος των πράσινων, των βένετων, των ερυθρών, των ροζέ και σε όλες τις λοιπές πενήντα αποχρώσεις των πολιτικών παντιερών. Σε παροτρύνει να επιλέξεις αυτοπροβαλλόμενος σαν αδιαφιλονίκητος. Γνωρίζει, ότι εμείς ο λαός ουδόλως διακατεχόμεθα από σύμπνοια και σύννοια. Ούτε υποκείμεθα σε κάποια συμμόρφωση στις επιταγές μίας κινητηρίου ανάγκης. Δι ὃ και ο λαός είναι ανίσχυρος στο να πιέσει τον κατασκευαστή πεποιθήσεων και να κάνει την επανάστασή του.

Quod erat demonstrandum.

Με μια ματιά η Ελλάδα και ο Κόσμος

Γεγονότα και εξελίξεις στο διάστημα από 16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2016 έως 10 ΜΑΡΤΙΟΥ 2017

Του Αντιστρατήγου ε.α. Χ. Μουστάκη
Επιτίμου Διοικητού 1ης Στρατιάς

1.ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

α. Κυπριακό

Από 9-11 Ιανουαρίου επανελήφθησαν στη Γενεύη οι συνομιλίες μεταξύ των κ.κ. Αναστασιάδη και Ακιντζί, όπου παρουσιάστηκαν και οι χάρτες των δύο πλευρών, από τους οποίους προκύπτει ότι η Τουρκία δεν επιστρέφει τη Μόρφου και προτείνει την ανταλλαγή της Αμμοχώστου με την παραλία στα Κόκκινα, προκειμένου να ενωθεί με τις τουρκοκυπριακές περιοχές.

Στις 12 Ιανουαρίου 2017 πραγματοποιήθηκε, επίσης στη Γενεύη, Διεθνής διάσκεψη στην οποία συμμετείχαν εκτός των κ.κ. Αναστασιάδη και Ακιντζί, οι ΥΠΕΞ Ελλάδος κ. Κοτζιάς, Τουρκίας κ. Τσαβούσογλου και Βρετανίας κ. Τζόνσον, ενώ στο γεύμα που προηγήθηκε παρέστησαν ο πρόεδρος της Κομισιόν κ. Γιούνκερ και η Επίτροπος της ΕΕ κ. Μογκερίνι. Συζητήθηκε μόνο το θέμα των εγγυήσεων χωρίς συμφωνία, λόγω της εμμονής της Τουρκίας στη διατήρησή τους. Απέρριψε ακόμη και την πρόταση της ΕΕ να αναλάβει αυτή τον εγγυητικό ρόλο.

Στις 26 Ιανουαρίου και 1 Φεβρουαρίου συναντήθηκαν στο αεροδρόμιο της Λευκωσίας οι κ.κ. Αναστασιάδης και Ακιντζί, οι οποίοι αποφάσισαν να επιδιώξουν την επανάληψη της διεθνούς διασκέψεως στη Γενεύη στις αρχές Μαρτίου, με αντικείμενο και πάλι το ζήτημα των εγγυήσεων και να συναντώνται, μέχρι τότε, μια φορά την εβδομάδα για τα ην προώθηση των υπολοίπων κεφαλαίων.

Στο μεταξύ η Τουρκία ζήτησε, σε περίπτωση λύσεως, να ισχύσει το ευρωπαϊκό κεκτημένο των τεσσάρων ελευθεριών (διακίνηση προσώπων, διακίνηση αγαθών, εγκατάσταση και απόκτηση περιουσίας) και για τους Τούρκους πολίτες που διαμένουν στη βόρεια Κύπρο. Αυτό όμως είναι αρμοδιότητα της Ε.Ε. και δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο των συνομιλιών και γι΄αυτό ο κ. Αναστασιάδης απηύθυνε στις 4 Φεβρουαρίου επιστολή στους ηγέτες των χωρών της Ε.Ε. ζητώντας τους τη συλλογική αντιμετώπιση και επισημαίνοντάς τους ότι «αν αυτό γίνει δεκτό, θα ανοίξει η πίσω πόρτα της Ε.Ε. στην Τουρκία».

Στις 10 Φεβρουαρίου η Κυπριακή Βουλή ψήφισε τροπολογία με την οποία καθιερώνεται η αναφορά, μια φορά το χρόνο στις σχολικές τάξεις, στο ενωτικό δημοψήφισμα του 1950. Αυτό προκάλεσε θυελλώδεις αντιδράσεις της τουρκικής πλευράς και τελικά οδήγησε στη διακοπή των συνομιλιών.

Η στάση της Τουρκίας ήταν προσχηματική, δεδομένου ότι το ενωτικό δημοψήφισμα του 1950 περιλαμβάνεται στη διδακτέα ύλη. Ο κ. Ερντογάν εκμεταλλευόμενος αυτό το γεγονός, διέκοψε τις συνομιλίες προκειμένου να παρουσιαστεί ως αδιάλλακτος στο εσωτερικό να συσπειρώσει τους εθνικιστές, εν όψει του δημοψηφίσματος για το Σύνταγμα στις 16 Απριλίου. Κατόπιν αυτού δεν πρέπει να αναμένεται καμιά κινητικότητα στο Κυπριακό μέχρι τότε.

Στις 28 Φεβρουαρίου ο ΥΠΕΞ των ΗΠΑ κ. Τίλερσεν είχε τηλεφωνική επικοινωνία με τους κ. κ. Αναστασιάδη και Ακιντζί, χωρίς να ανακοινωθεί το περιεχόμενο των συζητήσεων. Ο κ. Τραμπ δεν έχει αποκαλύψει τη στάση που θα τηρήσει.

Στις 21 Δεκεμβρίου 2016, η κυβέρνηση ανακοίνωσε την παραχώρηση τριών τεμαχίων της ΑΟΖ και συγκεκριμένα τον Νο 6 στην ιταλική ΕΝΙ-ΤΟΤΑL, τον Νο 8 στην ΕΝΙ και τον Νο 10 στην Κοινοπραξία της αμερικανικής ΕΧ ΧΟΝ-ΜΟΒΙL, της οποίας Διευθύνων Σύμβουλος ήταν μέχρι τώρα ο νέος ΥΠΕΞ των ΗΠΑ κ. Τίλερσεν, με την Qatar Petroleum.

Η εμπλοκή της αμερικανικής EXXON-MOBIL δείχνει το ενδιαφέρον των ΗΠΑ για την Κύπρο, την οποία βλέπουν και ως κόμβο μεταφοράς φυσικού αερίου προς την Ευρώπη. Αυτό πιθανόν να επηρεάσει θετικά τη γνώμη του κ. Τραμπ για την Κύπρο.

β. Ε/Τ Σχέσεις

Στις 26 Ιανουαρίου ο Άρειος Πάγος απέρριψε το αίτημα της Τουρκίας για έκδοση των οκτώ Τούρκων αξιωματικών, οι οποίοι κατέφυγαν στην Ελλάδα με Ε/Π, μετά την αποτυχία του πραξικοπήματος στις 15 Ιουλίου 2015. Αυτό προκάλεσε την οργισμένη αντίδραση της Τουρκίας, της οποίας αξιωματούχοι, με προεξάρχοντα τον κ. Ερντογάν συνεχίζουν να κατηγορούν και να απειλούν τηνν Ελλάδα. Και εν μέσω αυτής της κρίσεως, δύο ακόμη Τούρκοι υπαξιωματικοί, που κατηγορούνται ότι μετείχαν στο τμήμα που επιχείρησε να φονεύσει τον κ. Ερντογάν στη Μαρμαρίδα στις 15 Ιουλίου, παρουσιάστηκαν σονοδεία δικηγόρου στο τμήμα συνοριακής φύλαξης Ορεστιάδος, όπου δήλωσαν ότι εισήλθαν παράνομα στην Ελλάδα και υπέβαλαν αίτημα ασύλου. Αυτό προκάλεσε νέα ένταση, με τους τούρκους να απαιτούν την απέλασή τους και όχι την έκδοσή τους.

Την απόφαση του Αρείου Πάγου ακολούθησαν :

- Κλιμάκωση της εντάσεως στο Αιγαίο με προκλήσεις στον εναέριο και θαλάσσιο χώρο. Αποκορύφωμα αυτών ήταν, ο περίπλους των Ιμίων στις 29 Ιανουαρίου, επέτειο της κρίσεως του 1996, από πυραυλάκατο στην οποία επέβαινε ο Α/ΓΕΕΘΑ Στρατηγός Ακάρ και οι Αρχηγοί των τριών Κλάδων των Ε.Δ. της Τουρκίας, το «απάγκιασμα» επί 12 ώρες τουρκικών πολεμικών πλησίον της νησίδος Παναγιάς στις 8 Φεβρουαρίου και η πραγματοποίηση ασκήσεως στις 17 Φεβρουαρίου με πραγματικά πυρά στην θαλάσσια περιοχή πλησίον του Φαρμακονησίου.
- Ψυχολογικός πόλεμος με διασπορά ψευδών ειδήσεων για δραστηριότητες πλοίων και εναερίων μέσων στην περιοχή των Ιμίων με στόχο την έξαψη του φρονήματος των εθνικιστών στο εσωτερικό και τον εκφοβισμό των Ελλήνων.

Σύμφωνα με δημοσιογραφικές πληροφορίες σε παρεμβάσεις προς την Τουρκία, για εκτόνωση της εντάσεως έγιναν από τον ΥΠΕΞ των ΗΠΑ κ. Τίλερσεν προς τον ΥΠΕΞ της Τουρκίας κ. Τσαβούσογλου στο περιθώριο της Διασκέψεως Ασφαλείας στο Μόναχο, καθώς και από τον Τούρκο Πρέσβυ στην Άγκυρα προς τον ΓΓ του τουρκικού ΥΠΕΞ. Επίσης ότι έγιναν προσπάθειες για τον ίδιο λόγο και στη Σύνοδο Υπουργών Αμύνης του ΝΑΤΟ στις 15-16 Φεβρουαρίου.

Ο κ. Ερντογάν δια της προκλήσεως της εντάσεως στο Αιγαίο, με επίκεντρο τα Ίμια, στοχεύει αφενός μεν στην άσκηση πιέσεως στην Ελλάδα για την έκδοση των 8 αξιωματικών και αφετέρου στην υπόμνηση των διεκδικήσεων της Τουρκίας στο Αιγαίο. Ταυτόχρονα όμως επιδιώκει να εξασφαλίσει και την υποστήριξη των εθνικιστών στο δημοψήφισμα του Απριλίου για το Σύνταγμα. Όσο μάλιστα οι δημοσκοπήσεις δεν του δίνουν σαφές προβάδισμα, είναι βέβαιον ότι θα εντείνει τις προκλήσεις. Τα πράγματα θα γίνουν πολύ χειρότερα σε περίπτωση αποτυχίας του στο δημοψήφισμα.

Πρόκληση θερμού επεισοδίου στο Αιγαίο δεν θα ρισκάρει γιατί το αποτέλεσμα θα είναι αβέβαιο, λαμβανομένης υπόψη και της κακής καταστάσεως των Ε.Δ. της Τουρκίας, μετά το πραξικόπημα. Αυτό όμως δεν αποκλείει την πρόκληση επεισοδίου εξ ατυχήματος και γι΄ αυτό θα πρέπει οι Έλληνες να τηρούν την ψυχραιμία τους και να μην παρασύρονται από τις εμπρηστικές δηλώσεις των Τούρκων.

Ο κ. Ερντογάν όσο δεν εκδίδονται οι Τούρκοι αξιωματικοί θα εντείνει την ένταση, θα προβάλει προσκόματα στην εφαρμογή της συμφωνίας για το προσφυγικό και θα αρχίσει να καταγγέλει τις διμερείς συμφωνίες για την οικονομία και τον τουρισμό.

γ. Σκοπιανό

Λόγω της αδυναμίας σχηματισμού κυβέρνησης, μετά τις εκλογές της 11 Δεκεμβρίου 2016, έχουν σταματήσει οι συζητήσεις, υπό τον κ. Νίμιτς, για το θέμα του ονόματος.

Στις 26 Ιανουαρίου 2017, η Μάλτα αναγνώρισε τα Σκόπια με το συνταγματικό της όνομα «Μακεδονία».

Τα Σκόπια ανεβάζουν σε 134 τις χώρες που τα έχουν αναγνωρίσει. Πηγές όμως του ΟΗΕ χαρακτηρίζουν τον αριθμό υπερβολικό και τις περιορίζουν στις 100.

2. ΒΑΛΚΑΝΙΑ

α. Σκόπια

Συνεχίζεται η κυβερνητική κρίση στα Σκόπια μετά τις εκλογές της 11 Δεκεμβρίου 2016 με τα αλβανικά κόμματα να ζητούν ως αντάλλαγμα, για να συμπράξουν με ένα από τα δύο μεγάλα κόμματα, την καθιέρωση της αλβανικής γλώσσας ως δεύτερης επίσημης σε όλη τη χώρα, όπως έχουν δεσμευτεί με την «Διακήρυξη των Τιράνων» που συντάχθηκε σε συνάντηση που είχαν οι Αρχηγοί τους με τον κ. Ράμα στα Τίρανα.

Ο κ. Γκρούεφσκι αρνήθηκε την απαίτησή τους και παρέδωσε την εντολή. Ο κ. Ζάεφ όμως συμφώνησε μαζί τους και ζήτησε την εντολή, παρουσιάζοντας τις υπογραφές 67 βουλευτών έναντι των 61 απαιτουμένων, αλλά ο πρόεδρος Ιβανόφ αρνείται να την δώσει, με τον ισχυρισμό ότι η συμφωνία του με τα αλβανικά κόμματα παραβιάζει το Σύνταγμα. Το ίδιο ισχυρίστηκε και στην κ. Μογγερίνι η οποία επισκέφθηκε τα Σκόπια στις 3 Μαρτίου και του ζήτησε να αλλάξει στάση.

Στις 22 Ιανουαρίου 2017 ο

ΥΠΕΞ της Σερβίας κ. Ντάσιτς, απαντώντας σε διαβήματα των Σκοπίων, ότι κακώς αναγράφεται σε πινακίδες του οδικού δικτύου το όνομα ΠΓΔΜ αντί «Μακεδονία», δήλωσε ότι κακώς η Σερβία τα ανεγνώρισε με το όνομα «Μακεδονία».

Στις 8 Φεβρουαρίου Ρεπουμπλικάνος βουλευτής, του κλίματος Τραμπ, δήλωσε ότι τα Σκόπια δεν είναι χώρα και ότι θα πρέπει να διασπασούν και να μοιραστούν σε Κόσοβο και Βουλγαρία.

Στις 3 Μαρτίου το ΥΠΕΞ της Ρωσίας κατηγόρησε την Αλβανία, το ΝΑΤΟ και την ΕΕ ότι επιχειρούν να εγκαταστήσουν φιλοαλβανική κυβέρνηση στα Σκόπια, προκειμένου να επιβάλουν την «αλβανική πλατφόρμα» που συντάχθηκε στα Τίρανα, στο γραφείο του κ. Ράμα, υπό το χάρτη της λεγομένης Μ. Αλβανίας, με τον οποίον προβάλλονται εδαφικές διεκδικήσεις σε περιοχές του Μαυροβουνίου, της Σερβίας, των Σκοπίων και τα ης Ελλάδος.

Αν δεν αντιμετωπιστεί σύντομα η κατάσταση, η χώρα θα οδηγηθεί σε εθνικό διχασμό με κίνδυνο τη διάλυσή της όπως ακριβώς επιδιώκει η Αλβανία.

β. Αλβανία

Στις 18 Φεβρουαρίου το κόμμα του κ. Μπερίσα, κάλεσε το λαό σε ανυπακοή και κινητοποιήσεις κατά της κυβέρνησης του κ. Ράμα και στις 20 Φεβρουαρίου αποφάσισε να απέχει από τις εργασίες του Κοινοβουλίου μέχρις ότου παραιτηθεί ο κ. Ράμα και διεξαχθούν εκλογές στις 18 Ιουνίου.

Στις 25 Φεβρουαρίου ο κ. Ράμα παρέστη σε ημερίδα του μειονοτικού κόμματος ΜΕΓΑ στους Άγιους Σαράντα, με θέμα εθνική ταυτότητα και μειονοτικά δικαιώματα, όπου υπεσχέθη ότι με το νέο νόμο για τις μειονότητες θα επιλυθούν όλα τα προβλήματα.

Στις 24 Ιανουαρίου προκλήθηκε ένταση στις σχέσεις Ελλάδος-Αλβανίας λόγω της παραπομπής από τον ΥΕΘΑ στον Στρατιωτικό Εισαγγελέα επτά νεοσυλλέκτων στρατιωτών αλβανικής καταγωγής, οι οποίοι φωτογραφήθηκαν να σχηματίζουν με τα χέρια τον αλβανικό αετό, το κατ΄εξοχήν σύμβολο του αλβανικού αλυτρωτισμού και επεκτατισμού.

Το περιστατικό αυτό δικαίωσε όσουν υποστηρίζαμε ότι δεν έπρεπε να δοθεί η ελληνική ιθαγένεια σε Αλβανούς, λόγω των αλυτρωτικών διαθέσεων της χώρας τους σε βάρος της Ελλάδος. Τώρα όμως έχει δημιουργηθεί μία κατάσταση η οποία θα πρέπει να αντιμετωπιστεί με σοβαρότητα και μεθοδικότητα και όχι με εθνικιστικές κραυγές. Η ελληνική πολιτεία θα πρέπει να οργανώσει την ένταξή τους, τουλάχιστον των νέων, κατά τρόπο που να μην προσβάλει την καταγωγή τους και να μην προκαλεί την ελληνική κοινωνία. Η ένταξη των μεταναστών δεν επιβάλλεται δια της βίας, αλλά μόνο με την πειθώ και τη συνεργασία σε όλα τα επίπεδα και των δύο πλευρών.

Η αλβανική κυβέρνηση υποκύπτοντας στις πιέσεις του κ. Ερντογάν προέβη σε αλλαγή της ιδιοκτησίας, αλλά και της διεύθυνσης των σχολών του ιμάμη Γκιουλέν σε πόλεις της χώρας.

Στις 24 Φεβρουαρίου ο κ. Μπερίσα κατηγόρησε το Ράμα, μιλώντας στη Βουλή, ότι μπλόκαρε την ελληνοαλβανική συμφωνία για την ΑΟΖ με την προσφυγή του στο Συνταγματικό Δικαστήριο, λειτουργώντας για λογαριασμό της Τουρκίας.

γ. Σερβία

Στις 16 Ιανουαρίου το Κόσοβο απαγόρευσε την είσοδο στη χώρα σερβικού τραίνου, που προοριζόταν για τη Μιτροβίτσα, επειδή ήταν βαμένο με τα χρώματα της σημαίας της Σερβίας.

Σχολιάζοντας το γεγονός ο πρόεδρος της Σερβίας κ. Νίκολιτς, δήλωσε ότι η χώρα του δεν θα διστάσει να στείλει στρατό για να σώσει τους Σέρβους που ζουν στο Κόσοβο, από πιθανή σφαγή.

Στις 3 Φεβρουαρίου διεκόπησαν αιφνιδιαστικά και χωρίς να έχει προγραμματιστεί η συνέχισή τους, οι διμερείς συνομιλίες μεταξύ Σερβίας και Κοσόβου υπό την αιγίδα του ΟΗΕ.

Ο πρωθυπουργός της Σερβίας επέρριψε την ευθύνη στους Κοσοβάρους δηλώνοντας ότι αυτοί δεν θέλουν συμφωνία, αλλά να εισβάλουν στο βόρειο Κόσοβο.

δ. Βουλγαρία

Στιςι 24 Ιανουαρίου 2017 ο νέος πρόεδρος κ. Ράντεφ ανακοίνωσε ότι στις 26 Μαρτίου θα διεξαχθούν πρόωρες βουλευτικές εκλογές.

Η Βουλγαρία κατασκευάζει φράκτη στα σύνορα με την Τουρκία, προκειμένου να αποτρέψει το αναμενόμενο κύμα μεταναστών από την άνοιξη του 2017.

3. ΤΟΥΡΚΙΑ

α.Εσωτερική Κατάσταση

Στις 16 Απριλίου θα διεξαχθεί το δημοψήφισμα για την αναθεώρηση του Συντάγματος. Επειδή μέχρι τώρα οι δημοσκοπίσεις δίνουν ελαφρύ προβάδισμα στο ΟΧΙ, ο κ. Ερντογάν κάνει ότι είναι δυνατόν για να φανατίσει τους οπαδούς του και να προσεταιριστεί τους εθνικιστές, εντάσσοντας στην προεκλογική εκστρατεία και την ένταση στις σχέσεις με την Ελλάδα. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο ότι ο πρωθυπουργός κ. Γκιλντιρίμ χαιρέτηση στη Βουλή σχηματίζοντας με τα δάκτυλά του το σύμβολο των γκρίζων λύκων, για να κολακεύσει τους εθνικιστές.

Στις 5 Ιανουαρίου 2017 άρχισαν οι δίκες των πραξικοπηματιών, ενώ συνεχίζονται οι διώξεις των αντιφρονούντων και των Κούρδων. Ο κ. Ντερμιτάζ, συναρχηγός του κουρδικού κόμματος, καταδικάστηκε σε ποινή φυλακίσεως 5 μηνών και απειλείται με ποινές καθείρξεως 142 ετών, ενώ η κ. Γιουκσεντάγ, επίσης

συναρχηγός, εξέπεσε του βουλευτικού αξιώματος.

Η κατάσταση αυτή έχει προκαλέσει μεγάλη ανασφάλεια στους πολίτες, οι οποίοι αποφεύγουν κάθε κριτική δημοσίως και προσποιούνται ότι όλα είναι καλά, όπως στα δικτατορικά καθεστώτα. Μάλιστα αρκετοί σκέπτονται τη μετανάστευση, ενώ όσοι βρίσκονται στο εξωτερικό κυρίως στρατιωτικοί και διπλωμάτες και φοβούνται ότι θα υποστούν διώξεις, αν επιστρέψουν, ζητούν άσυλο από τις χώρες στις οποίες διαμένουν.

Τραγική είναι και η θέση των στελεχών των Ε.Δ. και των Σ.Α. τα οποία αισθάνονται ανασφάλεια, βλέποντας να διώκονται και συνάδελφοί τους που δεν είχαν καμία σχέση με το πραξικόπημα.

Η παραπάνω κατάσταση στο εσωτερικό και τα τρομοκρατικά κτυπήματα, με αποκορύφωμα τη δολοφονία του Ρώσου πρέσβυ από ισλαμιστή αστυνομικό και την επίθεση Ουζμπέκου τρομοκράτη στο κέντρο Reina την 1 Ιανουαρίου στην Κωνσταντινούπολη, που φόνευσε 39 και τραυμάτισε 69 άτομα, ανάμεσα στα οποία και πολλούς τουρίστες, έχουν πλήξει τον τουρισμό (30% κάτω οι αφίξεις και 38,5% τα έσοδα) και την οικονομία της η οποία χαρακτηρίζεται από υψηλό πληθωρισμό, πολύ μεγάλη διολίσθηση της λίρας, μηδενική ανάπτυξη και τεράστιο εσωτερικό δανεισμό.

β.Εξωτερικές Σχέσεις

Ο κ. Ερντογάν ευελπιστεί, ύστερα από την τηλεφωνική συνομιλία που είχε με τον κ. Τραμπ, ότι οι σχέσεις με τις ΗΠΑ, που είχαν διαταραχθεί επό Ομπάμα, θα βελτιωθούν. Πολλοί όμως εκφράζουν αμφιβολίες, λόγω της ιδιοσυγκρασίας των δύο ανδρών και της διαφοράς απόψεων που έχουν ως προς τους Κούρδους της Συρίας. Ρόλο ίσως παίξει και η υποτιμητική στάση του κ. Ερντογάν κατά του κ. Τραμπ, κατά την αμερικανική προεκλογική περίοδο, που είχε ζητήσει ακόμη και την αφαίρεση του ονόματός του από τον πύργο του στην Κωνσταντινούπολη.

Οι σχέσεις με την ΕΕ είναι τεταμένες, λόγω των επικρίσεων των ευρωπαίων για τον τρόπο που αντέδρασε η Τουρκία μετά το πραξικόπημα, που δεν συνάδει με το «κράτος δικαίου» και του παγώματος της χρηματοδότησης από το μηχανισμό προενταξιακής βοήθειας με την αιτιολογία ότι η Τουρκία δεν κινείται προς την κατεύθυνση της Ευρώπης αλλά σε αντίθετη τροχιά. Οι απειλές του κ. Ερντογάν για κατάρρευση της συμφωνίας για το προσφυγικό, αν δεν αρθεί η βίζα, δεν πτοούν τους ευρωπαίους, γιατί εκτιμούν ότι δεν θα διακινδυνεύσει την απώλεια της ενισχύσεως για τους πρόσφυγες, σε μια στιγμή που η οικονομία της Τουρκίας παραπαίει.

Οι σχέσεις με τη Γερμανία έχουν φθάσει σε αδιέξοδο εξαιτίας της διώξεως του δημοσιογράφου της DIE WELT από τις τουρκικές αρχές και της ακυρώσεως, από τις τοπικές αρχές της Γερμανίας τριάντα ομιλιών Τούρκων Υπουργών και πολιτικών προς Τούρκους μετανάστες, με διάφορα προσχήματα. Αυτό εξόργισε την Τουρκία με τον κ. Ερντογάν να κατηγορεί τη Γερμανία για ναζιστική συμπεριφορά και τον πρωθυπουργό κ. Γκιλντιρίμ να απειλεί με αντίποινα και για κατάρρευση της συμφωνίας με την Ε.Ε. για το προσφυγικό. Μάλιστα ο ΥΠΕΞ κ. Τσαβούσογλου, σε πείσμα των Γερμανών, εκφώνησε ομιλία προς 300 Τούρκους μετανάστες στις 7 Μαρτίου από τον εξώστη του Προξενείου στο Αμβούργο.

Ακόμη χειρότερη είναι η κατάσταση με την Ολλανδία η οποία κήρυξε ως «ανεπιθύμητη» και απέλασε μία Υπουργό της Τουρκίας, η οποία έφθασε στη χώρα για να μιλήσει, παρά την απαγόρευση.

Οι ευρωπαϊκές χώρες έχουν ταχθεί υπέρ του «ΟΧΙ» στο δημοψήφισμα, κρίνοντας ότι «η συνταγματική μεταρρύθμιση θα αποδυναμώσει το κράτος δικαίου». Ειδικά η Γερμανία και η Ολλανδία, που αντιμετωπίζουν κρίσιμες εκλογικές αναμετρήσεις, καταφεύγουν στην «αντιτουρκική ρητορική» για να ανακόψουν το ρεύμα προς τα ρατσιστικά κόμματα. Αυτό ίσως τις βοηθήσει στο εσωτερικό τους αλλά θα βοηθήσει και τον κ. Ερντογάν να φανατίσει τον λαό και να επιτύχει τον στόχο του, που είναι η έγκριση του δημοψηφίσματος.

Οι σχέσεις με τη Ρωσία βελτιώνονται συνεχώς και η συνεργασία τους στο Συριακό, ύστερα από την ταπείνωση του κ. Ερντογάν απέναντι στον κ. Πούτιν και την αλλαγή στάσης έναντι του Άσαντ, αναπτύσσονται σταδιακά. Ιδιαίτερης σημασίας είναι η συνεργασία της με τη Ρωσία και το Ιράν για την πραγματοποίηση συνομιλιών στο Καζακστάν μεταξύ του Άσαντ και των ανταρτών για την ειρήνευση στη Συρία, που διεξάγονται παράλληλα προς τις ειρηνευτικές συνομιλίες υπό την αιγίδα του ΟΗΕ στη Γενεύη.

Διεθνείς αναλυτές όμως επισημαίνουν ότι η προσέγγιση Ρωσίας-Τουρκίας είναι περισσότερο μια καιροσκοπική διπλωματική και οικονομική κίνηση και όχι πολιτική συνεργασία με βαθιές και μόνιμες ρίζες.

Γενικά η θέση της Τουρκίας κρίνεται κρίσιμη στο εσωτερικό εξ αιτίας των τρομοκρατικών κτυπημάτων από τους Κούδους και τον ISIS, όσο και της συμπεριφοράς των αρχών προς τους αντιφρονούντες, που έχει προκαλέσει ανασφάλεια και ανησυχία στον πληθυσμό. Το ίδιο όμως κρίσιμη είναι και στις εξωτερικές σχέσεις, ελλείψει φιλικών χωρών, πλην Ρωσίας και Ιράν.

Ο μεγαλοϊδεατισμός του κ. Ερντογάν κινδυνεύει να οδηγήσει τη χώρα σε εμφύλιο στο εσωτερικό και πλήρη απομόνωση στο εξωτερικό. Ακόμη και στο Συριακό η αμφίσημη πολιτική του, πότε με τις ΗΠΑ και τους αντάρτες και πότε με τη Ρωσία και τον Άσαντ και κάποτε με τον ISIS, κινδυνεύει να τον οδηγήσει σε

δεινή ήττα, ιδίως αν δεν καταφέρει να αποτρέψει τη δημιουργία ανεξαρτήτου Κουρδιστάν στη Β.Συρία.

4. ΗΠΑ

Ο κ. Τραμπ από της εκλογής του και της ορκωμοσίας του στις 20 Ιανουαρίου 2017 μέχρι σήμερα :

- Συγκρούεται με τα ΜΜΕ τα οποία κατηγορεί για διασπορά ψευδών ειδήσεων, επειδή δεν κατονομάζουν τις πηγές τους.
- Επιτίθεται στις Υπηρεσίες Πληροφοριών των ΗΠΑ κατηγορώντας τη CIA για διαρροή απορρήτων πληροφοριών και το FBI, γιατί δεν καταφέρνει να εντοπίσει τις πηγές των διαρροών.
- Προσπάθησε, ανεπιτυχώς, να αποδείξει ότι το πλήθος που παρέστη στην ορκωμοσία του ήταν μεγαλύτερο από αυτό που παρέστη στις ορκωμοσίες του κ. Ομπάμα.
- Υβρίζει, προσβάλει και υποτιμά τους πάντες, με τις δηλώσεις και τα tweets του, χωρίς να ενδιαφέρεται για τα αισθήματα που προκαλεί σε αυτούς που προσβάλει, έστω και αν είναι ολόκληρες ήπειροι ή χώρες, λαοί, φυλές ή θρησκείες. Έκανε υποτιμητικές δηλώσεις για το Παρίσι, λόγω της τρομοκρατίας που αντιμετωπίζει, για να εισπράξει την ειρωνική απάντηση του κ. Ολάντ ότι «εμείς τουλάχιστον δεν κρατάμε όπλα και δεν σκοτώνουμε για να το ευχαριστιόμαστε».
- Διέταξε έρευνα για να αποδείξει ότι τα 3,5 εκατ. περισσότεροι Αμερικανοί, που ψήφισαν την κ. Χίλαρι, από αυτόν ήταν παράνομοι μετανάστες, γιατί θίγεται να ακούει ότι είναι πρόεδρος της μειοψηφίας.
- Προβλημάτισε ακόμη και τους Ρεπουμπλικάνους επιλέγοντας, ως Υπουργούς και Συμβούλους, άτομα χωρίς γνώσεις και εμπειρίες τη στιγμή που και ο ίδιος είναι άσχετος και αγνοεί τον τρόπο χειρισμού των θεμάτων εθνικής ασφαλείας. Ιδιαίτερο προβληματισμό προκάλεσε η επιλογή ως Συμβούλου του, του ιδεολόγου κ. Μπάνον, ο οποίος λίγες ημέρες προ των εκλογών είχε δηλώσει ότι «θα κτίσουμε ένα εντελώς νέο πολιτιστικό κίνημα, ένα κίνημα εθνικισμού, στο οποίο θα ενταχθούν λαϊκιστές και εθνικιστές» και των φιλορώσων κ. Φλιν, ως Συμβούλου Εθνικής Ασφαλείας και κ. Τίλερσεν ως ΥΠΕΞ.
- Προκάλεσε ακόμα και διεθνείς επικρίσεις με την έκδοση διατάγματος με το οποίο απαγορεύεται η είσοδος στις ΗΠΑ μουσουλμάνων από επτά χώρες συμπεριλαμβανομένων του Ιράκ και της Συρίας, του οποίου όμως η εφαρμογή ανεστάλη κατόπιν δικαστικής αποφάσεως. Αυτός όμως επιμένοντας έξέδωσε και νέο διάταγμα στις 6 Φεβρουαρίου στο οποίο δεν περιλαμβάνεται το Ιράκ και εξαιρούνται όσοι κατέχουν πράσινη κάρτα.
- Δημιούργησε ένταση στις σχέσεις με το Μεξικό με την απόφασή του για κτίσιμο τείχους στα σύνορά τους με τις ΗΠΑ, το κόστος του οποίου θα προέλθει από φορολόγηση των εισαγομένων από το Μεξικό προϊόντων.
- Προκάλεσε φόβο στην παγκόσμια κοινότητα με τις εξαγγελίες του ότι θα καταστήσει τις ΗΠΑ πρώτη πυρηνική δύναμη, θα ναυπηγήσει το μεγαλύτερο πολεμικό στόλο και θα αυξήσει κατά 9% (54 δις. δολάρια) τις αμυντικές δαπάνες.
- Επικρίθηκε σκληρά ακόμη και από τους Ρεπουμπλικάνους περιλαμβανομένου και του τέως προέδρου κ. Μπους, για τις επαφές συνεργατών του με τους Ρώσους, όπως του Συμβούλου Εθνικής Ασφαλείας κ. Φλιν, ο οποίος αναγκάστηκε σε παραίτηση, γιατί απέκρυψε από τον αντιπρόεδρο κ.. Πέϊν τις συναντήσεις που είχε με τον Ρώσο πρέσβυ, καθώς και του Υπουργού Δικαιοσύνης κ. Σέσιονς ο οποίος πιέζεται να παραιτηθεί, γιατί απέκρυψε κατά την ακρόασή του από το Κογκρέσο, ότι είχε επαφές με Ρώσους.

Αντιδρώντας για την έρευνα που διεξάγεται σχετικά με τις καταγγελίες για παρέμβαση της Ρωσίας στις προεδρικές εκλογές υπέρ του, προέβη στις 4 Φεβρουαρίου σε αστήρικτες κατηγορίες ότι ο κ. Ομπάμα είχε διατάξει την παρακολούθηση των τηλεφώνων του κατά την προεκλογική εκστρατεία. Αυτό διεψεύσθη από τον εκπρόσωπο του κ. Ομπάμα, αλλά προκάλεσε και την αντίδραση του Αρχηγού του FBI, ο οποίος ζήτησε από τον Υπουργό Δικαιοσύνης να ανασκευάσει τις κατηγορίες του προέδρου, γιατί εκθέτει την υπηρεσία του.

Διεθνείς αναλυτές εκτιμούν ότι το αμερικανικό κατεστημένο θα χρησιμοποιήσει τις διαρροές για επαφές των συνεργατών του με Ρώσους, καθώς και την διεξαγομένη έρευνα κατόπιν των καταγγελιών για ανάμειξη της Ρωσίας στην προεκλογική περίοδο υπέρ του κ. Τραμπ, για να τον εκβιάσει και να τον αναγκάσει να αλλάξει στάση απέναντι στη Ρωσία. Σε περίπτωση δε που δεν επιτευχθεί αυτό, ενδέχεται να κινηθούν οι διαδικασίες αποπομπής του με βάση την τροπολογία 25 του Συντάγματος, που προβλέπει ότι αρκεί, ο αντιπρόεδρος και το μισό υπουργικό συμβούλιο ή το μισό Κογκρέσο να κρίνουν τον Πρόεδρο ακατάλληλο, για να μεταβιβαστεί αυτομάτως η εξουσία στον αντιπρόεδρο.

Όσον αφορά στον τρόπο που θα χειριστεί τα παγκόσμια προβλήματα και τις σχέσεις με τις άλλες μεγάλες δυνάμεις, δεν έχει πάρει ξεκάθαρη θέση. Από κάποιες δηλώσεις του και τις επαφές που είχε με τους ηγέτες διαφόρων χωρών αλλά και τις δηλώσεις συνεργατών του έδειξε ότι :

- Θα τηρήσει σκληρή στάση έναντι της ΕΕ και ιδιαίτερα της Γερμανίας, ρίχνοντας γέφυρες στα ακροδεξιά κόμματα.
- Θα συνεργαστεί στενά με τη Βρετανία.
- Θα στηρίξει το ΝΑΤΟ, παρόλο που αρχικά το χαρακτήρισε παρωχημένο, αλλά θα απαιτήσει τη συμμετοχή όλων των χωρών στις στρατιω-

τικές δαπάνες.

- Θα επιδιώξει ειλικρινή φιλία με τη Ρωσία, αλλά θα επιδιώξει την αναθεώρηση της συμφωνίας New start για τη μείωση των ΠΟ, που την χαρακτήρισε κακή και θα ζητήσει την επιστροφή της Κριμαίας στην Ουκρανία.
- Θα συνεργαστεί με την Κίνα, αλλά θα απαιτήσει την ανατίμηση του νομίσματός της και την μη επιδότηση των προϊόντων της.
- Θα πιέσει με οικονομικές κυρώσεις το Ιράν, αλλά θα τηρήσει τη συμφωνία για το πυρηνικό του πρόγραμμα, παρόλο που τη χαρακτήρισε κακή.
- Θα αποδεχθεί λύση του Παλαιστινιακού, ακόμη και με ένα κράτος, εγκαταλείποντας την παγία πολιτική των ΗΠΑ, για δύο κράτη.
- Θα στηρίξει το Ισραήλ αλλά και θα πιέσει τον κ. Νετανιάχου να σταματήσει το εθνικιστικό πρόγραμμα.
- Θα τηρήσει σκληρή στάση απέναντι στη Β. Κορέα αν χρησιμοποιήσει ΠΟ.
- Θα στηρίξει τις Ινδίες και τη Ν. Κορέα τόσο στη διαμάχη τους με τη Β. Κορέα όσο και τις διαφορές τους με την Κίνα στη νότιο Σινικική Θάλασσα.
- Θα καταστρέψει τον ISIS και θα καταπολεμήσει την τρομοκρατία, χωρίς να καθορίζει αν θα συνεργαστεί με την Ρωσία.
- Θα στηρίξει την Τουρκία, αλλά θα συνεχίσει να υποστηρίζει και τους Κούρδους της Συρίας.

Όσον αφορά στην Ελλάδα δεν έχει εκφραστεί κάτι, ούτε από τον ίδιο, ούτε και από τους συνεργάτες του, πλη του Υπουργού Οικονομικών, ο οποίος δήλωσε ότι οι ΗΠΑ ενδιαφέρονται για τη διάσωσή της, αλλά αυτό είναι θέμα των Ευρωπαίων.

Κατόπιν αυτού, γεννάται το ερώτημα αν θα επέμβει ή θα νίψει τας χείρας του σε περίπτωση που προκληθεί ατύχημα στο Αιγαίο.

Με αυτή τη συμπεριφορά έχει προβληματίσει όλο τον κόσμο, ο οποίος βλέπει στη θέση του πλανητάρχη έναν άνθρωπο που δεν έχει τις ικανότητες και τις γνώσεις για να χειριστεί με επιτυχία τα παγκόσμια προβλήματα.

5. Ε.Ε.

α. Σχέσεις με ΗΠΑ

Στην ΕΕ υπάρχει μεγάλος προβληματισμός για το μέλλον των σχέσεων με τις ΗΠΑ, ύστερα από τις επικριτικές δηλώσεις του κ. Τραμπ σε βάρος της για την προσφυγική της πολιτική και κυρίως κατά της Γερμανίας, αλλά και αυτές των συνεργατών του, όπως του προοριζομένου για τη θέση του πρέσβυ στην ΕΕ κ. Μαλόχ, ότι «αυτή δεν θα υπάρχει σε δύο χρόνια» και του επικεφαλής του νεοπαγούς Εθνικού Συμβουλίου Εμπορίου κ. Ναβάρο στους Financial Times ότι «το ευρώ είναι ένα μεταμφισεμένο μάρκο» και ότι «η Γερμανία το κρατάει τεχνητά χαμηλά για να εξασφαλίζει ανταγωνιστικό πλεονέκτημα έναντι των ΗΠΑ». Τις δυσμενείς εντυπώσεις, που έχουν προκληθεί στην ΕΕ, προσπάθησε να διασκεδάσει ο αντιπρόεδρος κ. Πέϊνς, κατά την επίσκεψή του στις Βρυξέλες, αλλά χωρίς επιτυχία.

Στις 6 Μαρτίου σε μίνι σύσκεψη κορυφής στις Βερσαλίες η κ. Μέρκελ, οι κ.κ. Ολάντ, Ραχόϊ και Τζεντιλόνι τάχθηκαν υπέρ μιας Ευρώπης πολλών ταχυτήτων, που θα επιτρέπει σε ορισμένα κράτη μέλη να προοδεύσουν πιο γρήγορα από τα άλλα.

Όπως διευκρίνησε η κ. Μέρκελ στις δηλώσεις της «Με αυτό τον τρόπο ορισμένες χώρες θα μπορούσαν να προχωρήσουν γρηγορότερα και ισχυρότερα χωρίς οι άλλες χώρες να αποκλείονται, αλλά και χωρίς να μπορούν να αντιταχθούν».

Σύμφωνα με διπλωματικές πηγές συζήτησαν και για :

-Ενίσχυση της κοινής ευρωπαϊκής άμυνας και

-Μετεξέλιξη του ESM σε ευρωπαϊκό νομισματικό ταμείο, αυτόνομο από το ΔΝΤ.

β. Γερμανία

Οι δημοσκοπήσεις για τις βουλευτικές εκλογές του φθινοπώρου δείχνουν το σοσιαλιστικό κόμμα, μετά την υποψηφιότητα του κ. Σουλτς ως Καγκελαρίου, να ανεβαίνει δημοσκοπικά και επί του παρόντος να απειλεί την κ. Μέρκελ.

γ. Γαλλία

Το σκάνδαλο Φιγιόν, με τις αργομισθίες της συζύγου του και του υιού του από το Κοινοβούλιο, έχει ανατρέψει τα δεδομένα, με αποτέλεσμα να διεκδικούν στις 22 Απριλίου την είσοδο στο β΄γύρο των προεδρικών εκλογών στις 6 Μαΐου η κ. Λεπέν και ο σοσιαλιστής κ. Μακρόν, ο οποίος θα είναι και ο νικητής.

δ. Βρετανία

Στις 21 Ιανουαρίου η κ. Μέϊ ανακοίνωσε το σχέδιό της για το Brexit, του οποίου οι άξονες θα είναι :-Έξοδος από την Κοινή Ευρωπαϊκή Αγορά.

-Υπογραφή επιμέρους εμπορικών σμφωνιών με χώρες της ΕΕ.

-Περιορισμός της εισόδου ευρωπαίων πολιτών στη Βρετανία.

-Αποχώρηση από τα ευρωπαϊκά δικαστήρια.

-Ψήφιση του Brexit και από τα δύο σώματα του Κοινοβουλίου.

Στις 24 Ιανουαρίου το Ανώτατο Δικαστήριο αποφάσισε, ότι θα πρέπει να εγκρίνει το Κοινοβούλιο την έναρξη της διαδικασίας για το Brexit, ενώ η Σκωτία απειλεί με δημοψήφισμα για την απόσχισή της από το Ηνωμένο Βασίλειο.

ε. Ολλανδία

Κρίσιμες θα είναι οι εκλογές που θα διεξαχθούν στις 15 Μαρτίου, γιατί ο ακροδεξιός ηγέτης κ. Βίλντερς που έχει υποσχεθεί να βγάλει την Ολλανδία από την ΕΕ και να διώξει τους μετανάστες, διεκδικεί την πρωτιά.

6. ΡΩΣΙΑ

α. Σχέσεις με ΗΠΑ

Στις 29 Ιανουαρίου είχαν την πρώτη τους τηλεφωνική συνομιλία οι κ.κ. Τραμπ και Πούτιν, οι οποίοι συμφώνησαν, όπως ανακοίνωσε το Κρεμλίνο, στην ανάπτυξη ειλικρινών σχέσεων επί ίσοις όροις.

Ο κ. Τραμπ με τις κατ΄επανάληψη φιλικές δηλώσεις του για την Ρωσία και τον κ. Πούτιν, αλλά και την επιλογή φιλορώσων συμβούλων και υπουργών έχει δείξει ότι επιθυμεί τη συνεργασία με τη Ρωσία, αλλά μέχρι τώρα δεν έχει προβεί σε καμία ενέργεια προς αυτή την κατεύθυνση. Αντιθέτως υπήρξαν δηλώσεις και ενέργειες που δείχνουν κάποια απόκλιση από τις αρχικές του θέσεις όπως, η ανακοίνωση του Λευκού Οίκου ότι ο κ. Τραμπ αναμένει την επιστροφή της Κριμαίας στην Ουκρανία, η δήλωση του ΥΠΑΜ κ. Μάτις στις 26 Φεβρουαρίου ότι οι ΗΠΑ δεν είναι έτοιμες για στρατιωτική συνεργασία με τη Ρωσία, η αποστολή μηνύματος από το State Department στη Ρωσία και Ουκρανία γιαι την τήρηση της εκεχειρίας και η προώθηση από τις ΗΠΑ μαζί με τη Βρετανία και Γαλλία στις 28 Φεβρουαρίου ψηφίσματος στο ΣΑ/ΟΗΕ για καταδίκη της Συρίας, λόγω χρήσεως χημικών όπλων, παρά τις αντιρρήσεις του κ. Πούτιν.

Αλλά και εκ μέρους της Ρωσίας υπήρξαν ανάλογες ενέργειες όπως, η δήλωση του κ. Πούτιν ότι η Κριμαία δεν πρόκειται να επιστραφεί, η απόφασή του για ενίσχυση του πυρηνικού οπλοστασίου της Ρωσίας στις 22 Ιανουαρίου, σε απάντηση της δηλώσεως του κ. Τραμπ, ότι θα καταστήσει τις ΗΠΑ πρώτη πυρηνική δύναμη και το βέτο που έβαλε μαζί με την Κίνα στο ψήφισμα του Σ/Α για καταδίκη της Συρίας.

Ο κ. Τραμπ φαίνεται ότι θέλει τη συνεργασία με τη Ρωσία, αλλά δεν μπορεί να προχωρήσει, γιατί δέχεται πιέσεις από το αμερικανικό κατεστημένο, που είναι αντίθετο. Λίαν συντόμως θα φανεί ποιος θα υπερισχύσει.

Οι ταλαντεύσεις του κ. Τραμπ και τα αντιφατικά μηνύματα, που εκπέμπουν, τόσο ο ίδιος όσο και οι συνεργάτες του, έχουν απογοητεύσει το Κρεμλίνο το οποίο αναμένει με ανησυχία την πρώτη συνάντηση των κ.κ. Τραμπ και Πούτιν για να ξεκαθαρίσει η κατάσταση.

β. Λοιπά

Στις 6 Ιανουαρίου ο κ. Πούτιν ανακοίνωσε τη σταδιακή αποχώρηση από τη Συρία των δυνάμεών της με πρώτο το στόλο και το αεροπλανοφόρο Κουζνέτσοφ, που ήδη έχουν επιστρέψει στη Ρωσία.

Στις 23 Ιανουαρίου Ρωσία και Συρία συμφώνησαν για την επέκταση της Ρωσικής Ναυτικής Βάσεως στην Ταρτούς της Συρίας.

Στις 16 Φεβρουαρίου ο κ. Λαβρόφ καταδίκασε την απόφαση του ΝΑΤΟ για ενίσχυση της ναυτικής του παρουσίας στη Μαύρη Θάλασσα απειλώντας με αντίμετρα.

Στις 3 Φεβρουαρίου ο ΥΠ ΑΜ της Βρετανίας κ. Φάλον κατηγόρησε τη Ρωσία ότι υπονομεύει τη Δύση διασπείροντας ψευδείς ειδήσεις μέσω χάκερς. Κατηγορίες για ανάμειξη της Ρωσίας στις εκλογές της Γαλλίας έχει απευθύνει και ο σοσιαλιστής υποψήφιος κ. Μακρόν.

Στις 4 Φεβρουαρίου ο κ. Πούτιν προέβη σε στήριξη του προέδρου της Βενεζουέλας κ. Μαδούρο, καταδικάζοντας τις έξωθεν παρεμβάσεις, ενώ στις 20 Ιανουαρίου είχε κατηγορήσει την αντιπολίτευση για «πορτοκαλί επανάσταση» προκαλώντας την αντίδραση της ελεγχομένης από την αντιπολίτευση εθνοσυνελεύσεως, η οποία τον κατηγόρησε για απαράδεκτη επέμβαση στα εσωτερικά της Βενεζουέλας.

Στις 2 Φεβρουαρίου ο κ. Πούτιν επισκέφθηκε την Ουγγαρία, όπου συζήτησε για την κατασκευή πυρηνικού εργοστασίου, την οποία ενέκρινε και η ΕΕ, κατόπιν της δεσμεύσεως της Ουγγαρίας ότι δεν θα βλάψει τον ανταγωνισμό.

Ο κ. Πούτιν με αυτό το έργο αποσκοπεί στην ενίσχυση της επιρροής του στην Ευρώπη, όπως συμβαίνει με το πετρέλαιο και το φυσικό αέριο.

7. ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ

α. Συρία

(1) Ειρηνευτικές Συνομιλίες

Στις 30 Δεκεμβρίου 2015 άρχισε η εφαρμογή της εκεχειρίας πλην τζιχαντιστών, που επετεύχθη με πρωτοβουλία της Ρωσίας.

Στις 23 Φεβρουαρίου άρχισε στη Γενεύη ο 4ος γύρος των ειρηνευτικών συνομιλιών, υπό την αιγίδα του ΟΗΕ, ύστερα από διακοπή 10 μηνών. Παράλληλα συνεχίζονται στην Αστάνα του Καζακστάν και οι συνομιλίες μεταξύ της συριακής κυβερνήσεως και της αντιπολιτεύσεως και επί παρουσία του εκπροσώπου του ΟΗΕ κ. Μιστούρα, κατόπιν μεσολαβήσεως Ρωσίας, Τουρκίας και Ιράν.

(2)Επιχειρήσεις

Στις 23 Φεβρουαρίου κατελήφθη το τελευταίο προπύργιο του ISIS στην επαρχία Χαλεπίου, η πόλη Αλ Μπαμ από τουρκικές δυνάμεις & φιλοτουρκικές οργανώσεις της αντιπολίτευσης, υποστηριζόμενες από τη ρωσική και τουρκική αεροπορία.

Στις 28 Φεβρουαρίου ο κ. Ερντογάν δήλωσε ότι μετά την Αλ Μπαμ σειρά έχει η πόλη Μπανμπίζ, που τελεί υπό τον έλεγχο της κουρδική YPG, την οποία κάλεσε να αποσυρθεί ανατολικά του Ευφράτη.

Στις 5 Μαρτίου οι Κούρδοι, ύστερα από μεσολάβηση της Μόσχας, παρέδωσαν τα χωριά γύρω από το Μπανμπίζ στον στρατό του Άσαντ για να αναχαιτίσει τον τουρκικό στρατό, ενώ το βράδυ της 6 Μαρτίου αναπτύχθηκε γύρω από το Μπανμίζ και μικρή αμερικανική δύναμη για να αποτρέψει τη σύγκρουση μεταξύ

τουρκικού στρατού και Κούρδων.

Ύστερα από αυτό ο πρωθυπουργός κ. Γιλντιρίμ δήλωσε ότι η Τουρκία δεν θα αναλάβει ενέργεια κατά του Μπανμπίζ, χωρίς προηγούμενη συνεννόηση με ΗΠΑ και Ρωσία, ανασκευάζοντας έτσι τις δηλώσεις του κ. Ερντογάν. Χαρακτήρισε όμως ως «ατυχές» γεγονός, ότι ορισμένοι σύμμαχοι της Τουρκίας, υπονοώντας τις ΗΠΑ, επέλεξαν ως σύμμαχο κατά τον ISIS την κουρδική πολιτοφυλακή YPG αντί της Τουρκίας.

Στις 8 Μαρτίου συναντήθηκαν στην Αττάλεια της Τουρκίας οι αρχηγοί των Γενικών Επιτελείων των ΗΠΑ, της Ρωσίας και της Τουρκίας για τον συντονισμό των επιχειρήσεων κατά του ISIS στην Συρία.

Η παρέμβαση των Αμερικανών υπέρ των Κούρδων στο Μπανμπίζ ενισχύει τις εκτιμήσεις έγκυρων αναλυτών, ότι οι ΗΠΑ θα επιλέξουν τους Κούρδους ως συμμάχους για τις επιχειρήσεις κατά της Ράκα, περιθεριοποιώντας την Τουρκία, εκτός και αν προκύψει κάποια διαφοροποίηση μετά τη συνάντηση της Αττάλειας.

Αν πράγματι αποκλεισθεί ο τουρκικός στρατός από τις επιχειρήσεις στη Ράκα, θα αποτελέσει δεινή ήττα για τον κ. Ερντογάν και πρόκριμα, ότι οι Κούρδοι θα έχουν το πάνω χέρι μετά τη λήξη του εμφυλίου στη Συρία.

(3)Ενέργειες ΗΠΑ

Σύμφωνα με δημοσιεύματα :

- Του Reuters στις 27 Ιανουαρίου, ο κ. Τραμπ διέταξε τα Υπουργεία Εξωτερικών και Αμύνης να καταστρώσουν εντός 90 ημερών πρόταση για τη δημιουργία «ελευθέρων ζωνών» στη Συρία, χωρίς να διευκρινίζεται αν θα είναι και ζώνες απαγορεύσεως πτήσεων.
- Του CNN στις 15 Φεβρουαρίου ο κ. Τραμπ φέρεται αποφασισμένος να στείλει και χερσαίες δυνάμεις στη Συρία.

Στις 28 Φεβρουαρίου εκπρόσωπος του Πενταγώνου δήλωσε ότι στις 27 Φεβρουαρίου παρεδόθη το σχέδιο του Πενταγώνου για την καταπολέμηση του ISIS και της τρομοκρατίας διεθνώς και όχι μόνο στη Συρία και το Ιράκ και ότι αυτό προβλέπει και αύξηση των στρατιωτικών και των επιθετικών Ε/Π που βρίσκονται στη Συρία και το Ιράκ.

- Στις 31 Ιανουαρίου 2017 το αραβοκουρδικό SDF ανακοίνωσε ότι οι ΗΠΑ, με εντολή του κ. Τραμπ, το ενίσχυσαν με ΤΘ οχήματα, για πρώτη φορά.

Μέχρι και τώρα δεν έχει φανεί η φημολογούμενη, λόγω προεκλογικών δηλώσεων του κ. Τραμπ συνεργασία ΗΠΑ και Ρωσίας. Αντιθέτως έχουνν σημειωθεί μονομερείς ενέργειες και από τις δύο πλευρές. Επίσης ασαφής είναι και η στάση που θα τηρήσει στη διένεξη Τουρκίας και Κούρδων, όταν στην μεν δηλώνει ότι θα την υποστηρίξει και τους δε ενισχύει, ενώ η δημιουργία ελευθέρων ζωνών είναι αμφίβολη γιατί απαιτείται και η συνεργασία του Άσαντ, οποίος τις έχει απορρίψει, και επιπλέον υπάρχει κίνδυνος αυτές να αποτελέσουν μαγνήτες για τους τζιχαντιστές είτε ως στόχοι, είτε ως καταφύγιο.

β. Ιράκ

Συνεχίζονται οι επιχειρήσεις για την ανακατάληψη της Μοσούλης, που άρχισαν στις 17 Οκτωβρίου 2016, με τους ισλαμιστές να δυσκολεύουν πολύ τους επιτιθέμενους, χρησιμοποιώντας παγιδευμένα αυτοκίνητα, ελεύθερους σκοπευτές και αμάχους ως ασπίδες. Οι μέχρι τώρα εκτοπισμένοι υπερβαίνουν τις 200.000.

γ. Παλαιστινιακό

Στις 28 Δεκεμβρίου το ΣΑ/ΟΗΕ ψήφισε υπέρ της υιοθέτησης σχεδίου ψηφίσματος για τον τερματισμό του οικιστικού προγράμματος του Ισραήλ. Το σχέδιο ψήφισαν και οι ΗΠΑ, γεγονός που προκάλεσε τις επικρίσεις του κ. Τραμπ.

Το Ισραήλ ανακοίνωσε στις 22 Ιανουαρίου την κατασκευή εκατοντάδων κατοικιών στην Αν. Ιερουσαλήμ και στις 24 Ιανουαρίου την πρόθεσή του για κατασκευή άλλων 25.000 οικιών στα κατεχόμενα.

Στις 15 Φεβρουαρίου ο κ. Νετανιάχου συναντήθηκε με τον κ. Τραμπ ο οποίος τον ενημέρωσε ότι θα δεχθεί λύση με ένα κράτος, δηλαδή χωρίς ανεξάρτητη Παλαιστίνη, αν γίνει αποδεκτό και από τις δύο πλευρές και ότι είναι δύσκολο επί του παρόντος να υλοποιήσει την πρόθεσή του για μεταφορά της πρεσβείας των ΗΠΑ στην Ιερουσαλήμ. Επίσης του ζήτησε να αναστείλει το εποικιστικό του πρόγραμμα, γιατί αυτό δυσκολεύει τη λύση.

δ. Ιράν

Ο κ. Τραμπ χαρακτήρισε κακή τη συμφωνία για το πυρηνικό του πρόγραμμα και επέβαλε στο Ιράν πρόσθετες κυρώσεις, λόγω της δοκιμής βαλιστικού πυραύλου. Η Επίτροπος της ΕΕ κ. Μογκερίνι όμως δήλωσε ότι αμερικανοί κυβερνητικοί παράγοντες τη διαβεβαίωσαν ότι οι ΗΠΑ θα τηρήσουν τη συμφωνία.

Η στάση του κ. Τραμπ βοηθά τους σκληροπυρηνικούς του ισλαμικού καθεστώτος έναντι των συντηρητικών και μεταρρυθμιστών, λίγους μήνες μάλιστα πριν τις εκλογές.

8 Β. ΑΦΡΙΚΗ

α. Αίγυπτος

Στις 23 Ιανουαρίου ο κ. Τραμπ στην τηλεφωνική επικοινωνία που είχε με τον κ. Σίσι, επαίνεσε την αιγυπτιακή κυβέρνηση για τις προσπάθειες προς αντιμετώπιση της τρομοκρατίας και του εξτρεμισμού.

β. Λιβύη

Οι ηγέτες της ΕΕ στη Σύνοδο Κορυφής στη Μάλτα στις 5 Φεβρουαρίου τάχθηκαν υπέρ της υπογραφής συμφωνίας με τη Λιβύη για να σταματήσουν οι προσφυγικές ροές, αντίστοιχη με αυτή της Τουρκίας.

9. ΑΣΙΑ

α. Ο κ. Τραμπ τόσο προεκλιγικά, όσο και αμέσως μετά την εκλογή του έδειξε ότι θα τηρήσει σκληρή στάση έναντι της Κίνας με :

- Τις δηλώσεις ότι από την πρώτη ημέρα θα την κηρύξει ως χώρα που «χειραγωγεί το νόμισμά της» το οποίο θα ισοδυναμούσε με εμπορικό πόλεμο και ότι θα επιβάλει φόρο 45% στα προϊόντα της, αν δεν ανατιμήσει το νόμισμά της και αν δεν σταματήσει να επιδοτεί τα προϊόντα της.
- Την τηλεφωνική συνομιλία που είχε με την πρόεδρο της Ταϊβάν, παραβιάζοντας την πολιτική των ΗΠΑ περί της «Μιας Κίνας».
- Το διορισμό του «σινοφοβικού» κ. Ναβάρο ως επικεφαλής του νεοσυσταθέντος Εθνικού Συβουλίου Εμπορίου.

Μετά όμως την ορκωμοσία του άλλαξε στάση και στην τηλεφωνική επικοινωνία του με τον πρόεδρο κ. Σι Τζίπινγκ, στις 10 Φεβρουαρίου δεσμεύτηκε ότι θα συνεχίσει την μέχρι τώρα πολιτική των ΗΠΑ για «Μια Κίνα».

Ο έλεγχος μεγάλου μέρους του χρέους των ΗΠΑ από την Κίνα και η εξάρτηση από αυτή της κεδοφορίας κορυφαίων αμερικανικών πολυεθνικών εταιριών, θα αναγκάσουνν τον κ. Τραμπ να συνεχίσει την ίδια πολιτική, προσπαθώντας να βελτιώσει, όσο είναι δυνατόν, την κατάσταση. Βέβαια η αλλοπρόσαλη συμπεριφορά του δεν αποκλείει τίποτα.

Στις 19 Ιανουαρίου 2017 ο πρόεδρος κ. Σι Τζινπίνγκ μιλώντας στο Παγκόσμιο Οικονομικό Φόρουμ στο Νταβός, υπεραμύνθηκε του ελευθέρου εμπορίου και εξέφρασε την επιθυμία του Πεκίνου, να διαδραματίσει μεγαλύτερο ρόλο στην παγκοσμιοποίηση.

β. Β. Κορέα

Στις 2 Ιανουαρίου ο κ. Τραμπ απαντώντας σε δήλωση του Κιμ την 1 Ιανουαρίου, ότι η Β. Κορέα είναι κοντά στην κατασκευή όπλου ικανού να πλήξει τις ακτές της Αμερικής δήλωσε με νόημα ότι «αυτό δεν θα συμβεί».

τις 3 Φεβρουαρίου ο ΥΠΑΜ των ΗΠΑ κ. Μάτις, επισκεπτόμενος τη Σεούλ δήλωσε ότι αν η Β. Κορέα χρησιμοποιήσει ΠΟ, οι ΗΠΑ θα την συντρίψουν. Επίσης ανακοίνωσε και την εγκατάσταση αντιπυραυλικής ασπίδας στη Ν.Κορέα.

Στις 12 Φεβρουαρίου η Β.Κορέα προέβη στην δοκιμαστική εκτόξευση πυραύλου και στις 6 Μαρτίου, παρά την καταδίκη της από το ΣΑ/ΟΗΕ στις 15 Φεβρουαρίου, προέβη στην εκτόξευση άλλων τεσσάρων πυραύλων, προκαλώντας την οργή της Ιαπωνίας και της Ν.Κορέας. Την ενέργεια αυτή καταδίκασε και η Επίτροπος της ΕΕ κ. Μογκερίνι, η οποία ζήτησε από τη Β.Κορέα να συμμορφωθεί με τα ψηφίσματα του ΟΗΕ και να επιστρέψει στο διάλογο.

Στις 14 Φεβρουαρίου δολοφονήθηκε, από δύο γυναίκες, με τη χρήση χημικού αερίου στο αεροδρόμιο της Μαλαισίας, ο ετεροθαλής αδελφός του ηγέτη της Κίνας Κιμ Γιονγκ Ναμ.

Αξιωματούχοι των ΗΠΑ και της Ν. Κορέας δήλωσαν ότι πίσω από τη δολοφονία βρίσκεται ο ηγέτης της Β. Κορέας, χωρίς να παρουσιάσουν αποδεικτικά στοιχεία.

23 Φεβ 2017
Ομιλία καθηγητού Ιω. Μάζη
Ο Γεωστρατηγικός Άξονας Ισραήλ- Κύπρου-Ελλάδος

Απόσπασμα από τους ελευθέρους πολιορκημένους του Διονυσίου Σολωμού

Ιδού, αυτές οι γυναίκες φέρνονται θαυμαστά·
αυτές είναι μεγαλόψυχες,
καί λένε ότι μαθαίνουν από μας·
δε δειλιάζουν,
μολονότι τους επάρθηκε η ελπίδα
που είχαν να γεννήσουν τέκνα για τη δόξα
και για την ευτυχία.
Εμείς λοιπόν μπορούμε
να μάθουμε απ' αυτές
και να τες λατρεύουμε
έως την ύστερη ώρα.

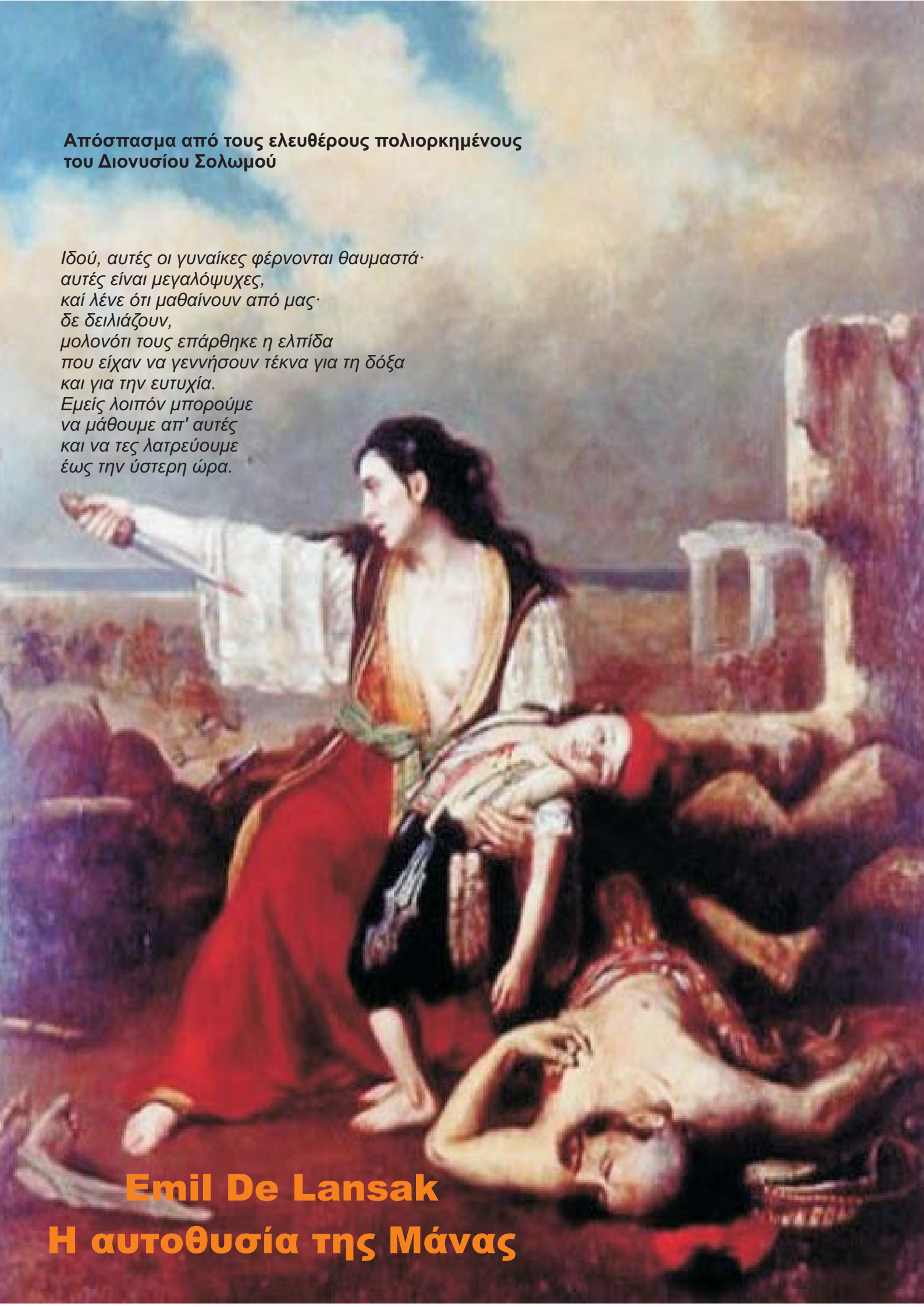

Emil De Lansak
Η αυτοθυσία της Μάνας